

Dziennik Urzędowy

Unii Europejskiej

L 74

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 57

14 marca 2014

Spis treści

II Akty o charakterze nieustawodawczym

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 240/2014 z dnia 7 stycznia 2014 r. w sprawie europejskiego kodeksu postępowania w zakresie partnerstwa w ramach europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych 1
- ★ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 241/2014 z dnia 7 stycznia 2014 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących wymogów w zakresie funduszy własnych obowiązujących instytucje ⁽¹⁾ 8
- ★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 242/2014 z dnia 7 marca 2014 r. rejestrujące w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych nazwę [Lammefjordskartofler (ChOG)] 27
- ★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 243/2014 z dnia 7 marca 2014 r. rejestrujące w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych nazwę [Bornheimer Spargel/Spargel aus dem Anbaugebiet Bornheim (ChOG)] 29
- ★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 244/2014 z dnia 7 marca 2014 r. rejestrujące w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych nazwę [Strachitunt (ChNP)] 31
- ★ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 245/2014 z dnia 13 marca 2014 r. zmieniające rozporządzenie Komisji (UE) nr 1178/2011 z dnia 3 listopada 2011 r. ustanawiające wymagania techniczne i procedury administracyjne odnoszące się do załóg w lotnictwie cywilnym ⁽¹⁾ 33

Cena: 4 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

- ★ **Rozporządzenie Komisji (UE) nr 246/2014 z dnia 13 marca 2014 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1334/2008 w odniesieniu do usunięcia z unijnego wykazu niektórych środków aromatyzujących ⁽¹⁾** 58

Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 247/2014 z dnia 13 marca 2014 r. ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw 61

DECYZJE

2014/134/UE:

- ★ **Decyzja wykonawcza Komisji z dnia 12 marca 2014 r. dotycząca niektórych środków ochronnych w odniesieniu do afrykańskiego pomoru świń w Polsce (notyfikowana jako dokument nr C(2014) 1657) ⁽¹⁾** 63

ZALECENIA

2014/135/UE:

- ★ **Zalecenie Komisji z dnia 12 marca 2014 r. w sprawie nowego podejścia do niepowodzenia w działalności gospodarczej i niewypłacalności ⁽¹⁾** 65

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI (UE) NR 240/2014

z dnia 7 stycznia 2014 r.

w sprawie europejskiego kodeksu postępowania w zakresie partnerstwa w ramach europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 5 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Celem niniejszego rozporządzenia jest ustanowienie europejskiego kodeksu postępowania służącego wspieraniu państw członkowskich oraz ułatwieniu im organizacji partnerstwa w zakresie umów partnerstwa i programów wspieranych w ramach Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR), Europejskiego Funduszu Społecznego (EFS), Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego (EFMR). Przedmiotowe fundusze funkcjonują obecnie we wspólnych ramach i są określane jako „europejskie fundusze strukturalne i inwestycyjne” (zwane dalej „EFSI”).
- (2) EFSI są od dawna realizowane na zasadzie współpracy. Zasada partnerstwa oznacza ścisłą współpracę między instytucjami publicznymi, partnerami gospodarczymi i społecznymi oraz podmiotami reprezentującymi społeczeństwo obywatelskie na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym w trakcie całego cyklu programowania obejmującego przygotowanie, wdrożenie, monitorowanie i ocenę.
- (3) Wybranymi partnerami powinny być najbardziej reprezentatywne właściwe zainteresowane strony. Procedury wyboru powinny być przejrzyste i należy w nich uwzględnić różne ramy instytucjonalne i prawne państw członkowskich oraz ich kompetencje krajowe i regionalne.
- (4) Grono partnerów powinno obejmować instytucje publiczne, partnerów gospodarczych i społecznych oraz podmioty reprezentujące społeczeństwo obywatelskie, w tym partnerów działających na rzecz ochrony środowiska, organizacje społecznościowe i wolontariackie, które mogą mieć znaczny wpływ na wdrażanie umów partnerstwa i programów lub które mogą odczuwać znaczne skutki wdrożenia takich umów i programów. Szczególną uwagę należy poświęcić włączeniu grup, które mogą odczuwać skutki programów, a które mają trudności z wywieraniem na nie wpływu, zwłaszcza społeczności znajdujących się w najtrudniejszej sytuacji i najbardziej marginalizowanych, które są najbardziej zagrożone dyskryminacją lub wyłączeniem społecznym, w szczególności osób z niepełnosprawnościami, migrantów i Romów.
- (5) Do celów wyboru partnerów należy uwzględnić różnice między umowami partnerstwa a programami. Umowy partnerstwa obejmują wszystkie EFSI, w ramach których zapewnia się wsparcie każdemu państwu członkowskiemu, natomiast programy dotyczą wyłącznie tych EFSI, z których są współfinansowane. Partnerami umów partnerstwa powinny być podmioty, które są odpowiednie w świetle planowanego wykorzystania wszystkich EFSI, natomiast w przypadku programów wystarczy, aby partnerami były podmioty właściwe w świetle planowanego wykorzystania EFSI, z których dofinansowany jest dany program.
- (6) Partnerzy powinni uczestniczyć w przygotowaniu i wdrażaniu umów partnerstwa i programów. W tym celu należy ustanowić główne zasady i dobre praktyki dotyczące terminowych, istotnych i przejrzystych konsultacji z partnerami na temat analizy wyzwań i potrzeb, do których należy się odnieść, wyboru celów i priorytetów służących ich rozwiązaniu oraz na temat struktur koordynacyjnych i umów dotyczących wielopoziomowego zarządzania niezbędnego do skutecznej realizacji polityki.

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 320.

- (7) Partnerzy powinni być reprezentowani w komitetach monitorujących programy. W ramach przepisów regulujących członkostwo i procedury komitetowe należy promować ciągłość programowania i wdrażania oraz odpowiedzialność za programowanie i wdrażanie oraz wyraźne i przejrzyste rozwiązania o charakterze roboczym, a także terminowość i niedyskryminację.
- (8) W ramach aktywnego uczestnictwa w komitetach monitorujących partnerzy powinni być zaangażowani w ocenę wyników dotyczących różnych priorytetów, odpowiednie sprawozdania z programów oraz w stosownych przypadkach nabory wniosków.
- (9) Należy ułatwiać prowadzenie skutecznego partnerstwa poprzez wspieranie właściwych partnerów we wzmacnianiu ich zdolności instytucjonalnych w kontekście przygotowywania i wdrażania programów.
- (10) Komisja powinna ułatwić wymianę dobrych praktyk, zwiększając zdolności instytucjonalne i rozpowszechnianie stosownych wyników wśród państw członkowskich, instytucji zarządzających i przedstawicieli partnerów, dzięki ustanowieniu wspólnoty praktyków ds. partnerstwa obejmującej wszystkie EFSI.
- (11) Rola partnerów we wdrażaniu umów partnerstwa oraz w realizacji i skuteczności partnerstwa w okresie programowania powinna podlegać ocenie państw członkowskich.
- (12) Aby wesprzeć państwa członkowskie oraz ułatwić im organizację partnerstwa, Komisja powinna udostępnić przykłady najlepszych praktyk stosowanych w państwach członkowskich,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot i zakres stosowania

W niniejszym rozporządzeniu ustanawia się europejski kodeks postępowania w sprawie partnerstwa w ramach umów partnerstwa i programów wspieranych z europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych.

ROZDZIAŁ II

GŁÓWNE ZASADY DOTYCZĄCE PRZEJRZYSTYCH PROCEDUR IDENTYFIKACJI WŁAŚCIWYCH PARTNERÓW

Artykuł 2

Reprezentatywność partnerów

Państwa członkowskie zapewniają, aby partnerzy, o których mowa w art. 5 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1303/2013,

byli najbardziej reprezentatywnymi właściwymi zainteresowanymi stronami oraz aby byli nominowani jako właściwie umocowni przedstawiciele, z uwzględnieniem ich kompetencji, zdolności do aktywnego uczestnictwa i odpowiedniego poziomu reprezentacji.

Artykuł 3

Określenie właściwych partnerów na potrzeby umowy partnerstwa

1. W odniesieniu do umowy partnerstwa państwa członkowskie określają właściwych partnerów spośród co najmniej następujących podmiotów:

- a) właściwych władz regionalnych, lokalnych, miejskich i innych instytucji publicznych, w tym:
- (i) władz regionalnych, krajowych przedstawicieli władz lokalnych oraz władz lokalnych reprezentujących największe miasta i obszary miejskie, których kompetencje wiążą się z planowanym wykorzystaniem EFSI;
 - (ii) krajowych przedstawicieli instytucji szkolnictwa wyższego, usługodawców w zakresie usług kształcenia i szkolenia oraz ośrodków badawczych w świetle planowanego wykorzystania EFSI;
 - (iii) innych krajowych instytucji publicznych odpowiedzialnych za stosowanie zasad horyzontalnych, o których mowa w art. 4–8 rozporządzenia (UE) nr 1303/2013, w świetle planowanego wykorzystania EFSI; oraz w szczególności podmiotów ds. promowania równego traktowania, utworzonych zgodnie z dyrektywą Rady 2000/43/WE⁽¹⁾, dyrektywą Rady 2004/113/WE⁽²⁾ oraz dyrektywą 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽³⁾;
- b) partnerów społeczno-ekonomicznych, w tym:
- (i) uznanych na poziomie krajowym organizacji partnerów społecznych, w szczególności ogólnych organizacji międzybranżowych i organizacji sektorowych, jeżeli przedmiotowe sektory mają związek z planowanym wykorzystaniem EFSI;
 - (ii) krajowych izb handlowych i stowarzyszeń przedsiębiorców reprezentujących ogólny interes sektorów i branż w świetle planowanego wykorzystania EFSI oraz w celu zapewnienia zrównoważonej reprezentacji dużych, średnich, małych oraz mikroprzedsiębiorstw, wraz z przedstawicielami ekonomii społecznej;

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2000/43/WE z dnia 29 czerwca 2000 r. wprowadzająca w życie zasadę równego traktowania osób bez względu na pochodzenie rasowe lub etniczne (Dz.U. L 180 z 19.7.2000, s. 22).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 2004/113/WE z dnia 13 grudnia 2004 r. wprowadzająca w życie zasadę równego traktowania mężczyzn i kobiet w zakresie dostępu do towarów i usług oraz dostarczania towarów i usług (Dz.U. L 373 z 21.12.2004, s. 37).

⁽³⁾ Dyrektywa 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (Dz.U. L 204 z 26.7.2006, s. 23).

- c) podmiotów reprezentujących społeczeństwo obywatelskie, takich jak partnerzy działający na rzecz ochrony środowiska, organizacje pozarządowe, a także podmiotów odpowiedzialnych za promowanie włączenia społecznego, równouprawnienia płci oraz niedyskryminacji, w tym:
- (i) podmiotów działających w obszarach związanych z planowanym wykorzystaniem EFSI oraz ze stosowaniem zasad horyzontalnych, o których mowa w art. 4–8 rozporządzenia (UE) nr 1303/2013, w oparciu o ich reprezentatywność, a także uwzględniając zasięg geograficzny i tematyczny, zdolności w zakresie zarządzania, wiedzę specjalistyczną i podejścia innowacyjne;
 - (ii) innych organizacji lub grup, na które w znaczący sposób wpływa lub może wpływać wdrażanie EFSI, w szczególności grup uznawanych za zagrożone dyskryminacją i wykluczeniem społecznym.
2. Jeżeli instytucje publiczne, partnerzy gospodarczy i społeczni oraz podmioty reprezentujące społeczeństwo obywatelskie ustanawiają organizację łączącą ich interesy w celu ułatwienia ich uczestnictwa w partnerstwie (organizacja patronacka), podmioty takie mogą nominować jednego przedstawiciela, który będzie przedstawiać poglądy organizacji patronackiej w ramach partnerstwa.

Artykuł 4

Określenie właściwych partnerów na potrzeby programów

1. W odniesieniu do każdego programu państwa członkowskie określają właściwych partnerów spośród co najmniej następujących podmiotów:
- a) właściwych władz regionalnych, lokalnych, miejskich i innych instytucji publicznych, w tym:
 - (i) władz regionalnych, krajowych przedstawicieli władz lokalnych oraz władz lokalnych reprezentujących największe miasta i obszary miejskie, których kompetencje wiążą się z planowanym wykorzystaniem EFSI, z których dofinansowany jest dany program;
 - (ii) krajowych lub regionalnych przedstawicieli instytucji szkolnictwa wyższego, usługodawców w zakresie usług kształcenia i szkolenia i w zakresie usług doradczych oraz ośrodków badawczych w świetle planowanego wykorzystania EFSI, z których dofinansowany jest dany program;
 - (iii) innych instytucji publicznych odpowiedzialnych za stosowanie zasad horyzontalnych, o których mowa w art. 4–8 rozporządzenia (UE) nr 1303/2013 w świetle planowanego wykorzystania EFSI, z których dofinansowany jest dany program; oraz w szczególności podmiotów ds. promowania równego traktowania, utworzonych zgodnie z dyrektywą Rady 2000/43/WE, dyrektywą Rady 2004/113/WE oraz dyrektywą 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady;
 - b) partnerów społeczno-ekonomicznych, w tym:
 - (i) uznanych na poziomie krajowym lub regionalnym organizacji partnerów społecznych, w szczególności ogólnych organizacji międzybranżowych i organizacji sektorowych, jeżeli przedmiotowe sektory mają związek z planowanym wykorzystaniem EFSI, z których dofinansowany jest dany program;
 - (ii) krajowych lub regionalnych izb handlowych i stowarzyszeń przedsiębiorców reprezentujących ogólny interes sektorów i branż w celu zapewnienia zrównoważonej reprezentacji dużych, średnich, małych oraz mikroprzedsiębiorstw, wraz z przedstawicielami gospodarki społecznej;
 - (iii) innych podobnych podmiotów zorganizowanych na szczeblu krajowym lub regionalnym;
 - c) podmiotów reprezentujących społeczeństwo obywatelskie, takich jak partnerzy działający na rzecz ochrony środowiska, organizacje pozarządowe, a także podmiotów odpowiedzialnych za promowanie włączenia społecznego, równouprawnienia płci oraz niedyskryminacji, w tym:
 - (i) podmiotów działających w obszarach związanych z planowanym wykorzystaniem EFSI, z których dofinansowany jest dany program, oraz ze stosowaniem zasad horyzontalnych, o których mowa w art. 4–8 rozporządzenia (UE) nr 1303/2013, w oparciu o ich reprezentatywność, a także uwzględniając zasięg geograficzny i tematyczny, zdolności w zakresie zarządzania, wiedzę specjalistyczną i podejścia innowacyjne;
 - (ii) podmiotów reprezentujących lokalne grupy działania, o których mowa w art. 34 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1303/2013;
 - (iii) innych organizacji lub grup, na które w znaczący sposób wpływa lub może wpływać wdrażanie EFSI, w szczególności grup uznawanych za zagrożone dyskryminacją i wykluczeniem społecznym.
2. Jeżeli chodzi o programy w zakresie EWT, państwa członkowskie mogą włączyć do partnerstwa:
- (i) europejskie ugrupowania współpracy terytorialnej działające w odpowiadających im transgranicznych lub transnarodowych obszarach programowania;
 - (ii) instytucje lub podmioty uczestniczące w opracowywaniu lub wdrażaniu strategii makroregionalnej lub strategii morskiej w obszarze programowania, w tym koordynatorzy priorytetowych obszarów strategii makroregionalnych.

3. Jeżeli instytucje publiczne, partnerzy gospodarczy i społeczni oraz podmioty reprezentujące społeczeństwo obywatelskie ustanawiają organizację patronacką, podmioty takie mogą nominować jednego przedstawiciela, który będzie przedstawiać poglądy organizacji patronackiej w ramach partnerstwa.

ROZDZIAŁ III

GLÓWNE ZASADY I DOBRE PRAKTYKI DOTYCZĄCE ZAANGAŻOWANIA WŁAŚCIWYCH PARTNERÓW W PRZYGOTOWANIE UMOWY PARTNERSTWA I PROGRAMÓW

Artykuł 5

Konsultacje z właściwymi partnerami przy przygotowaniu umowy partnerstwa i programów

1. W celu zapewnienia przejrzystego i skutecznego zaangażowania właściwych partnerów państwa członkowskie i instytucje zarządzające prowadzą z nimi konsultacje na temat procesu i harmonogramu przygotowania umowy partnerstwa i programów. W ramach konsultacji przekazują partnerom pełne informacje dotyczące treści i ewentualnych zmian przedmiotowej umowy lub programów.

2. Jeżeli chodzi o konsultacje z właściwymi partnerami, państwa członkowskie uwzględniają konieczność:

- a) terminowego ujawniania odpowiednich informacji i zapewnienia do nich łatwego dostępu;
- b) zapewnienia partnerom wystarczającego czasu na przeanalizowanie kluczowych dokumentów przygotowawczych oraz projektu umowy o partnerstwa i projektów programów oraz na zgłoszenie uwag w sprawie tych dokumentów i projektów;
- c) zapewnienia dostępnych kanałów, za pośrednictwem których partnerzy mogą zadawać pytania, wносить wkład oraz poprzez które partnerzy będą informowani o sposobie, w jaki uwzględniono ich wnioski;
- d) rozpowszechniania wyników konsultacji.

3. Jeżeli chodzi o programy rozwoju obszarów wiejskich, państwa członkowskie uwzględniają rolę, jaką przy angażowaniu właściwych partnerów mogą odgrywać krajowe sieci obszarów wiejskich ustanowione zgodnie z art. 54 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1305/2013⁽¹⁾.

4. Jeżeli między różnymi szczeblami administracji poniżej szczebla krajowego zawarte zostały formalne umowy, państwo członkowskie uwzględnia takie umowy dotyczące wielopoziomowego zarządzania zgodnie ze swoimi ramami instytucjonalnymi i prawnymi.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1305/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 487).

Artykuł 6

Przygotowanie umowy partnerstwa

Państwa członkowskie angażują właściwych partnerów, zgodnie z ich ramami instytucjonalnymi i prawnymi, w przygotowanie umowy partnerstwa, a w szczególności w:

- a) analizę różnicowań, potrzeb rozwojowych i potencjału wzrostu w odniesieniu do celów tematycznych, w tym celów zawartych w odpowiednich zaleceniach dla poszczególnych krajów;
- b) podsumowania warunków wstępnych dla programów i kluczowych ustaleń ewaluacji *ex ante* umowy partnerstwa przeprowadzonej z inicjatywy państwa członkowskiego;
- c) wybór celów tematycznych, szacunkowych alokacji EFSI oraz ich głównych oczekiwanych rezultatów;
- d) opracowanie wykazu programów i mechanizmów na szczeblu krajowym i regionalnym w celu zapewnienia koordynacji między poszczególnymi EFSI oraz z innymi unijnymi i krajowymi instrumentami finansowania oraz z Europejskim Bankiem Inwestycyjnym;
- e) opracowanie rozwiązań zapewniających zintegrowane podejście do wykorzystania EFSI na rozwój terytorialny obszarów miejskich, wiejskich, przybrzeżnych i rybackich, a także obszarów o szczególnych uwarunkowaniach terytorialnych;
- f) opracowanie rozwiązań zapewniających zintegrowane podejście do zaspokojenia szczególnych potrzeb obszarów geograficznych najbardziej dotkniętych ubóstwem lub grup docelowych najbardziej zagrożonych dyskryminacją lub wykluczeniem, ze szczególnym uwzględnieniem zmarginalizowanych społeczności;
- g) wdrażanie zasad horyzontalnych, o których mowa w art. 5, 7 i 8 rozporządzenia (UE) nr 1303/2013.

Artykuł 7

Informacje dotyczące zaangażowania właściwych partnerów w umowę partnerstwa

W odniesieniu do umowy partnerstwa państwa członkowskie przedstawiają co najmniej następujące informacje:

- a) wykaz partnerów zaangażowanych w przygotowanie umowy partnerstwa;
- b) działania podjęte w celu zapewnienia aktywnego uczestnictwa partnerów, w tym działania podjęte w zakresie dostępności, w szczególności w odniesieniu do osób z niepełnosprawnościami;
- c) rolę partnerów w przygotowaniu umowy partnerstwa;
- d) wyniki konsultacji z partnerami oraz opis ich wartości dodanej w odniesieniu do przygotowania umowy partnerstwa.

Artykuł 8

Przygotowanie programów

Państwa członkowskie angażują właściwych partnerów, zgodnie z ich ramami instytucjonalnymi i prawnymi, w przygotowanie programów, a w szczególności w:

- a) analizę i określenie potrzeb;
- b) określenie lub wybór priorytetów i stosownych celów szczegółowych;
- c) alokację funduszy;
- d) określenie wskaźników specyficznych dla programów;
- e) wdrażanie zasad horyzontalnych, o których mowa w art. 7 i 8 rozporządzenia (UE) nr 1303/2013;
- f) skład komitetów monitorujących.

Artykuł 9

Informacje dotyczące zaangażowania właściwych partnerów w programy

W odniesieniu do programów państwa członkowskie przedstawiają co najmniej następujące informacje:

- a) działania podjęte w celu zaangażowania właściwych partnerów w przygotowanie programów i ich zmiany;
- b) planowane działania służące zapewnieniu uczestnictwa partnerów we wdrażaniu programów.

ROZDZIAŁ IV

DOBRE PRAKTYKI DOTYCZĄCE FORMUŁOWANIA ZASAD CZŁONKOSTWA ORAZ USTALANIA WEWNĘTRZNYCH PROCEDUR DLA KOMITETÓW MONITORUJĄCYCH

Artykuł 10

Zasady członkostwa w Komitecie monitorującym

1. Przy formułowaniu zasad członkostwa w Komitecie monitorującym państwa członkowskie uwzględniają zaangażowanie partnerów, którzy uczestniczyli w przygotowaniu programów, i dążą do promowania równości mężczyzn i kobiet oraz niedyskryminacji.

2. Jeżeli chodzi o komitety monitorujące programy w zakresie EWT, partnerów mogą reprezentować organizacje patronackie na szczeblu unijnym lub transnarodowym na rzecz programów współpracy międzyregionalnej i transnarodowej. Państwa członkowskie mogą angażować partnerów w przygotowanie komitetu monitorującego, w szczególności poprzez ich uczestnictwo w komitetach koordynacyjnych na szczeblu krajowym zorganizowanych w uczestniczących państwach członkowskich.

Artykuł 11

Regulamin komitetu monitorującego

Przy formułowaniu regulaminu komitetu monitorującego uwzględniają następujące elementy:

- a) prawa głosu członków;
- b) czas na zawiadomienie o posiedzeniach i przekazywanie dokumentów, który zasadniczo nie może być krótszy niż 10 dni roboczych;
- c) ustalenia dotyczące publikacji i dostępności dokumentów przygotowawczych złożonych do komitetów monitorujących;
- d) procedurę przyjęcia, publikacji i udostępnienia protokołu;
- e) rozwiązania dotyczące ustanawiania i działań grup roboczych w ramach komitetów monitorujących;
- f) przepisy dotyczące konfliktu interesów partnerów zaangażowanych w monitorowanie, ewaluację i nabór wniosków;
- g) warunki, zasady i rozwiązania w zakresie przepisów dotyczących refundacji, możliwości budowania potencjału i korzystania z pomocy technicznej.

ROZDZIAŁ V

GLÓWNE ZASADY I DOBRE PRAKTYKI DOTYCZĄCE ZAANGAŻOWANIA WŁAŚCIWYCH PARTNERÓW W PRZYGOTOWANIE NABORÓW WNISKÓW, SPRAWOZDAŃ Z POSTĘPÓW ORAZ W ODNIESIENIU DO MONITOROWANIA I EWALUACJI PROGRAMÓW

Artykuł 12

Obowiązki związane z ochroną danych, poufnością i konfliktem interesów

Państwa członkowskie zapewniają, aby partnerzy zaangażowani w przygotowanie naborów wniosków, sprawozdań z postępów oraz w monitorowanie i ewaluację programów byli świadomi swoich obowiązków związanych z ochroną danych, poufnością i konfliktem interesów.

Artykuł 13

Zaangażowanie właściwych partnerów w przygotowanie naborów wniosków

Przy angażowaniu właściwych partnerów w przygotowanie naborów wniosków lub w ich ocenę instytucje zarządzające podejmują odpowiednie środki w celu uniknięcia ewentualnego konfliktu interesów.

Artykuł 14

Zaangażowanie właściwych partnerów w przygotowanie sprawozdań z postępów

Państwa członkowskie angażują właściwych partnerów w przygotowanie sprawozdań z postępów we wdrażaniu umowy partnerstwa, o których mowa w art. 52 rozporządzenia (UE) nr 1303/2013, szczególnie w zakresie oceny roli partnerów we wdrażaniu umowy partnerstwa oraz przeglądu opinii wyrażonych przez partnerów podczas konsultacji, w tym w stosownych przypadkach opisu sposobu, w jaki uwzględniono opinie partnerów.

Artykuł 15

Zaangażowanie właściwych partnerów w monitorowanie programów

Instytucje zarządzające angażują partnerów w ramach komitetów monitorujących i ich grup roboczych w ewaluację wykonania programu, w tym we wnioski z przeglądu wyników, a także w przygotowanie rocznych sprawozdań z wdrażania programów.

Artykuł 16

Zaangażowanie właściwych partnerów w ewaluację programów

1. Instytucje zarządzające angażują właściwych partnerów w ewaluację programów w ramach komitetów monitorujących oraz w stosownych przypadkach w ramach szczególnych grup roboczych utworzonych do tego celu przez komitety monitorujące.

2. Instytucje zarządzające programami Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR), Europejskiego Funduszu Społecznego (EFS) i Funduszu Spójności przeprowadzają konsultacje z partnerami dotyczące sprawozdań zawierających podsumowanie wyników ewaluacji przeprowadzonych podczas okresu programowania zgodnie z art. 114 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1303/2013.

ROZDZIAŁ VI

ORIENTACYJNE OBSZARY, TEMATY I DOBRE PRAKTYKI W ZAKRESIE KORZYSTANIA Z EFSI W CELU WZMACNIANIA ZDOLNOŚCI INSTYTUCJONALNYCH WŁAŚCIWYCH PARTNERÓW ORAZ ROLI KOMISJI W ROZPOWSZECHNIANIU DOBRYCH PRAKTYK

Artykuł 17

Wzmacnianie zdolności instytucjonalnych właściwych partnerów

1. Instytucja zarządzająca analizuje konieczność skorzystania z pomocy technicznej w celu udzielenia wsparcia na rzecz wzmocnienia zdolności instytucjonalnych partnerów, w szczególności niewielkich władz lokalnych, partnerów gospodarczych i społecznych oraz organizacji pozarządowych, aby umożliwić im skuteczne uczestnictwo w przygotowaniu, wdrażaniu, monitorowaniu i ewaluacji programów.

2. Wsparcie, o którym mowa w ust. 1, może mieć między innymi formę specjalnych warsztatów, sesji szkoleniowych, struktur koordynacyjnych i sieciowych lub formę wkładu w koszty udziału w spotkaniach związanych z przygotowaniem, wdrażaniem, monitorowaniem i ewaluacją programów.

3. W odniesieniu do programów rozwoju obszarów wiejskich wsparcia, o którym mowa w ust. 1, można udzielać za pośrednictwem krajowej sieci obszarów wiejskich ustanowionej zgodnie z art. 54 rozporządzenia (UE) nr 1305/2013.

4. W odniesieniu do programów EFS instytucje zarządzające w regionach słabiej rozwiniętych lub regionach przejściowych bądź w państwach członkowskich kwalifikujących się do wsparcia z Funduszu Spójności zapewniają, aby w zależności od potrzeby na działania na rzecz budowania potencjału partnerów społecznych i organizacji pozarządowych zaangażowanych w dane programy przydzielane były odpowiednie zasoby EFS.

5. W odniesieniu do europejskiej współpracy terytorialnej wsparcie na podstawie ust. 1 i 2 może również obejmować wsparcie dla partnerów na rzecz wzmocnienia ich zdolności instytucjonalnych do uczestnictwa w działaniach w zakresie współpracy międzynarodowej.

Artykuł 18

Rola Komisji w rozpowszechnianiu dobrych praktyk

1. Komisja ustanawia mechanizm współpracy zwany europejską wspólnotą praktyków ds. partnerstwa, który jest wspólny dla EFSI oraz otwarty dla zainteresowanych państw członkowskich, instytucji zarządzających i organizacji reprezentujących partnerów na szczeblu unijnym.

Europejska wspólnota praktyków ds. partnerstwa ułatwia wymianę doświadczeń, budowanie potencjału oraz rozpowszechnianie stosownych wyników.

2. Komisja udostępnia przykładowe dobre praktyki w zakresie organizacji partnerstwa.

3. Wymiana doświadczeń w identyfikacji, przekazywaniu i rozpowszechnianiu dobrej praktyki i innowacyjnych podejść w związku z wdrażaniem programów i działań w zakresie współpracy międzyregionalnej na mocy art. 2 pkt 3 lit. c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1299/2013⁽¹⁾ obejmuje doświadczenia w zakresie partnerstwa w programach EWT.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1299/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie przepisów szczegółowych dotyczących wsparcia z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego w ramach celu „Europejska współpraca terytorialna” (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 259).

ROZDZIAŁ VII

PRZEPISY KOŃCOWE*Artykuł 19***Wejście w życie**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 7 stycznia 2014 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI (UE) NR 241/2014**z dnia 7 stycznia 2014 r.****uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących wymogów w zakresie funduszy własnych obowiązujących instytucje****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012⁽¹⁾, w szczególności jego art. 26 ust. 4 akapit trzeci, art. 27 ust. 2 akapit trzeci, art. 28 ust. 5 akapit trzeci, art. 29 ust. 6 akapit trzeci, art. 32 ust. 2 akapit trzeci, art. 36 ust. 2 akapit trzeci, art. 41 ust. 2 akapit trzeci, art. 52 ust. 2 akapit trzeci, art. 76 ust. 4 akapit trzeci, art. 78 ust. 5 akapit trzeci, art. 79 ust. 2 akapit trzeci, art. 83 ust. 2 akapit trzeci, art. 481 ust. 6 akapit trzeci oraz art. 487 ust. 3 akapit trzeci,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Przepisy zawarte w niniejszym rozporządzeniu są ze sobą ściśle powiązane, ponieważ odnoszą się do wymogów w zakresie składników funduszy własnych obowiązujących instytucje oraz odliczeń od tych samych składników funduszy własnych na potrzeby stosowania rozporządzenia (UE) nr 575/2013. Aby zapewnić spójność między tymi przepisami, które powinny wejść w życie w tym samym czasie, oraz aby ułatwić całościowy wgląd w te przepisy i łatwy dostęp do nich osobom podlegającym tym obowiązkom, wskazane jest włączenie do jednego rozporządzenia wszystkich regulacyjnych standardów technicznych dotyczących wymogów w zakresie funduszy własnych, wymaganych na mocy rozporządzenia (UE) nr 575/2013.
- (2) Aby zwiększyć poziom konwergencji w Unii w zakresie sposobu odliczania możliwych do przewidzenia dywidend od zysków z bieżącego okresu lub zysków rocznych, należy ustalić hierarchię metod szacowania odliczeń: po pierwsze, decyzja o wypłacie zysków podjęta przez odpowiedni podmiot, po drugie, polityka w zakresie dywidend, i po trzecie, historyczny wskaźnik wypłat.
- (3) Poza ogólnymi wymogami w zakresie funduszy własnych dodanymi lub zmienionymi na mocy szczegółowych wymogów dotyczących funduszy własnych nałożonych na te instytucje, określenie warunków, zgodnie z którymi właściwe organy mogą uznać, że dany rodzaj przedsiębiorstwa uznawany na mocy mającego zastosowanie prawa krajowego kwalifikuje się jako towarzystwo

ubezpieczeń wzajemnych, spółdzielnia, instytucja oszczędnościowa lub podobna instytucja do celów funduszy własnych jest niezbędne do ograniczenia ryzyka prowadzenia przez jakąkolwiek instytucję działalności jako towarzystwo ubezpieczeń wzajemnych, spółdzielnia, instytucja oszczędnościowa lub podobna instytucja, która może podlegać szczegółowym wymogom w zakresie funduszy własnych, w przypadku gdy taka instytucja nie posiada cech charakterystycznych dla instytucji uniijnego sektora bankowości spółdzielczej.

- (4) W przypadku instytucji uznawanej na mocy mającego zastosowanie prawa krajowego za towarzystwo ubezpieczeń wzajemnych, spółdzielnię, instytucję oszczędnościową lub podobną instytucję należy w niektórych przypadkach dokonać rozróżnienia między posiadaczami instrumentów w kapitale podstawowym Tier I instytucji a członkami takiej instytucji, ponieważ członkowie muszą z reguły posiadać instrumenty kapitałowe, aby móc korzystać z prawa do dywidendy, jak również z prawa do części zysków i rezerw.
- (5) Ogólnie rzecz biorąc, cechą wspólną spółdzielni, instytucji oszczędnościowej, towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych lub podobnej instytucji jest fakt, że prowadzą one działalność na rzecz klientów i członków instytucji, świadcząc również usługi na rzecz ogółu społeczeństwa. Podstawowym ich celem nie jest osiągnięcie i wypłacanie zysku finansowego zewnętrznym dostawcom kapitału, takim jak udziałowcy spółek akcyjnych. Z tego względu instrumenty kapitałowe wykorzystywane przez te instytucje różnią się od instrumentów kapitałowych emitowanych przez spółki akcyjne, które zasadniczo przyznają posiadaczom pełny dostęp do rezerw i zysków w przypadku kontynuacji działalności i likwidacji oraz podlegają zbyciu na rzecz osoby trzeciej.
- (6) Jeżeli chodzi o instytucje o charakterze spółdzielni, ich wspólną cechą jest zasadniczo fakt, że członkowie mogą zrezygnować z członkostwa, a tym samym zażądać wykupu posiadanych instrumentów w kapitale podstawowym Tier I. Nie uniemożliwia to spółdzielni emitowania instrumentów kapitałowych kwalifikujących się jako instrumenty w kapitale podstawowym Tier I, w przypadku których nie ma możliwości, aby posiadacze mogli je zwrócić instytucji, pod warunkiem że takie instrumenty spełniają wymogi określone w art. 29 rozporządzenia (UE) nr 575/2013. Jeżeli instytucja emituje różne rodzaje instrumentów zgodnie z art. 29 tego rozporządzenia, nie powinny istnieć żadne przywileje przypisane wyłącznie do niektórych rodzajów takich instrumentów poza tymi przewidzianymi w art. 29 ust. 4 tego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1.

- (7) Instytucje oszczędnościowe mają zasadniczo strukturę fundacji, w której nie występuje właściciel kapitału, co oznacza, że nie istnieje podmiot, który ma udział w kapitale i który mógłby czerpać korzyści z zysków instytucji. Jedną z kluczowych cech towarzystw ubezpieczeń wzajemnych jest fakt, że ich członkowie zasadniczo nie wnoszą wkładu na rzecz kapitału instytucji oraz, w normalnych warunkach prowadzenia działalności, nie czerpią korzyści z tytułu bezpośrednich wypłat z kapitału rezerwowego. Nie powinno to uniemożliwiać tym instytucjom emitowania instrumentów w kapitale podstawowym Tier I na rzecz inwestorów lub członków, którzy mogą mieć udział w kapitale i czerpać korzyści w pewnym stopniu z kapitału rezerwowego w sytuacjach kontynuowania działalności i likwidacji.
- (8) Wszystkie istniejące instytucje, które zostały ustanowione i uznane za towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych, spółdzielnie, instytucje oszczędnościowe lub podobne instytucje na mocy mającego zastosowanie prawa krajowego przed dniem 31 grudnia 2012 r. nadal klasyfikuje się jako takie do celów przepisów części drugiej rozporządzenia (UE) nr 575/2013 niezależnie od ich formy prawnej, o ile będą w dalszym ciągu spełniały kryteria, które zdecydowały o ich uznaniu za takie podmioty zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym.
- (9) Jeżeli chodzi o definiowanie sytuacji, które kwalifikowałyby się jako pośrednie finansowanie w odniesieniu do wszystkich rodzajów instrumentów kapitałowych, bardziej praktycznym i kompleksowym sposobem byłoby określenie cech charakterystycznych odwrotnego pojęcia, tj. finansowania bezpośredniego.
- (10) Aby móc stosować przepisy w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do towarzystw ubezpieczeń wzajemnych, spółdzielni, instytucji oszczędnościowych i podobnych instytucji, należy odpowiednio uwzględnić specyfikę takich instytucji. Należy wprowadzić przepisy służące m.in. zapewnieniu takim instytucjom możliwości ograniczania, w stosownych przypadkach, wykupu ich instrumentów kapitałowych. Dlatego też w przypadku gdy na mocy mającego zastosowanie prawa krajowego odmowa wykupu instrumentów jest zabroniona w odniesieniu do tych rodzajów instytucji, konieczne jest, aby przepisy regulujące te instrumenty dawały instytucji możliwość odroczenia ich wykupu i ograniczenia kwoty podlegającej wykupowi. Ponadto, biorąc pod uwagę znaczenie możliwości ograniczenia lub odroczenia wykupu, właściwe organy powinny być uprawnione do ograniczania wykupu udziałów w spółdzielni, a instytucje powinny dokumentować każdą decyzję o ograniczeniu wykupu.
- (11) Należy zdefiniować pojęcie zysku ze sprzedaży powiązanego z przyszłymi dochodami z tytułu marż w kontekście sekurytyzacji i ujednolicić jego interpretację z praktykami międzynarodowymi, np. praktykami wskazanymi przez Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego, oraz zapewnić, aby żadne odwołalne zyski ze sprzedaży nie zostały włączone do funduszy własnych instytucji z uwagi na ich nietrwały charakter.
- (12) Aby uniknąć arbitrażu regulacyjnego oraz aby zapewnić zharmonizowane stosowanie przepisów w zakresie wymogów kapitałowych w Unii, należy zapewnić wprowadzenie jednolitego podejścia do procedury odliczania z funduszy własnych niektórych pozycji, takich jak straty za bieżący rok obrotowy, aktywa z tytułu odroczonego podatku dochodowego oparte na przyszłej rentowności oraz aktywa funduszu emerytalnego ze zdefiniowanymi świadczeniami.
- (13) Aby zapewnić spójność w całej Unii w zakresie sposobu oceny zachęt do wykupu, należy przedstawić opis przypadków, w których można oczekiwać, że dany instrument zostanie prawdopodobnie wykupiony. Należy również opracować przepisy prowadzące do terminowego uruchamiania mechanizmów absorbowania strat w odniesieniu do instrumentów hybrydowych, aby zwiększyć zdolność tych instrumentów do absorbowania strat w przyszłości. Ponadto, biorąc pod uwagę fakt, że instrumenty emitowane przez jednostki specjalnego przeznaczenia zapewniają niższy poziom pewności pod względem ostrożnościowym niż instrumenty emitowane bezpośrednio, należy ograniczyć i ściśle określić warunki wykorzystywania jednostek specjalnego przeznaczenia do pośredniej emisji funduszy własnych.
- (14) Należy zachować równowagę między koniecznością zapewnienia adekwatnego pod względem ostrożnościowym sposobu obliczania ekspozycji instytucji z tytułu pośrednich udziałów wynikających z portfeli indeksowych a koniecznością dopilnowania, aby działania w tym zakresie nie stwarzały nadmiernego obciążenia dla tych instytucji.
- (15) Uznaje się, że konieczne jest opracowanie szczegółowej i kompleksowej procedury, za pomocą której właściwe organy będą udzielały zezwolenia nadzorczego na obniżenie funduszy własnych. Instytucja nie może przekazywać posiadaczom informacji o wykupach, obniżeniach i odkupach instrumentów funduszy własnych przed uzyskaniem uprzedniego zezwolenia od odpowiedniego właściwego organu. Instytucje powinny przedstawić szczegółowy wykaz elementów, tak aby właściwy organ otrzymał wszystkie istotne informacje przed podjęciem decyzji w sprawie zezwolenia.
- (16) Tymczasowe odstępstwa od odliczania z pozycji funduszy własnych przyznaje się w stosownych przypadkach w celu dostosowania planów operacyjnych w zakresie pomocy finansowej i umożliwienia ich realizacji. Dlatego też okres obowiązywania takich odstępstw nie powinien przekraczać okresu realizacji planów operacyjnych w zakresie pomocy finansowej.
- (17) Aby jednostki specjalnego przeznaczenia mogły zakwalifikować się do włączenia do pozycji funduszy własnych w kapitale dodatkowym Tier I i Tier II, aktywa jednostek specjalnego przeznaczenia, które nie zostały zainwestowane w instrumenty funduszy własnych wyemitowane przez instytucje, powinny zostać utrzymane na minimalnym i nieznacznym poziomie. Aby osiągnąć ten cel, odpowiednią kwotę aktywów należy ograniczyć limitem wyrażonym w odniesieniu do średnich aktywów ogółem jednostki specjalnego przeznaczenia.

- (18) Celem przepisów przejściowych jest umożliwienie płynnego przejścia na stosowanie nowych ram regulacyjnych, dlatego też ważne jest, aby podejście przyjęte przy stosowaniu przepisów przejściowych dotyczących filtrów i odliczeń, a więc przejściowe podejście określone w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013 było stosowane w sposób spójny, ale jednocześnie uwzględniało punkt wyjścia, tj. krajowe przepisy transponujące poprzedni unijny system regulacyjny reprezentowany przez dyrektywy 2006/48/WE⁽¹⁾ i 2006/49/WE⁽²⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady.
- (19) Na mocy tych przepisów nadwyżka instrumentów w kapitale podstawowym Tier I lub instrumentów dodatkowych w Tier I podlegających zasadzie praw nabytych zgodnie z przepisami przejściowymi rozporządzenia (UE) nr 575/2013 może zostać włączona w zakres limitów dla instrumentów w kapitale niższej kategorii podlegających zasadzie praw nabytych. Nie może to jednak zmieniać limitów dla instrumentów w kapitale niższej kategorii podlegających zasadzie praw nabytych, dlatego też jakiegokolwiek włączenie w zakres limitów dla instrumentów w kapitale niższej kategorii podlegających zasadzie praw nabytych powinno być możliwe wyłącznie w przypadku, gdy w tym kapitale niższej kategorii istnieją wystarczające rezerwy. Ponieważ przedmiotowe instrumenty stanowią nadwyżkę w kapitale wyższej kategorii, należy umożliwić późniejsze przeklasyfikowanie tych instrumentów do kapitału wyższej kategorii.
- (20) Podstawę niniejszego rozporządzenia stanowią projekty regulacyjnych standardów technicznych przedstawione Komisji przez Europejski Urząd Nadzoru Bankowego.
- (21) Europejski Urząd Nadzoru Bankowego zorganizował otwarte konsultacje społeczne na temat projektu regulacyjnych standardów technicznych, które stanowią podstawę niniejszego rozporządzenia, dokonał analizy potencjalnych powiązanych kosztów i korzyści oraz zwrócił się o wydanie opinii przez Bankową Grupę Interesariuszy ustanowioną zgodnie z art. 37 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 Parlamentu Europejskiego i Rady⁽³⁾,
- (22) Europejski Urząd Nadzoru Bankowego powinien dokonać przeglądu stosowania niniejszego rozporządzenia, a w szczególności przepisów ustanawiających procedury udzielania zezwoleń na wykup instrumentów w kapitale podstawowym Tier I towarzystw ubezpieczeń

wzajemnych, instytucji oszczędnościowych, spółdzielni i podobnych instytucji oraz, w stosownych przypadkach, proponuje jego zmiany.

- (23) Europejski Urząd Nadzoru Bankowego zasięgnął opinii Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych w sprawie podejścia do instrumentów kapitałowych zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji z państwa trzeciego oraz podejścia do instrumentów kapitałowych przedsiębiorstw wyłączonych z zakresu dyrektywy 2009/138/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽⁴⁾ do celów art. 36 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot

W niniejszym rozporządzeniu ustanawia się przepisy dotyczące:

- a) doprecyzowania znaczenia terminu „możliwy do przewidzenia” na potrzeby ustalenia, czy wszelkie możliwe do przewidzenia obciążenia lub dywidendy zostały odliczone zgodnie z art. 26 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- b) warunków, zgodnie z którymi właściwe organy mogą uznać, że dany rodzaj przedsiębiorstwa uznawany na mocy mającego zastosowania prawa krajowego kwalifikuje się jako towarzystwo ubezpieczeń wzajemnych, spółdzielnia, instytucja oszczędnościowa lub podobna instytucja, zgodnie z art. 27 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- c) mającej zastosowanie formy i charakteru pośredniego finansowania instrumentów kapitałowych, zgodnie z art. 28 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- d) charakteru ograniczeń wykupu koniecznych w przypadku, gdy na mocy mającego zastosowanie prawa krajowego instytucja nie może odmówić wykupu instrumentów funduszy własnych, zgodnie z art. 29 ust. 6 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- e) dalszego doprecyzowania pojęcia „zysku ze sprzedaży”, zgodnie z art. 32 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe (Dz.U. L 177 z 30.6.2006, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa 2006/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie adekwatności kapitałowej firm inwestycyjnych i instytucji kredytowych (Dz.U. L 177 z 30.6.2006, s. 201).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylecia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12).

⁽⁴⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wyłącznie II) (Dz.U. L 335 z 17.12.2009, s. 1).

- f) stosowania odliczeń od pozycji kapitału podstawowego Tier I i innych odliczeń w odniesieniu do pozycji kapitału podstawowego Tier I, kapitału dodatkowego Tier I i kapitału Tier II, zgodnie z art. 36 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- g) kryteriów, na podstawie których właściwe organy zezwalają instytucjom na zmniejszenie kwoty aktywów funduszu emerytalnego ze zdefiniowanymi świadczeniami, zgodnie z art. 41 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- h) formy i charakteru zachęt do wykupu, charakteru zapisu podwyższającego wartość instrumentu dodatkowego w Tier I po dokonaniu tymczasowego odpisu obniżającego wartość kwoty głównej, procedur i terminów związanych ze zdarzeniami inicjującymi, oraz cech instrumentów, które mogłyby utrudnić dokapitalizowanie i wykorzystywanie jednostek specjalnego przeznaczenia, zgodnie z art. 52 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- i) stopnia ostrożności wymaganego przy oszacowaniach stosowanych jako rozwiązanie alternatywne w stosunku do obliczania ekspozycji bazowych wobec pośrednich udziałów z tytułu portfeli indeksowych, zgodnie z art. 76 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- j) określonych warunków szczegółowych, które należy spełnić, aby uzyskać zezwolenie nadzorcze na obniżenie funduszy własnych, oraz odpowiedniej procedury, zgodnie z art. 78 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- k) warunków przyznawania tymczasowego odstępstwa od odliczania z funduszy własnych, zgodnie z art. 79 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- l) rodzajów aktywów, które mogą odnosić się do funkcjonowania jednostek specjalnego przeznaczenia, oraz pojęć „minimalny” i „nieznaczny” wykorzystywanych w celu określenia wartości kwalifikującego się kapitału dodatkowego Tier I i Tier II emitowanego przez jednostkę specjalnego przeznaczenia, o których mowa w art. 83 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- m) szczegółowych warunków dokonywania korekt w zakresie funduszy własnych na mocy przepisów przejściowych, zgodnie z art. 481 ust. 6 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- n) warunków mających zastosowanie do pozycji wyłączonych ze stosowania zasady praw nabytych w odniesieniu do pozycji kapitału podstawowego Tier I lub pozycji dodatkowych w Tier I zaliczanych do innych składników funduszy własnych, zgodnie z art. 487 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

ROZDZIAŁ II

SKŁADNIKI FUNDUSZY WŁASNYCH

SEKCJA 1

Kapitał podstawowy Tier I oraz instrumenty w kapitale podstawowym Tier I

Podsekcja 1

Możliwe do przewidzenia dywidendy i opłaty

Artykuł 2

Znaczenie terminu „możliwe do przewidzenia” w pojęciu „możliwa do przewidzenia dywidenda” do celów art. 26 ust. 2 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 575/2013

1. Kwotę możliwych do przewidzenia dywidend, którą instytucje odliczają od zysków z bieżącego okresu lub zysków rocznych, zgodnie z art. 26 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, ustala się zgodnie z ust. 2–4.

2. Jeżeli organ zarządzający danej instytucji podjął formalną decyzję lub przedstawił odpowiedniemu organowi tej instytucji propozycję decyzji w sprawie kwoty dywidend przeznaczonych do podziału, przedmiotową kwotę odlicza się od odpowiednich zysków z bieżącego okresu lub zysków rocznych.

3. W przypadku wypłacenia dywidend z bieżącego okresu pozostała kwota zysków z bieżącego okresu wynikająca z obliczeń określonych w ust. 2, która ma zostać włączona do pozycji kapitału podstawowego Tier I, ulega zmniejszeniu, uwzględniając przepisy ustanowione w ust. 2 i 4, o kwotę wszelkich możliwych do przewidzenia dywidend, co do których można oczekiwać, że zostaną wypłacone z tej pozostałej kwoty zysków z bieżącego okresu wraz z dywidendami końcowymi za dany pełny rok budżetowy.

4. Zanim organ zarządzający podejmie formalną decyzję lub przedstawi odpowiedniemu organowi propozycję decyzji w sprawie wypłaty dywidend, kwota możliwych do przewidzenia dywidend, którą instytucje odliczają od zysków z bieżącego okresu lub zysków rocznych, odpowiada kwocie zysków z bieżącego okresu lub zysków rocznych pomnożonej przez wartość wskaźnika wypłaty dywidend.

5. Wartość wskaźnika wypłaty dywidend ustala się zgodnie z polityką w zakresie dywidend zatwierdzoną na odpowiedni okres przez organ zarządzający lub inny odpowiedni organ.

6. Jeżeli w polityce w zakresie dywidend określono zakres wypłat zamiast stałej wartości, do celów ust. 2 stosuje się górny limit tego zakresu.

7. W przypadku braku zatwierdzonej polityki w zakresie dywidend lub w przypadku gdy właściwy organ uzna za prawdopodobny fakt, że instytucja nie będzie przestrzegała swojej polityki w zakresie dywidend lub że wspomniana polityka nie zapewnia zgodnej z zasadami ostrożności podstawy ustalania kwoty odliczenia, wartość wskaźnika wypłaty dywidend ustala się w oparciu o najwyższą z poniższych wartości:

a) średnia wartość wskaźnika wypłaty dywidend w ciągu trzech lat poprzedzających dany rok;

b) wartość wskaźnika wypłaty dywidend w roku poprzedzającym dany rok.

8. Właściwy organ może zezwolić instytucji na dostosowanie obliczeń wartości wskaźnika wypłaty dywidend zgodnie z przepisami ust. 7 lit. a) i b), aby wykluczyć dywidendy nadzwyczajne wypłacone w tym okresie.

9. Kwotę możliwych do przewidzenia dywidend ustala się uwzględniając regulacyjne ograniczenia dotyczące wypłat zysków, w szczególności ograniczenia ustalone zgodnie z art. 141 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE⁽¹⁾. Kwota zysku po odliczeniu możliwych do przewidzenia obciążeń podlegająca takim ograniczeniom może zostać w całości włączona do pozycji kapitału podstawowego Tier I, jeżeli warunek określony w art. 26 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 jest spełniony. W przypadku gdy takie ograniczenia mają zastosowanie, kwotę możliwych do przewidzenia dywidend, które mają zostać odliczone, oblicza się w oparciu o plan ochrony kapitału uzgodniony z właściwym organem zgodnie z art. 142 dyrektywy 2013/36/UE.

10. Kwota możliwych do przewidzenia dywidend, które mają zostać wypłacone w postaci, która nie obniża kwoty pozycji kapitału podstawowego Tier I, takich jak dywidendy w postaci udziałów, tzw. scrip-dividends, nie podlega odliczeniu od zysków z bieżącego okresu lub zysków rocznych, które mają zostać włączone do pozycji kapitału podstawowego Tier I.

11. Przed udzieleniem instytucji zezwolenia na włączenie zysków z bieżącego okresu lub zysków rocznych do pozycji kapitału podstawowego Tier I właściwy organ upewnia się, że przeprowadzono wszystkie konieczne odliczenia od zysków z bieżącego okresu lub zysków rocznych oraz wszelkie odliczenia związane z możliwymi do przewidzenia dywidendami w ramach obowiązujących standardów rachunkowości lub wskutek zastosowania innych korekt.

Artykuł 3

Znaczenie terminu „możliwe do przewidzenia” w pojęciu „możliwe do przewidzenia obciążenie” do celów art. 26 ust. 2 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 575/2013

1. Kwota możliwych do przewidzenia obciążeń, którą należy uwzględnić, obejmuje następujące elementy:

a) kwotę podatków;

b) kwotę wszelkich zobowiązań lub okoliczności zaistniałych w danym okresie sprawozdawczym, które prawdopodobnie wpłyną na zmniejszenie zysków instytucji i w odniesieniu do których właściwy organ nie ma pewności, że przeprowadzono wszystkie wymagane korekty wartości, takie jak dodatkowe korekty wartości zgodnie z art. 34 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, lub że ustanowiono odpowiednie rezerwy.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywę 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338).

2. Możliwe do przewidzenia obciążenia, które nie zostały jeszcze uwzględnione w rachunku zysków i strat, przypisuje się do okresu śródrocznego, w którym zostały one poniesione, tak aby każdy okres śródroczny został obciążony odpowiednią kwotą tych obciążeń. Istotne lub jednorazowe zdarzenia uwzględnia się w pełni i niezwłocznie w okresie śródrocznym, w którym takie zdarzenia wystąpiły.

3. Przed udzieleniem instytucji zezwolenia na włączenie zysków z bieżącego okresu lub zysków rocznych do pozycji kapitału podstawowego Tier I właściwy organ upewnia się, że przeprowadzono wszystkie konieczne odliczenia od zysków z bieżącego okresu lub zysków rocznych oraz wszelkie odliczenia związane z możliwymi do przewidzenia obciążeniami w ramach obowiązujących standardów rachunkowości lub wskutek zastosowania innych korekt.

Podsekcja 2

Spółdzielnie, instytucje oszczędnościowe, товариства ubezpieczeń wzajemnych i podobne instytucje

Artykuł 4

Rodzaj przedsiębiorstwa uznawany na mocy mającego zastosowanie prawa krajowego za spółdzielnię do celów art. 27 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) rozporządzenia (UE) nr 575/2013

1. Właściwe organy mogą uznać, że dany rodzaj przedsiębiorstwa uznawany na mocy mającego zastosowanie prawa krajowego kwalifikuje się jako spółdzielnia do celów części drugiej rozporządzenia (UE) nr 575/2013, jeżeli wszystkie warunki określone w ust. 2, 3 i 4 są spełnione.

2. Aby instytucja kwalifikowała się jako spółdzielnia do celów ust. 1, jej status prawny wchodzi w zakres jednej z poniższych kategorii:

a) w Austrii: instytucje zarejestrowane jako „eingetragene Genossenschaft (e. Gen.)” lub „registrierte Genossenschaft” zgodnie z „Gesetz über Erwerbs- und Wirtschaftsgenossenschaften (GenG)”;

b) w Belgii: instytucje zarejestrowane jako „Société Coopérative/Coöperatieve Vennootschap” i zatwierdzone na mocy dekretu królewskiego z dnia 8 stycznia 1962 r. ustalającego warunki zatwierdzania krajowych zrzeszeń spółdzielni oraz spółdzielni;

c) na Cyprze: instytucje zarejestrowane jako „Συνεργατικό Πιστωτικό Ίδρυμα ή ΣΠΙ” ustanowione zgodnie z ustawą o spółdzielniach z 1985 r.;

d) w Republice Czeskiej: instytucje zatwierdzone jako „spořitelni a úvěrní družstvo” zgodnie z „zákon upravující činnost spořitelních a úvěrních družstev”;

e) w Danii: instytucje zarejestrowane jako „andelskasser” lub „sammenslutninger af andelskasser” zgodnie z duńską ustawą o przedsiębiorstwach finansowych;

- f) w Finlandii: instytucje zarejestrowane jako jedno z poniższych:
- 1) „osuuspankki” lub „andelsbank” zgodnie z „laki osuuspankeista ja muista osuuskuntamuotoisista luottolaitoksista” lub „lag om andelsbanker och andra kreditinstitut i andelslagsform”;
 - 2) „muu osuuskuntamuotoinen luottolaitos” lub „annat kreditinstitut i andelslagsform” zgodnie z „laki osuuspankeista ja muista osuuskuntamuotoisista luottolaitoksista” lub „lag om andelsbanker och andra kreditinstitut i andelslagsform”;
 - 3) „keskusyhteisö” lub „centralinstitutet” zgodnie z „laki talletuspankkien yhteenliittymästä” lub „lag om en sammanslutning av inlåningsbanker”;
- g) we Francji: instytucje zarejestrowane jako „sociétés coopératives” zgodnie z „Loi n°47-1775 du 10 septembre 1947 portant statut de la coopération” i zatwierdzone jako „banques mutualistes ou coopératives” zgodnie z „Code monétaire et financier, partie législative, Livre V, titre Ier, chapitre II”;
- h) w Niemczech: instytucje zarejestrowane jako „eingetragene Genossenschaft (eG)” zgodnie z „Gesetz betreffend die Erwerbs- und Wirtschaftsgenossenschaften (Genossenschaftsgesetz –GenG)”;
- i) w Grecji: instytucje zarejestrowane jako „Πιστωτικοί Συνεταιρισμοί” zgodnie z ustawą o spółdzielniach nr 1667/1986, które prowadzą działalność jako instytucje kredytowe i mogą zostać sklasyfikowane jako „Συνεταιριστική Τράπεζα” zgodnie z ustawą bankową nr 3601/2007;
- j) na Węgrzech: instytucje zarejestrowane jako „Szövetkezeti hitelintézet” zgodnie z ustawą CXII z 1996 r. o instytucjach kredytowych i przedsiębiorstwach finansowych;
- k) we Włoszech: instytucje zarejestrowane jako jedno z poniższych:
- 1) „banche popolari”, o którym mowa w dekrete nr 385 z dnia 1 września 1993 r.;
 - 2) „banche di credito cooperativo”, o którym mowa w dekrete nr 385 z dnia 1 września 1993 r.;
 - 3) „banche di garanzia collettiva dei fidi”, o którym mowa w art. 13 dekretu nr 269 z dnia 30 września 2003 r., przekształconego w ustawę nr 326 z dnia 24 listopada 2003 r.;
- l) w Luksemburgu: instytucje zarejestrowane jako „Sociétés coopératives” zgodnie z sekcją VI ustawy o spółkach prawa handlowego z dnia 10 sierpnia 1915 r.;
- m) w Niderlandach: instytucje zarejestrowane jako „coöperaties” lub „onderlinge waarborgmaatschappijen” zgodnie z tytułem 3 księgi 2 „Rechtspersonen of the Burgerlijk wetboek”;
- n) w Polsce: instytucje zarejestrowane jako „bank spółdzielczy” zgodnie z przepisami ustawy „Prawo bankowe”;
- o) w Portugalii: instytucje zarejestrowane jako „Caixa de Crédito Agrícola Mútuo” lub jako „Caixa Central de Crédito Agrícola Mútuo” zgodnie z „Regime Jurídico do Crédito Agrícola Mútuo e das Cooperativas de Crédito Agrícola” zatwierdzonym na mocy „Decreto-Lei n.º 24/91, de 11 de Janeiro”;
- p) w Rumunii: instytucje zarejestrowane jako „Organizații cooperatiste de credit” zgodnie z przepisami nadzwyczajnego dekretu rządowego nr 99/2006 w sprawie instytucji kredytowych i adekwatności kapitałowej, zatwierdzonego ze zmianami i uzupełnionego ustawą nr 227/2007;
- q) w Hiszpanii: instytucje zarejestrowane jako „Cooperativas de Crédito” zgodnie z „Ley 13/1989, de 26 de mayo, de Cooperativas de Crédito”;
- r) w Szwecji: instytucje zarejestrowane jako „Medlemsbank” zgodnie z „Lag (1995:1570) om medlemsbanker” lub jako „Kreditmarknadsförening” zgodnie z „Lag (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse”;
- s) w Zjednoczonym Królestwie: instytucje zarejestrowane jako „cooperative societies” zgodnie z „Industrial and Provident Societies Act” z 1965 r. oraz zgodnie z „Industrial and Provident Societies Act (Northern Ireland)” z 1969 r.
3. W odniesieniu do kapitału podstawowego Tier I, aby kwalifikować się jako spółdzielnia do celów ust. 1, instytucja może emitować na poziomie osoby prawnej, zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym lub statutem spółki, wyłącznie instrumenty kapitałowe, o których mowa w art. 29 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.
4. Aby kwalifikować się jako spółdzielnia do celów ust. 1, jeżeli posiadacze instrumentów w kapitale podstawowym Tier I, o których mowa w ust. 3, którzy mogą, ale nie muszą być członkami instytucji, mają możliwość zrezygnowania z członkostwa zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym, mogą być oni również uprawnieni do zwrotu instrumentu kapitałowego instytucji, ale wyłącznie z zastrzeżeniem ograniczeń ustanowionych w mającym zastosowanie prawie krajowym, statucie spółki, rozporządzeniu (UE) nr 575/2013 oraz niniejszym rozporządzeniu. Zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym nie uniemożliwia to instytucji emitowania instrumentów w kapitale podstawowym Tier I zgodnych z art. 29 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 na rzecz osób będących i niebędących członkami, które nie przyznają im prawa do zwrotu instrumentu kapitałowego instytucji.

Artykuł 5

Rodzaj przedsiębiorstwa uznawany na mocy mającego zastosowanie prawa krajowego za instytucję oszczędnościową do celów art. 27 ust. 1 lit. a) ppkt (iii) rozporządzenia (UE) nr 575/2013

1. Właściwe organy mogą uznać, że dany rodzaj przedsiębiorstwa uznawany na mocy mającego zastosowanie prawa krajowego kwalifikuje się jako instytucja oszczędnościowa do celów części drugiej rozporządzenia (UE) nr 575/2013, jeżeli wszystkie warunki określone w ust. 2, 3 i 4 są spełnione.

2. Aby instytucja kwalifikowała się jako instytucja oszczędnościowa do celów ust. 1, jej status prawny musi należeć do jednej z poniższych kategorii:

- a) w Austrii: instytucje zarejestrowane jako „Sparkasse” zgodnie z ust. 1 pkt 1) „Bundesgesetz über die Ordnung des Sparkassenwesens (Sparkassengesetz – SpG)”;
- b) w Danii: instytucje zarejestrowane jako „Sparekasser” zgodnie z duńską ustawą o przedsiębiorstwach finansowych;
- c) w Finlandii: instytucje zarejestrowane jako „Säästöpankki” lub „Sparbank” zgodnie z „Säästöpankkilaki” lub „Sparbankslag”;
- d) w Niemczech: instytucje zarejestrowane jako „Sparkasse” zgodnie z:
 - 1) „Sparkassengesetz für Baden-Württemberg (SpG)”;
 - 2) „Gesetz über die öffentlichen Sparkassen (Sparkassengesetz – SpkG) in Bayern”;
 - 3) „Gesetz über die Berliner Sparkasse und die Umwandlung der Landesbank Berlin– Girozentrale – in eine Aktiengesellschaft (Berliner Sparkassengesetz – SpkG)”;
 - 4) „Brandenburgisches Sparkassengesetz (BbgSpkG)”;
 - 5) „Sparkassengesetz für öffentlich-rechtliche Sparkassen im Lande Bremen (Bremisches Sparkassengesetz)”;
 - 6) „Hessisches Sparkassengesetz”;
 - 7) „Sparkassengesetz des Landes Mecklenburg-Vorpommern (SpkG)”;
 - 8) „Niedersächsisches Sparkassengesetz (NSpG)”;
 - 9) „Sparkassengesetz Nordrhein-Westfalen (Sparkassengesetz – SpkG)”;
 - 10) „Sparkassengesetz (SpkG) für Rheinland-Pfalz”;
 - 11) „Saarländisches Sparkassengesetz (SSpG)”;
 - 12) „Gesetz über die öffentlich-rechtlichen Kreditinstitute im Freistaat Sachsen und die Sachsen-Finanzgruppe”;
 - 13) „Sparkassengesetz des Landes Sachsen-Anhalt (SpkG-LSA)”;
 - 14) „Sparkassengesetz für das Land Schleswig-Holstein (Sparkassengesetz – SpkG)”;
 - 15) „Thüringer Sparkassengesetz (ThürSpkG)”;
- e) w Hiszpanii: instytucje zarejestrowane jako „Cajas de Ahorros” zgodnie z „Real Decreto-Ley 2532/1929, de 21 de noviembre, sobre Régimen del Ahorro Popular”;

f) w Szwecji: instytucje zarejestrowane jako „Sparbank” zgodnie z „Sparbankslag (1987:619)”.

3. W odniesieniu do kapitału podstawowego Tier I, aby kwalifikować się jako instytucja oszczędnościowa do celów ust. 1, instytucja może emitować na poziomie osoby prawnej, zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym lub statutem spółki, wyłącznie instrumenty kapitałowe, o których mowa w art. 29 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

4. Aby kwalifikować się jako instytucja oszczędnościowa do celów ust. 1 zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym suma kapitału, kapitału rezerwowego i zysków z bieżącego okresu lub zysków rocznych nie może zostać wypłacona posiadaczom instrumentów w kapitale podstawowym Tier I. Warunek taki uznaje się za spełniony nawet wówczas, gdy instytucja emituje instrumenty w kapitale podstawowym Tier I przyznając ich posiadaczom, przy założeniu kontynuowania działalności przez instytucję, prawo do części zysków i kapitału rezerwowego, o ile jest to dozwolone na mocy mającego zastosowanie prawa krajowego oraz pod warunkiem że ta część jest proporcjonalna do ich wkładu w kapitał lub kapitał rezerwowy lub, w przypadku gdy jest to dozwolone na mocy mającego zastosowanie prawa krajowego, zgodnie z treścią alternatywnego ustalenia. Instytucja może emitować instrumenty w kapitale podstawowym Tier I przyznając ich posiadaczom, w przypadku niewypłacalności lub likwidacji instytucji, prawo do kapitału rezerwowego w wysokości, która nie musi być proporcjonalna do wniesionego przez nich wkładu w kapitał i kapitał rezerwowy, jeżeli warunki określone w art. 29 ust. 4 i 5 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 są spełnione.

Artykuł 6

Rodzaj przedsiębiorstwa uznawany na mocy mającego zastosowanie prawa krajowego za towarzystwo ubezpieczeń wzajemnych do celów art. 27 ust. 1 lit. a) ppkt (i) rozporządzenia (UE) nr 575/2013

1. Właściwe organy mogą uznać, że dany rodzaj przedsiębiorstwa uznawany na mocy mającego zastosowanie prawa krajowego kwalifikuje się jako towarzystwo ubezpieczeń wzajemnych do celów części drugiej rozporządzenia (UE) nr 575/2013, jeżeli wszystkie warunki określone w ust. 2, 3 i 4 są spełnione.

2. Aby instytucja kwalifikowała się jako towarzystwo ubezpieczeń wzajemnych do celów ust. 1, jej status prawny wchodzi w zakres jednej z poniższych kategorii:

- a) w Danii: stowarzyszenia („Foreninger”) lub fundusze („Fonde”), które powstają w wyniku przekształcenia zakładów ubezpieczeń („Forsikringselskaber”), hipotecznych instytucji kredytowych („Realkreditinstitutter”), banków oszczędnościowych („Sparekasser”), spółdzielczych banków oszczędnościowych („Andelskasser”) oraz związków spółdzielczych banków oszczędnościowych („Sammenslutninger af andelskasser”) w spółki akcyjne zgodnie z duńską ustawą o przedsiębiorstwach finansowych;
- b) w Irlandii: instytucje zarejestrowane jako „building societies” zgodnie z „Building Societies Act” z 1989 r.;
- c) w Zjednoczonym Królestwie: instytucje zarejestrowane jako „building societies” zgodnie z „Building Societies Act” z 1986 r.; instytucje zarejestrowane jako „savings bank” zgodnie z „Savings Bank (Scotland) Act” z 1819 r.

3. W odniesieniu do kapitału podstawowego Tier I, aby kwalifikować się jako towarzystwo ubezpieczeń wzajemnych do celów ust. 1, instytucja może emitować na poziomie osoby prawnej, zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym lub statutem spółki, wyłącznie instrumenty kapitałowe, o których mowa w art. 29 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

4. Aby kwalifikować się jako towarzystwo ubezpieczeń wzajemnych do celów ust. 1, całkowita lub częściowa kwota sumy kapitału i kapitału rezerwowego musi znajdować się w posiadaniu członków instytucji, którzy w normalnych warunkach prowadzenia działalności nie czerpią korzyści z bezpośrednich wypłat z kapitału rezerwowego, w szczególności poprzez wypłaty dywidend. Warunki te uznaje się za spełnione nawet w przypadku, gdy instytucja emituje instrumenty w kapitale podstawowym Tier I przyznające ich posiadaczom prawo do zysków i kapitału rezerwowego, o ile jest to dozwolone na mocy mającego zastosowanie prawa krajowego.

Artykuł 7

Rodzaj przedsiębiorstwa uznawany na mocy mającego zastosowanie prawa krajowego za podobną instytucję do celów art. 27 ust. 1 lit. a) ppkt (iv) rozporządzenia (UE) nr 575/2013

1. Właściwe organy mogą uznać, że dany rodzaj przedsiębiorstwa uznawany na mocy mającego zastosowanie prawa krajowego kwalifikuje się jako instytucja podobna do spółdzielni, towarzystw ubezpieczeń i instytucji oszczędnościowych do celów części drugiej rozporządzenia (UE) nr 575/2013, jeżeli wszystkie warunki określone w ust. 2, 3 i 4 są spełnione.

2. Aby instytucja kwalifikowała się jako instytucja podobna do spółdzielni, towarzystw ubezpieczeń wzajemnych i instytucji oszczędnościowych do celów ust. 1, jej status prawny wchodzi w zakres jednej z poniższych kategorii:

- a) w Austrii: „Pfandbriefstelle der österreichischen Landes-Hypothekenbanken” zgodnie z „Bundesgesetz über die Pfandbriefstelle der österreichischen Landes-Hypothekenbanken (Pfandbriefstelle-Gesetz – PfBrStG)”;
- b) w Finlandii: instytucje zarejestrowane jako „Hypoteekkiyhdistys” lub „Hypoteksförening” zgodnie z „Laki hypoteekkiyhdistyksistä” lub „Lag om hypoteksföreningar”.

3. W odniesieniu do kapitału podstawowego Tier I, aby kwalifikować się jako instytucja podobna do spółdzielni, towarzystw ubezpieczeń wzajemnych i instytucji oszczędnościowych do celów ust. 1, instytucja może emitować na poziomie osoby prawnej, zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym lub statutem spółki, wyłącznie instrumenty kapitałowe, o których mowa w art. 29 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

4. Aby instytucja kwalifikowała się jako instytucja podobna do spółdzielni, towarzystw ubezpieczeń wzajemnych i instytucji oszczędnościowych do celów ust. 1, co najmniej jeden z poniższych warunków musi być spełniony:

- a) jeżeli posiadacze instrumentów w kapitale podstawowym Tier I, o których mowa w ust. 3, którzy mogą, ale nie

muszą być członkami instytucji, mają możliwość zrezygnowania z członkostwa zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym, mogą być oni również uprawnieni do zwrotu instrumentu kapitałowego instytucji, ale wyłącznie z zastrzeżeniem ograniczeń ustanowionych w mającym zastosowanie prawie krajowym, statucie spółki, rozporządzeniu (UE) nr 575/2013 oraz niniejszym rozporządzeniu. Zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym nie uniemożliwia to instytucji emitowania instrumentów w kapitale podstawowym Tier I zgodnych z art. 29 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 na rzecz osób będących i niebędących członkami, które nie przyznają im prawa do zwrotu instrumentu kapitałowego instytucji;

- b) zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym suma kapitału, kapitału rezerwowego i zysków z bieżącego okresu lub zysków rocznych nie może zostać wypłacona posiadaczom instrumentów w kapitale podstawowym Tier I. Warunek taki uznaje się za spełniony nawet wówczas, gdy instytucja emituje instrumenty w kapitale podstawowym Tier I przyznające ich posiadaczom, przy założeniu kontynuowania działalności przez instytucję, prawo do części zysków i kapitału rezerwowego, o ile jest to dozwolone na mocy mającego zastosowanie prawa krajowego oraz pod warunkiem że ta część jest proporcjonalna do ich wkładu w kapitał lub kapitał rezerwowo lub, w przypadku gdy jest to dozwolone na mocy mającego zastosowania prawa krajowego, zgodnie z treścią alternatywnego ustalenia. Instytucja może emitować instrumenty w kapitale podstawowym Tier I przyznające ich posiadaczom, w przypadku niewypłacalności lub likwidacji instytucji, prawo do kapitału rezerwowego w wysokości, która nie musi być proporcjonalna do wniesionego przez nich wkładu w kapitał i kapitał rezerwowo, jeżeli warunki określone w art. 29 ust. 4 i 5 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 są spełnione;

- c) całkowita lub częściowa kwota sumy kapitału i kapitału rezerwowego musi znajdować się w posiadaniu członków instytucji, którzy w normalnych warunkach prowadzenia działalności nie czerpią korzyści z bezpośrednich wypłat z kapitału rezerwowego, w szczególności poprzez wypłaty dywidend.

Podsekcja 3

Finansowanie pośrednie

Artykuł 8

Pośrednie finansowania instrumentów kapitałowych do celów art. 28 ust. 1 lit. b), art. 52 ust. 1 lit. c) i art. 63 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 575/2013

1. Zgodnie z art. 28 ust. 1 lit. b), art. 52 ust. 1 lit. c) i art. 63 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 za pośrednie finansowanie instrumentów kapitałowych uznaje się finansowanie, które nie jest bezpośrednie.

2. Do celów ust. 1 bezpośrednie finansowanie odnosi się do sytuacji, w których instytucja udzieliła inwestorowi pożyczki lub innego finansowania w dowolnej formie, które zostaje przeznaczone na zakup jej instrumentów kapitałowych.

3. Bezpośrednie finansowanie obejmuje również finansowanie na cele inne niż zakup instrumentów kapitałowych instytucji przyznane dowolnej osobie fizycznej lub prawnej posiadającej znaczny pakiet akcji w instytucji kredytowej, o którym mowa w art. 4 pkt 36 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, lub osobie, którą uznaje się za podmiot powiązany w rozumieniu definicji zawartych w pkt 9 międzynarodowego standardu rachunkowości nr 24 dotyczącego ujawniania informacji na temat podmiotów powiązanych, stosowanego w Unii zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1606/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady⁽¹⁾, biorąc pod uwagę wszelkie dodatkowe wytyczne określone przez właściwy organ, jeżeli instytucja nie jest w stanie wykazać, że obydwa poniższe warunki są spełnione:

- a) transakcja została przeprowadzona w podobnych warunkach jak inne transakcje z osobami trzecimi;
- b) osoba fizyczna lub prawna lub podmiot powiązany nie musi opierać się na wypłatach lub sprzedaży posiadanych instrumentów kapitałowych, aby spłacić odsetki i zwrócić finansowanie.

Artykuł 9

Mającą zastosowanie forma i charakter pośredniego finansowania instrumentów kapitałowych do celów art. 28 ust. 1 lit. b), art. 52 ust. 1 lit. c) i art. 63 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 575/2013

1. Mając zastosowanie forma i charakter pośredniego finansowania zakupu instrumentów kapitałowych instytucji obejmuje następujące elementy:

- a) finansowanie zakupu przez inwestora instrumentów kapitałowych instytucji w momencie ich emisji lub w późniejszym terminie przez dowolne podmioty, nad którymi instytucja sprawuje bezpośrednią lub pośrednią kontrolę, lub przez podmioty objęte którymkolwiek z poniższych elementów:
 - 1) zakresem konsolidacji rachunkowości lub konsolidacji ostrożnościowej instytucji;
 - 2) zakresem skonsolidowanego bilansu lub rozszerzonego zagregowanego obliczenia, jeżeli jest równoważny skonsolidowanemu sprawozdaniu finansowemu, o którym mowa w art. 49 ust. 3 lit. a) ppkt (iv) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, sporządzonym przez instytucjonalny system ochrony lub sieć instytucji powiązanych z organem centralnym, które nie są zorganizowane jako grupa, do której należy instytucja;
 - 3) zakresem dodatkowego nadzoru nad instytucją sprawowanego zgodnie z dyrektywą 2002/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽²⁾ w sprawie dodatkowego nadzoru nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń oraz przedsiębiorstwami inwestycyjnymi konglomeratu finansowego;
- b) finansowanie zakupu przez inwestora instrumentów kapitałowych instytucji w momencie ich emisji lub w późniejszym terminie przez podmioty zewnętrzne chronione gwarancją

lub poprzez korzystanie z kredytowego instrumentu pochodnego lub zabezpieczone w inny sposób, przez co ryzyko kredytowe ulega przeniesieniu na instytucję lub na dowolne podmioty, nad którymi instytucja sprawuje bezpośrednią lub pośrednią kontrolę, lub na podmioty objęte którymkolwiek z poniższych elementów:

- 1) zakresem konsolidacji rachunkowości lub konsolidacji ostrożnościowej instytucji;
 - 2) zakresem skonsolidowanego bilansu lub rozszerzonego zagregowanego obliczenia, jeżeli jest równoważny skonsolidowanemu sprawozdaniu finansowemu, o którym mowa w art. 49 ust. 3 lit. a) ppkt (iv) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, sporządzonym przez instytucjonalny system ochrony lub sieć instytucji powiązanych z organem centralnym, które nie są zorganizowane jako grupa, do której należy instytucja;
 - 3) zakresem dodatkowego nadzoru nad instytucją sprawowanego zgodnie z dyrektywą 2002/87/WE;
- c) finansowanie kredytobiorcy, który przekazuje finansowanie ostatecznemu inwestorowi w celu dokonania zakupu instrumentów kapitałowych instytucji w momencie ich emisji lub w późniejszym terminie.
2. Aby finansowanie zostało uznane za finansowanie pośrednie do celów ust. 1, w stosownych przypadkach muszą być również spełnione następujące warunki:
- a) inwestor nie może być objęty żadnym z poniższych elementów:
 - 1) zakresem konsolidacji rachunkowości lub konsolidacji ostrożnościowej instytucji;
 - 2) zakresem skonsolidowanego bilansu lub rozszerzonego zagregowanego obliczenia, jeżeli jest równoważny skonsolidowanemu sprawozdaniu finansowemu, o którym mowa w art. 49 ust. 3 lit. a) ppkt (iv) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, sporządzonym przez instytucjonalny system ochrony lub sieć instytucji powiązanych z organem centralnym, które nie są zorganizowane jako grupa, do której należy instytucja. W tym celu inwestora uznaje się za objętego zakresem rozszerzonego zagregowanego obliczenia, jeżeli odpowiedni instrument kapitałowy podlega konsolidacji lub rozszerzonemu zagregowanemu obliczeniu zgodnie z art. 49 ust. 3 lit. a) ppkt (iv) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, co uniemożliwia wielokrotne wykorzystywanie pozycji funduszy własnych i tworzenie funduszy własnych między członkami instytucjonalnego systemu ochrony. Jeżeli zezwolenie właściwych organów, o którym mowa w art. 49 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, nie zostało udzielone, warunek ten uznaje się za spełniony, jeżeli obydwa podmioty wymienione w ust. 1 lit. a) oraz instytucja są członkami tego samego instytucjonalnego systemu ochrony, a podmioty odliczają finansowanie udzielone na zakup instrumentów kapitałowych instytucji zgodnie z, w stosownych przypadkach, art. 36 ust. 1 lit. f)–i), art. 56 lit. a)–d) oraz art. 66 lit. a)–d) rozporządzenia (UE) nr 575/2013;

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1606/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 lipca 2002 r. w sprawie stosowania międzynarodowych standardów rachunkowości (Dz.U. L 243 z 11.9.2002, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa 2002/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie dodatkowego nadzoru nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń oraz przedsiębiorstwami inwestycyjnymi konglomeratu finansowego (Dz.U. L 35 z 11.2.2003, s. 1).

3) zakresem dodatkowego nadzoru nad instytucją sprawowanego zgodnie z dyrektywą 2002/87/WE;

b) podmiot zewnętrzny nie może być objęty żadnym z poniższych elementów:

1) zakresem konsolidacji rachunkowości lub konsolidacji ostrożnościowej instytucji;

2) zakresem skonsolidowanego bilansu lub rozszerzonego zagregowanego obliczenia, jeżeli jest równoważny skonsolidowanemu sprawozdaniu finansowemu, o którym mowa w art. 49 ust. 3 lit. a) ppkt (iv) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, sporządzonym przez instytucjonalny system ochrony lub sieć instytucji powiązanych z organem centralnym, które nie są zorganizowane jako grupa, do której należy instytucja;

3) zakresem dodatkowego nadzoru nad instytucją sprawowanego zgodnie z dyrektywą 2002/87/WE.

3. Przy ustalaniu czy zakup instrumentu kapitałowego wymagał finansowania pośredniego czy bezpośredniego zgodnie z art. 8, kwotę, którą należy uwzględnić, pomniejsza się o indywidualnie oceniony dokonany odpis aktualizujący.

4. Aby uniknąć zakwalifikowania bezpośredniego lub pośredniego finansowania zgodnie z art. 8 oraz w przypadku udzielania pożyczki lub przyznawania finansowania lub gwarancji w innej formie jakiegokolwiek osobie fizycznej lub prawnej dysponującej znacznym pakietem akcji w instytucji kredytowej lub uznanej za podmiot powiązany zgodnie z ust. 3, instytucja na bieżąco upewnia się, że nie udzieliła pożyczki ani nie przyznała finansowania ani gwarancji w innej formie do celów związanych z dokonaniem bezpośredniej lub pośredniej subskrypcji instrumentów kapitałowych instytucji. W przypadku udzielenia pożyczki lub przyznania finansowania lub gwarancji w innej formie innym rodzajom podmiotów instytucja przeprowadza stosowną kontrolę z zachowaniem należytej staranności.

5. Jeżeli chodzi o towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych, spółdzielnie i podobne instytucje, w przypadku których klient jest zobowiązany na mocy prawa krajowego lub statutu instytucji do subskrybowania instrumentów kapitałowych w celu otrzymania pożyczki, pożyczki takiej nie uznaje się za bezpośrednie ani pośrednie finansowanie, jeżeli wszystkie poniższe warunki są spełnione:

a) właściwy organ uznał kwotę subskrypcji za nieistotną;

b) celem pożyczki nie jest zakup instrumentów kapitałowych udzielającej jej instytucji;

c) beneficjent pożyczki musi subskrybować co najmniej jeden instrument kapitałowy instytucji, aby uzyskać status członka towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych, spółdzielni lub podobnej instytucji.

Podsekcja 4

Ograniczenia dotyczące wykupu instrumentów kapitałowych

Artykuł 10

Ograniczenia wykupu instrumentów kapitałowych emitowanych przez towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych, instytucje oszczędnościowe, spółdzielnie i podobne instytucje nakładane do celów art. 29 ust. 2 lit. b) i art. 78 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013

1. Instytucja może emitować instrumenty w kapitale podstawowym Tier I z opcją wykupu wyłącznie w przypadku, gdy jest to przewidziane w mającym zastosowanie prawie krajowym.

2. Zdolność instytucji do ograniczenia wykupu na mocy przepisów regulujących instrumenty kapitałowe ustanowionych w art. 29 ust. 2 lit. b) i art. 78 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 obejmuje zarówno prawo do odroczenia wykupu, jak i prawo do ograniczenia kwoty, która ma zostać wykupiona. Zgodnie z ust. 3 instytucja jest uprawniona do odroczenia wykupu lub ograniczenia jego kwoty na czas nieokreślony.

3. Instytucja określa zakres ograniczeń wykupu przewidzianych w przepisach regulujących funkcjonowanie instrumentów w dowolnym momencie w oparciu o ocenę sytuacji, w jakiej znajduje się instytucja pod względem ostrożnościowym, zwracając uwagę w szczególności na następujące kwestie:

a) ogólną sytuację instytucji pod względem finansowym, płynnościowym oraz pod względem wypłacalności;

b) kwotę kapitału podstawowego Tier I, kapitału Tier I oraz łącznego kapitału zestawioną z łączną kwotą ekspozycji na ryzyko obliczoną zgodnie z wymogami określonymi w art. 92 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, szczegółowymi wymogami w zakresie funduszy własnych, o których mowa w art. 104 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2013/36/UE oraz wymogiem połączonego bufora, o którym mowa w art. 128 pkt 6 tej dyrektywy.

Artykuł 11

Ograniczenia wykupu instrumentów kapitałowych emitowanych przez towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych, instytucje oszczędnościowe, spółdzielnie i podobne instytucje nakładane do celów art. 29 ust. 2 lit. b) i art. 78 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013

1. Ograniczenia wykupu przewidziane w postanowieniach umownych lub przepisach prawnych regulujących funkcjonowanie instrumentów nie uniemożliwiają właściwemu organowi dalszego ograniczania wykupu instrumentów w oparciu o odpowiednią podstawę, zgodnie z art. 78 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

2. Właściwe organy oceniają podstawy ograniczenia wykupu przewidziane w postanowieniach umownych i przepisach prawnych regulujących funkcjonowanie instrumentu. Jeżeli właściwe organy nie mają pewności co do tego, czy wybrane podstawy ograniczenia wykupu są odpowiednie, zwracają się do instytucji o zmianę odpowiednich postanowień umownych. Jeżeli instrumenty są regulowane na mocy prawa krajowego z uwagi na brak odpowiednich postanowień umownych, zgodnie z obowiązującymi przepisami instytucja jest uprawniona do ograniczania wykupu zgodnie z art. 10 ust. 1–3, aby umożliwić zakwalifikowanie instrumentów jako kapitał podstawowy Tier I.

3. Każda decyzja o ograniczeniu wykupu jest dokumentowana wewnętrznie i zgłaszana właściwemu organowi na piśmie przez instytucję, która wskazuje przyczyny częściowego lub pełnego odrzucenia lub odroczenia wykupu w świetle kryteriów określonych w ust. 3.

4. Jeżeli w tym samym okresie podjęto kilka decyzji o ograniczeniu wykupu, instytucje mogą udokumentować takie decyzje w jednym zestawie dokumentów.

SEKCJA 2

Filtry ostrożnościowe

Artykuł 12

Pojęcie zysku ze sprzedaży do celów art. 32 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 575/2013

1. Pojęcie zysku ze sprzedaży, o którym mowa w art. 32 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, oznacza wszelki osiągnięty przez instytucję uznany zysk ze sprzedaży, który ujmuje się jako zwiększenie wartości dowolnego składnika funduszy własnych i który jest powiązany z przyszłymi przychodami z tytułu marż uzyskanymi dzięki sprzedaży aktywów sekurytyzowanych w momencie ich usunięcia z bilansu instytucji w kontekście transakcji sekurytyzacyjnej.

2. Uznany zysk ze sprzedaży określa się jako różnicę między elementami wskazanymi w lit. a) i b) określonymi dzięki zastosowaniu odpowiednich standardów rachunkowości:

- a) wartością netto otrzymanych aktywów obejmującą kwotę każdego nowo pozyskanego składnika aktywów pomniejszoną o kwotę każdego innego przekazanego składnika aktywów lub każdego nowo podjętego zobowiązania;
- b) a wartością bilansową aktywów sekurytyzowanych lub części wyłączonej.

3. Uznany zysk ze sprzedaży związany z przyszłymi przychodami z tytułu marż oznacza w tym kontekście oczekiwany przyszły poziom „marży nadwyżkowej” zdefiniowanej w art. 242 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

SEKCJA 3

Odliczenia od pozycji kapitału podstawowego Tier I

Artykuł 13

Odliczenia strat za bieżący rok obrachunkowy do celów art. 36 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 575/2013

1. Do celów obliczania wysokości kapitału podstawowego Tier I w ciągu roku instytucja, niezależnie od tego, czy zamyka

swoje sprawozdanie finansowe na koniec każdego okresu śródrocznego, opracowuje swój rachunek zysków i strat i na bieżąco odlicza wszelkie powstałe straty od pozycji kapitału podstawowego Tier I.

2. Do celów opracowania przez instytucję rachunku zysków i strat zgodnie z ust. 1 wysokość przychodów i wydatków ustala się w ten sam sposób i w oparciu o te same standardy rachunkowości, co standardy wykorzystywane przy opracowywaniu raportu finansowego na koniec roku. Przychody i wydatki szacuje się w ostrożny sposób i przypisuje się do okresu śródrocznego, w którym zostały one wygenerowane, tak aby każdy okres śródroczny był obciążony rozsądną kwotą oczekiwanych rocznych przychodów i wydatków. Istotne lub jednorazowe zdarzenia uwzględnia się w pełni i niezwłocznie w okresie śródrocznym, w którym takie zdarzenia wystąpiły.

3. Jeżeli straty za bieżący rok obrachunkowy pomniejszą już pozycje kapitału podstawowego Tier I w wyniku opublikowania śródrocznego raportu finansowego lub raportu finansowego na koniec roku, odliczenie nie jest konieczne. Do celów niniejszego artykułu opublikowanie raportu finansowego oznacza, że zyski i straty zostały określone po zamknięciu śródrocznego lub rocznego sprawozdania finansowego zgodnie ze standardami rachunkowości mającymi zastosowanie do instytucji na mocy rozporządzenia (WE) nr 1606/2002 w sprawie stosowania międzynarodowych standardów rachunkowości oraz dyrektywy Rady 86/635/EWG⁽¹⁾ w sprawie rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych banków i innych instytucji finansowych.

4. Przepisy ust. 1–3 stosuje się w taki sam sposób do zysków i strat uwzględnionych w skumulowanych innych całkowitych dochodach.

Artykuł 14

Odliczenia aktywów z tytułu odroczonego podatku dochodowego opartych na przyszłej rentowności do celów art. 36 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 575/2013

1. Odliczeń aktywów z tytułu odroczonego podatku dochodowego opartych na przyszłej rentowności, o których mowa w art. 36 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, dokonuje się zgodnie z ust. 2 i 3.

2. Aktywa z tytułu odroczonego podatku dochodowego i powiązane rezerwy z tytułu odroczonego podatku dochodowego kompensuje się dla każdej podlegającej opodatkowaniu jednostki z osobna. Powiązane rezerwy z tytułu odroczonego podatku dochodowego są ograniczone do rezerw wynikających z zastosowania przepisów podatkowych tej samej jurysdykcji, która obejmuje aktywa z tytułu odroczonego podatku dochodowego. Do celów obliczania aktywów i rezerw z tytułu odroczonego podatku dochodowego na zasadzie skonsolidowanej podlegająca opodatkowaniu jednostka uwzględnia dowolną liczbę jednostek należących do tej samej grupy podatkowej, objętych tą samą konsolidacją budżetową, jednością podatkową lub składającą tę samą skonsolidowaną deklarację podatkową zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 86/635/EWG z dnia 8 grudnia 1986 r. w sprawie rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych banków i innych instytucji finansowych (Dz.U. L 372 z 31.12.1986, s. 1).

3. Kwota powiązanych rezerw z tytułu odroczonego podatku dochodowego, które kwalifikują się do kompensowania aktywów z tytułu odroczonego podatku dochodowego opartych na przyszłej rentowności, jest równa różnicy między kwotą wskazaną w lit. a) i kwotą wskazaną w lit. b):

- a) kwotą rezerw z tytułu odroczonego podatku dochodowego uznanych zgodnie z mającymi zastosowanie standardami rachunkowości;
- b) kwotą powiązanych rezerw z tytułu odroczonego podatku dochodowego wynikających z wartości niematerialnych i prawnych oraz z aktywów funduszu emerytalnego ze zdefiniowanymi świadczeniami.

Artykuł 15

Odliczenia aktywów funduszu emerytalnego ze zdefiniowanymi świadczeniami do celów art. 36 ust. 1 lit. e) i art. 41 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 575/2013

1. Właściwy organ udziela uprzedniego zezwolenia, o którym mowa w art. 41 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, wyłącznie wówczas, gdy nieograniczona możliwość korzystania z odpowiednich aktywów funduszu emerytalnego ze zdefiniowanymi świadczeniami pociąga za sobą możliwość uzyskania natychmiastowego i swobodnego dostępu do tych aktywów, np. w przypadku gdy korzystanie z aktywów nie podlega żadnym ograniczeniom oraz gdy osoby trzecie nie zgłaszają żadnych roszczeń wobec tych aktywów.

2. Swobodny dostęp do aktywów może wystąpić w przypadku, gdy instytucja nie jest zobowiązana do ubiegania się o specjalne zezwolenie i uzyskania takiego zezwolenia od podmiotu zarządzającego funduszami emerytalnymi lub osób pobierających świadczenia emerytalne przy każdorazowej próbie uzyskania dostępu do nadwyżki przewidzianej w planie.

Artykuł 16

Odliczenia możliwych do przewidzenia obciążeń podatkowych do celów art. 36 ust. 1 lit. l) i art. 56 lit. f) rozporządzenia (UE) nr 575/2013

1. Instytucja może przyjąć, że możliwe do przewidzenia obciążenia podatkowe zostały już uwzględnione, pod warunkiem że stosuje ona standardy i zasady rachunkowości zapewniające pełne uznanie bieżących zobowiązań podatkowych i rezerw z tytułu odroczonego podatku dochodowego związanych z transakcjami i innymi zdarzeniami uznawanymi w bilansie lub w rachunku zysków i strat. Właściwy organ upewnia się, że dokonano wszystkich koniecznych odliczeń zgodnie z mającymi zastosowanie standardami rachunkowości lub w ramach wszelkich innego rodzaju korekt.

2. Jeżeli instytucja oblicza swój kapitał podstawowy Tier I na podstawie sprawozdania finansowego przygotowanego zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1606/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady, warunek określony w ust. 1 uznaje się za spełniony.

3. Jeżeli warunek określony w ust. 1 nie jest spełniony, instytucja obniża swoje pozycje kapitału podstawowego Tier I o szacunkową kwotę bieżących obciążeń podatkowych i obciążeń z tytułu odroczonego podatku dochodowego, które nie zostały jeszcze uznane w bilansie i rachunku zysków i strat, związanych z transakcjami i innymi zdarzeniami uznawanymi

w bilansie lub w rachunku zysków i strat. Szacunkową kwotę bieżących obciążeń podatkowych i obciążeń z tytułu odroczonego podatku dochodowego oblicza się, stosując metodę równoważną metodzie opisanej w rozporządzeniu (WE) nr 1606/2002. Szacunkowej kwoty obciążeń z tytułu odroczonego podatku dochodowego nie można kompensować z aktywami z tytułu podatku dochodowego, które nie zostały uznane w sprawozdaniu finansowym.

SEKCJA 4

Inne odliczenia od pozycji kapitału podstawowego Tier I, kapitału dodatkowego Tier I i kapitału Tier II

Artykuł 17

Inne odliczenia od instrumentów kapitałowych instytucji finansowych do celów art. 36 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013

1. Posiadane instrumenty kapitałowe instytucji finansowych zdefiniowanych w art. 4 pkt 26 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 odlicza się zgodnie z następującymi obliczeniami:

- a) od pozycji kapitału podstawowego Tier I odlicza się wszystkie instrumenty kwalifikujące się jako kapitał zgodnie z prawem spółek mającym zastosowanie do instytucji finansowej, która je wyemitowała, oraz jeżeli instytucja finansowa podlega wymogom dotyczącym wypłacalności, instrumenty, które są włączone do kategorii regulacyjnych funduszy własnych najwyższej jakości bez żadnych ograniczeń;
- b) od pozycji kapitału podstawowego Tier I odlicza się wszystkie instrumenty kwalifikujące się jako kapitał zgodnie z prawem spółek mającym zastosowanie do emitenta oraz, jeżeli instytucja finansowa nie podlega wymogom dotyczącym wypłacalności o stałym charakterze, instrumenty, które są wieczyste, absorbują pierwszą i proporcjonalnie największą część występujących strat, mają niższy stopień uprzywilejowania niż wszystkie inne roszczenia w przypadku niewypłacalności i likwidacji instytucji oraz które nie są objęte preferencyjnymi lub wcześniej ustalonymi zasadami dotyczącymi wypłat;
- c) od pozycji kapitału dodatkowego Tier I odlicza się wszelkie instrumenty podporządkowane absorbujące straty przy założeniu kontynuowania działalności, z uwzględnieniem prawa do decydowania o anulowaniu płatności kuponowych. Jeżeli kwota tych instrumentów podporządkowanych przekracza kwotę kapitału dodatkowego Tier I, kwotę nadwyżki odlicza się od kapitału podstawowego Tier I;
- d) od pozycji kapitału Tier II odlicza się wszelkie pozostałe instrumenty podporządkowane. Jeżeli kwota tych instrumentów podporządkowanych przekracza kwotę kapitału Tier II, kwotę nadwyżki odlicza się od pozycji kapitału dodatkowego Tier I; Jeżeli kwota kapitału dodatkowego Tier I jest niewystarczająca, pozostałą kwotę nadwyżki odlicza się od pozycji kapitału podstawowego Tier I;
- e) od pozycji kapitału podstawowego Tier I odlicza się wszelkie inne instrumenty uwzględnione w funduszach własnych instytucji finansowej zgodnie z odpowiednimi mającymi zastosowanie ramami prawnymi dotyczącymi nadzoru ostrożnościowego lub wszelkie inne instrumenty, w odniesieniu do których instytucja nie jest w stanie wykazać, że mają zastosowanie warunki określone w lit. a), b), c) lub d).

2. W przypadkach przewidzianych w ust. 3 instytucje stosują odliczenia zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do posiadanych instrumentów kapitałowych w oparciu o metodę odpowiadającego odliczenia. Do celów niniejszego ustępu metoda odpowiadającego odliczenia oznacza metodę, zgodnie z którą odliczenie dotyczy tego samego składnika kapitału, do którego dany kapitał zostałby zaklasyfikowany, gdyby został wyemitowany przez samą instytucję.

3. Odliczenia, o których mowa w ust. 1, nie mają zastosowania w następujących przypadkach:

- a) jeżeli instytucja finansowa otrzymała odpowiednie zezwolenie od właściwego organu i jest objęta nadzorem sprawowanym przez ten organ oraz podlega wymogom ostrożnościowym równoważnym wymogom, które mają zastosowanie do instytucji na podstawie rozporządzenia (UE) nr 575/2013. Podejście to stosuje się wobec instytucji finansowych z państw trzecich wyłącznie w przypadku, gdy przeprowadzono skoordynowaną ocenę równoważności systemu nadzoru ostrożnościowego stosowanego w danym państwie trzecim zgodnie z tym rozporządzeniem i uznano, że system nadzoru ostrożnościowego stosowany w danym państwie trzecim jest co najmniej równoważny systemowi stosowanemu w Unii;
- b) jeżeli instytucja finansowa jest instytucją pieniądza elektronicznego w rozumieniu art. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/110/WE ⁽¹⁾ i nie korzysta z wyłączeń fakultatywnych przewidzianych w art. 9 tej dyrektywy;
- c) jeżeli instytucja finansowa jest instytucją płatniczą w rozumieniu art. 4 dyrektywy 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽²⁾ i nie korzysta z wyłączenia przewidzianego w art. 26 tej dyrektywy;
- d) jeżeli instytucja finansowa jest zarządzającym alternatywnym funduszem inwestycyjnym w rozumieniu art. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE ⁽³⁾ lub spółką zarządzającą w rozumieniu art. 2 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE ⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/110/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje pieniądza elektronicznego oraz nadzoru ostrożnościowego nad ich działalnością (Dz.U. L 267 z 10.10.2009, s. 7).

⁽²⁾ Dyrektywa 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego (Dz.U. L 319 z 5.12.2007, s. 1).

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (Dz.U. L 174 z 1.7.2011, s. 1).

⁽⁴⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) (Dz.U. L 302 z 17.11.2009, s. 32).

Artykuł 18

Instrumenty kapitałowe zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji z państwa trzeciego do celów art. 36 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013

1. Instrumenty kapitałowe znajdujące się w posiadaniu zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji z państwa trzeciego, które są objęte systemem wypłacalności, który oceniono jako nierównoważny systemowi ustanowionemu w tytule I rozdział VI dyrektywy 2009/138/WE zgodnie z procedurą określoną w art. 227 tej dyrektywy albo który nie został poddany ocenie, odlicza się w następujący sposób:

- a) od pozycji kapitału podstawowego Tier I odlicza się wszystkie instrumenty kwalifikujące się jako kapitał zgodnie z prawem spółek mającym zastosowanie do zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji w państwie trzecim, które je wyemitowały, oraz instrumenty, które są włączone do kategorii regulacyjnych funduszy własnych najwyższej jakości bez żadnych ograniczeń zgodnie z systemem w państwie trzecim;
- b) od pozycji kapitału dodatkowego Tier I odlicza się wszelkie instrumenty podporządkowane absorbujące straty przy założeniu kontynuowania działalności, z uwzględnieniem prawa do decydowania o anulowaniu płatności kuponowych. Jeżeli kwota tych instrumentów podporządkowanych przekracza kwotę kapitału dodatkowego Tier I, kwotę nadwyżki odlicza się od pozycji kapitału podstawowego Tier I;
- c) od pozycji kapitału Tier II odlicza się wszelkie pozostałe instrumenty podporządkowane. Jeżeli kwota tych instrumentów podporządkowanych przekracza kwotę kapitału Tier II, kwotę nadwyżki odlicza się od pozycji kapitału dodatkowego Tier I. Jeżeli kwota nadwyżki przekracza kwotę kapitału dodatkowego Tier I, pozostałą kwotę nadwyżki odlicza się od pozycji kapitału podstawowego Tier I;
- d) w przypadku zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji z państwa trzeciego podlegających ostrożnościowym wymogom dotyczącym wypłacalności od pozycji kapitału podstawowego Tier I odlicza się wszelkie inne instrumenty uwzględnione w funduszach własnych zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji z państwa trzeciego zgodnie z odpowiednim mającym zastosowanie systemem wypłacalności lub wszelkie inne instrumenty, w odniesieniu do których instytucja nie jest w stanie wykazać, że warunki określone w lit. a), b) lub c) mają zastosowanie.

2. Jeżeli system wypłacalności państwa trzeciego obejmujący przepisy dotyczące funduszy własnych został uznany za równoważny systemowi ustanowionemu w tytule I rozdział VI dyrektywy 2009/138/WE zgodnie z procedurą określoną w art. 227 tej dyrektywy, instrumenty kapitałowe znajdujące się w posiadaniu zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji z państwa trzeciego traktuje się jak instrumenty kapitałowe będące w posiadaniu zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji posiadających zezwolenie zgodnie z art. 14 dyrektywy 2009/138/WE.

3. W przypadkach przewidzianych w ust. 2 niniejszego artykułu instytucje stosują odliczenia od posiadanych pozycji ubezpieczeniowych funduszy własnych, jak przewidziano – w zależności od przypadku – w art. 44 lit. b), art. 58 lit. b) i art. 68 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

Artykuł 19

Instrumenty kapitałowe przedsiębiorstw wyłączonych z zakresu stosowania dyrektywy 2009/138/WE do celów art. 36 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013

Instrumenty kapitałowe znajdujące się w posiadaniu przedsiębiorstw wyłączonych z zakresu stosowania dyrektywy 2009/138/WE zgodnie z art. 4 tej dyrektywy odlicza się w następujący sposób:

- a) od kapitału podstawowego Tier I odlicza się wszystkie instrumenty kwalifikujące się jako kapitał zgodnie z prawem spółek mającym zastosowanie do przedsiębiorstw, które je wyemitowały, oraz instrumenty, które są włączone do kategorii regulacyjnych funduszy własnych najwyższej jakości bez żadnych ograniczeń;
- b) od pozycji kapitału dodatkowego Tier I odlicza się wszelkie instrumenty podporządkowane absorbujące straty przy założeniu kontynuowania działalności, z uwzględnieniem prawa do decydowania o anulowaniu płatności kuponowych. Jeżeli kwota tych instrumentów podporządkowanych przekracza kwotę kapitału dodatkowego Tier I, kwotę nadwyżki odlicza się od pozycji kapitału podstawowego Tier I;
- c) od pozycji kapitału Tier II odlicza się wszelkie pozostałe instrumenty podporządkowane. Jeżeli kwota tych instrumentów podporządkowanych przekracza kwotę kapitału Tier II, kwotę nadwyżki odlicza się od pozycji kapitału dodatkowego Tier I. Jeżeli kwota ta przekracza kwotę kapitału dodatkowego Tier I, pozostałą kwotę nadwyżki odlicza się od pozycji kapitału podstawowego Tier I;
- d) od kapitału podstawowego Tier I odlicza się wszelkie inne instrumenty uwzględnione w funduszach własnych przedsiębiorstwa zgodnie z odpowiednim mającym zastosowanie systemem wypłacalności lub wszelkie inne instrumenty, w odniesieniu do których instytucja nie jest w stanie wykazać, że warunki określone w lit. a), b) lub c) mają zastosowanie.

ROZDZIAŁ III

KAPITAŁ DODATKOWY TIER I

SEKCJA 1

Forma i charakter zachęt do wykupu

Artykuł 20

Forma i charakter zachęt do wykupu do celów art. 52 ust. 1 lit. g) i art. 63 lit. h) rozporządzenia (UE) nr 575/2013

1. Zachęty do wykupu oznaczają wszystkie cechy, które sprawiają, że w dniu emisji oczekuje się, iż instrument kapitałowy może zostać wykupiony.
2. Zachęty, o których mowa w ust. 1, przybierają następujące formy:
 - a) opcja kupna połączona ze zwiększeniem spreadu kredytowego instrumentu w przypadku nieprzeprowadzenia wezwania do sprzedaży;
 - b) opcja kupna połączona z wymogiem lub przysługującą inwestorowi opcją przekształcenia instrumentu w instrument w kapitale podstawowym Tier I w przypadku nieprzeprowadzenia wezwania do sprzedaży;
 - c) opcja kupna połączona ze zmianą stopy referencyjnej, w przypadku gdy wartość spreadu kredytowego ponad

drugą stopą referencyjną jest wyższa niż kwota wpłaty początkowej pomniejszona o wartość stopy swapowej;

- d) opcja kupna połączona ze zwiększeniem kwoty wykupu w przyszłości;
- e) opcja ponownego wprowadzenia do obrotu połączona ze zwiększeniem swapu kredytowego instrumentu lub ze zmianą stopy referencyjnej, w przypadku gdy wartość spreadu kredytowego ponad drugą stopą referencyjną jest wyższa niż kwota wpłaty początkowej pomniejszona o wartość stopy swapowej, a instrument nie jest ponownie wprowadzany do obrotu;
- f) wprowadzenie instrumentu do obrotu w sposób sugerujący inwestorom, że instrument zostanie wykupiony.

SEKCJA 2

Zamiana lub odpis obniżający wartość kwoty głównej

Artykuł 21

Charakter zapisu podwyższającego wartość kwoty głównej po dokonaniu odpisu obniżającego jej wartość do celów art. 52 ust. 1 lit. n) i art. 52 ust. 2 lit. c) ppkt (ii) rozporządzenia (UE) nr 575/2013

1. Odpis obniżający wartość kwoty głównej stosuje się proporcjonalnie do wszystkich posiadaczy instrumentów dodatkowych w Tier I, w odniesieniu do których stosuje się podobny mechanizm odpisu obniżającego wartość oraz identyczny poziom zdarzenia inicjującego.
2. Aby odpis obniżający wartość mógł zostać uznany za tymczasowy, należy spełnić wszystkie wskazane poniżej warunki:
 - a) wszelkie wypłaty zysku przypadające do zapłaty po dokonaniu odpisu obniżającego wartość opierają się na obniżonej kwocie głównej;
 - b) zapisy podwyższające wartość opierają się na zyskach po podjęciu przez instytucję formalnej decyzji potwierdzającej ostateczne zyski;
 - c) wszelkie zapisy podwyższające wartość instrumentu lub wypłaty kuponów od obniżonej kwoty głównej dokonywane są według wyłącznego uznania instytucji i z zastrzeżeniem ograniczeń wynikających z przepisów lit. d)–f), przy czym instytucja nie jest zobowiązana do dokonania lub przyspieszenia zapisu podwyższającego wartość w określonych okolicznościach;
 - d) zapisu podwyższającego wartość dokonuje się proporcjonalnie wśród podobnych instrumentów dodatkowych w Tier I, w odniesieniu do których dokonano odpisu obniżającego wartość;
 - e) maksymalna kwota, którą należy przypisać sumie zapisu podwyższającego wartość instrumentu oraz wypłaty kuponów od obniżonej kwoty głównej, stanowi równowartość zysku instytucji pomnożonego przez kwotę odpowiadającą ilorazowi kwoty wskazanej w ppkt 1 i kwoty wskazanej w ppkt 2:
 - 1) sumy kwoty nominalnej wszystkich posiadanych przez instytucję instrumentów dodatkowych w Tier I, w odniesieniu do których dokonano odpisu obniżającego wartość, przed dokonaniem tego odpisu;
 - 2) łącznej kwoty kapitału Tier I instytucji;

f) sumę wszelkich kwot zapisów podwyższających wartość oraz wypłat kuponów od obniżonej kwoty głównej traktuje się jako płatność skutkującą obniżeniem kapitału podstawowego Tier I i podlega ona, wraz z innymi wypłatami instrumentów w kapitale podstawowym Tier I, ograniczeniom w zakresie maksymalnej kwoty podlegającej wypłacie, o których mowa w art. 141 ust. 2 dyrektywy 2013/36/UE, transponowanym do krajowych przepisów ustawowych lub wykonawczych.

3. Do celów ust. 2 lit. e) obliczenie przeprowadza się w momencie dokonania zapisu podwyższającego wartość.

Artykuł 22

Procedury i terminy służące stwierdzeniu wystąpienia zdarzenia inicjującego do celów art. 52 ust. 1 lit. n) rozporządzenia (UE) nr 575/2013

1. Jeżeli instytucja uznała, że współczynnik kapitału podstawowego Tier I spadł poniżej poziomu uruchamiającego zamianę lub odpis obniżający wartość instrumentu na poziomie stosowania wymogów określonych w części pierwszej tytułu II rozporządzenia (UE) nr 575/2013, organ zarządzający lub dowolny inny odpowiedni organ instytucji niezwłocznie stwierdza, że wystąpiło zdarzenie inicjujące, i pojawia się nieodwołalny obowiązek dokonania odpisu obniżającego wartość lub zamiany instrumentu.

2. Kwotę podlegającą odpisowi obniżającemu wartość lub zamianie ustala się możliwie najszybciej i nie później niż po upływie jednego miesiąca od daty stwierdzenia wystąpienia zdarzenia inicjującego zgodnie z ust. 1.

3. Właściwy organ może zażądać skrócenia maksymalnego okresu jednego miesiąca, o którym mowa w ust. 2, jeżeli uzna kwotę podlegającą zamianie lub odpisowi obniżającemu wartość za wystarczająco pewną lub jeżeli uzna, że konieczne jest natychmiastowe dokonanie zamiany lub odpisu obniżającego wartość.

4. Jeżeli zgodnie z przepisami regulującymi funkcjonowanie instrumentu dodatkowego w Tier I wymagany jest niezależny przegląd kwoty podlegającej odpisowi obniżającemu wartość lub zamianie lub jeżeli właściwy organ zażąda przeprowadzenia niezależnego przeglądu w celu ustalenia wysokości kwoty podlegającej odpisowi obniżającemu wartość lub zamianie, organ zarządzający lub dowolny inny odpowiedni organ instytucji dopilnowuje, aby przegląd został przeprowadzony niezwłocznie. Taki niezależny przegląd należy zakończyć możliwie najszybciej i nie może on utrudniać instytucji dokonania odpisu obniżającego wartość lub zamiany instrumentu dodatkowego w Tier I oraz spełnienia wymogów określonych w ust. 2 i 3.

SEKCJA 3

Cechy instrumentów, które mogłyby utrudnić dokapitalizowanie

Artykuł 23

Cechy instrumentów, które mogłyby utrudnić dokapitalizowanie, do celów art. 52 ust. 1 lit. o) rozporządzenia (UE) nr 575/2013

Cechy, które mogłyby utrudnić dokapitalizowanie instytucji, obejmują przepisy zobowiązujące instytucję do przyznania

rekompensaty na rzecz obecnych posiadaczy instrumentów kapitałowych w momencie wyemitowania nowego instrumentu kapitałowego.

SEKCJA 4

Wykorzystywanie jednostek specjalnego przeznaczenia do pośredniej emisji instrumentów funduszy własnych

Artykuł 24

Wykorzystywanie jednostek specjalnego przeznaczenia do pośredniej emisji instrumentów funduszy własnych do celów art. 52 ust. 1 lit. p) i art. 63 lit. n) rozporządzenia (UE) nr 575/2013

1. Jeżeli instytucja lub jednostka prowadząca działalność w ramach konsolidacji zgodnie z częścią pierwszą tytułu II rozdział 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 emituje instrument kapitałowy, który jest subskrybowany przez jednostkę specjalnego przeznaczenia, taki instrument kapitałowy nie może, na poziomie instytucji lub wspomnianej powyżej jednostki, zostać uznany za kapitał wyższej jakości niż najniższej jakości kapitał wyemitowany przez jednostkę specjalnego przeznaczenia oraz kapitał wyemitowany na rzecz osób trzecich przez jednostkę specjalnego przeznaczenia. Wymóg ten obowiązuje na poziomie skonsolidowanym, subskonsolidowanym oraz na poziomie jednostkowym stosowania wymogów ostrożnościowych.

2. Prawa posiadaczy instrumentów wyemitowanych przez jednostkę specjalnego przeznaczenia nie mogą być bardziej korzystne niż prawa, jakie przysługiwałyby im w przypadku bezpośredniego wyemitowania instrumentu przez instytucję lub jednostkę prowadzącą działalność w ramach konsolidacji zgodnie z częścią pierwszą tytułu II rozdział 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

ROZDZIAŁ IV

WYMOGI OGÓLNE

SEKCJA 1

Pośrednie udziały z tytułu portfeli indeksowych

Artykuł 25

Stopień ostrożności wymagany przy oszacowaniach stosowanych jako rozwiązanie alternatywne wobec obliczania ekspozycji bazowych do celów art. 76 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013

1. Oszacowanie jest wystarczająco ostrożne, jeżeli spełniony jest jeden z poniższych warunków:

a) jeżeli uprawnienia inwestycyjne w ramach indeksu przewidują, że instrument kapitałowy podmiotu sektora finansowego będącego częścią indeksu nie może przekroczyć maksymalnego odsetka indeksu, instytucja stosuje ten odsetek jako szacunkową wartość wykorzystywaną przy wycenie udziałów, odliczaną od, w stosownych przypadkach, pozycji kapitału podstawowego Tier I, pozycji w kapitale dodatkowym Tier I lub Tier II zgodnie z art. 17 ust. 2, lub od kapitału podstawowego Tier I w sytuacjach, gdy instytucja nie jest w stanie precyzyjnie określić charakteru udziałów;

b) jeżeli instytucja nie jest w stanie określić maksymalnego odsetka, o którym mowa w lit. a) oraz jeżeli indeks, jak wynika z uprawnień inwestycyjnych lub innych istotnych informacji, zawiera instrumenty kapitałowe podmiotów sektora finansowego, instytucja odlicza pełną kwotę portfeli indeksowych od, w stosownych przypadkach, pozycji kapitału podstawowego Tier I, pozycji w kapitale dodatkowym Tier I lub Tier II, zgodnie art. 17 ust. 2, lub od kapitału podstawowego Tier I w sytuacjach, gdy instytucja nie jest w stanie precyzyjnie określić charakteru udziałów.

2. Do celów ust. 1 zastosowanie mają poniższe warunki:

- a) pośredni udział z tytułu portfela indeksowego obejmuje część indeksu zainwestowaną w instrumenty w kapitale podstawowym Tier I, instrumenty dodatkowe w Tier I oraz instrumenty w Tier II podmiotów sektora finansowego ujętych w indeksie;
- b) indeks obejmuje m.in. fundusze indeksowe, indeksy akcyjne lub indeksy obligacji, lub wszelkie inne programy, w ramach których instrument bazowy jest instrumentem kapitałowym emitowanym przez podmiot sektora finansowego.

Artykuł 26

Znaczenie terminu „uciążliwy pod względem operacyjnym” w art. 76 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013

1. Do celów art. 76 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 pojęcie „uciążliwy pod względem operacyjnym” oznacza sytuację, w której bieżące stosowanie metod pełnego przeglądu w odniesieniu do udziałów kapitałowych w podmiotach sektora finansowego jest nieuzasadnione w świetle oceny właściwych organów. Dokonując oceny charakteru sytuacji uciążliwych pod względem operacyjnym, właściwe organy biorą pod uwagę niski poziom istotności i krótki okres utrzymywania takich pozycji. Krótki okres utrzymywania wymaga wykazania przez instytucję wysokiego poziomu płynności indeksu.

2. Do celów ust. 1 pozycję uznaje się za charakteryzującą się niskim poziomem istotności, jeżeli wszystkie poniższe warunki są spełnione:

- a) wartość indywidualnej ekspozycji netto z tytułu portfeli indeksowych obliczona przed zastosowaniem jakichkolwiek metod pełnego przeglądu nie przekracza 2 % wartości pozycji kapitału podstawowego Tier I obliczonych zgodnie z art. 46 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- b) wartość zagregowanej ekspozycji netto z tytułu portfeli indeksowych obliczona przed zastosowaniem jakichkolwiek metod pełnego przeglądu nie przekracza 5 % wartości pozycji kapitału podstawowego Tier I obliczonych zgodnie z art. 46 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- c) suma wartości zagregowanej ekspozycji netto z tytułu portfeli indeksowych obliczonej przed zastosowaniem jakichkolwiek metod pełnego przeglądu oraz innych udziałów, które należy odliczyć zgodnie z art. 36 ust. 1 lit. h) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, nie przekracza 10 % wartości

pozycji kapitału podstawowego Tier I obliczonych zgodnie z art. 46 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

SEKCJA 2

Zezwolenie nadzorcze na obniżenie funduszy własnych

Artykuł 27

Znaczenie pojęcia „stabilność z punktu widzenia zdolności dochodowej danej instytucji” do celów art. 78 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 575/2013

Stabilność z punktu widzenia zdolności dochodowej danej instytucji, o której mowa w art. 78 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, oznacza, że rentowność instytucji oceniona przez właściwy organ utrzymuje się na stabilnym poziomie lub że organ nie stwierdził wystąpienia żadnych negatywnych zmian po zastąpieniu instrumentów instrumentami funduszy własnych o takiej samej lub wyższej jakości w momencie oceny i w możliwej do przewidzenia przyszłości. W swojej ocenie właściwy organ bierze pod uwagę rentowność instytucji w warunkach skrajnych.

Artykuł 28

Wymogi w zakresie procedur składania przez instytucję wniosków o zezwolenie na wykup, obniżenie lub odkup oraz wymogi w zakresie danych – do celów art. 77 rozporządzenia (UE) nr 575/2013

1. Instytucja nie może przekazywać posiadaczom instrumentów informacji o wykupach, obniżeniach i odkupach instrumentów funduszy własnych przed uzyskaniem uprzedniego zezwolenia od właściwego organu.

2. Jeżeli istnieje wystarczająca pewność, że wykupy, obniżenia i odkupy zostaną dokonane, oraz po uzyskaniu uprzedniego zezwolenia od właściwego organu, instytucja odlicza odpowiednie kwoty podlegające wykupieniu, obniżeniu lub odkupieniu od odpowiednich składników swoich funduszy własnych przed faktycznym dokonaniem tych wykupów, obniżen lub odkupów. Uznaje się, że wystarczająca pewność istnieje w szczególności w przypadku, gdy instytucja publicznie ogłosiła zamiar wykupienia, obniżenia lub odkupienia instrumentów funduszy własnych.

3. Ustępy 1 i 2 stosuje się, w stosownych przypadkach, na skonsolidowanym, subskonsolidowanym oraz jednostkowym poziomie stosowania wymogów ostrożnościowych.

Artykuł 29

Procedura składania przez instytucję wniosków o zezwolenie na wykup, obniżenie lub odkup do celów art. 77 i 78 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 oraz odpowiednie podstawy ograniczania wykupu do celów art. 78 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013

1. Przed obniżeniem lub odkupieniem instrumentów w kapitale podstawowym Tier I lub wezwaniem do sprzedaży, wykupieniem lub odkupieniem instrumentów dodatkowych w Tier I lub instrumentów w Tier II instytucja przedkłada właściwemu organowi odpowiedni wniosek.

2. Wniosek może obejmować plan przeprowadzenia w ograniczonym czasie działań wymienionych w art. 77 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do kilku instrumentów kapitałowych w najbliższej przyszłości.

3. W przypadku odkupu instrumentów w kapitale podstawowym Tier I, instrumentów dodatkowych w Tier I lub instrumentów w Tier II do celów dokonania wyceny rynkowej właściwe organy mogą udzielić uprzedniego zezwolenia zgodnie z kryteriami określonymi w art. 78 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 na działania wymienione w art. 77 tego rozporządzenia w odniesieniu do określonej, wcześniej ustalonej kwoty.

a) W przypadku instrumentów w kapitale podstawowym Tier I, kwota ta nie przekracza niższej ze wskazanych poniżej kwot:

1) 3 % kwoty danej emisji;

2) 10 % kwoty, o którą kapitał podstawowy Tier I przekracza sumę wymogów w zakresie kapitału podstawowego Tier I zgodnie z art. 92 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, szczegółowych wymogów w zakresie funduszy własnych, o których mowa w art. 104 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2013/36/UE, oraz wymogu połączonego bufora, o którym mowa w art. 128 pkt 6 tej dyrektywy.

b) W przypadku instrumentów dodatkowych w Tier I lub instrumentów w Tier II, ta określona, wcześniej ustalona kwota nie przekracza niższej ze wskazanych poniżej kwot:

1) 10 % kwoty danej emisji;

2) lub 3 % łącznej kwoty wszystkich należności z tytułu instrumentów dodatkowych w Tier I lub, w stosownych przypadkach, instrumentów w Tier II.

4. Właściwe organy mogą również udzielić uprzedniego zezwolenia na podjęcie działań wymienionych w art. 77 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, jeżeli powiązane instrumenty funduszy własnych są przekazywane pracownikom instytucji jako część ich wynagrodzenia. Instytucje informują właściwe organy o przypadkach zakupu instrumentów funduszy własnych do tych celów oraz odliczają te instrumenty od funduszy własnych zgodnie z metodą odpowiadającego odliczenia za okres, w którym znajdują się one w posiadaniu instytucji. Dokonanie odliczenia zgodnie z metodą odpowiadającego odliczenia nie jest konieczne, jeżeli wydatki związane z dowolnym z działań opisanych w niniejszym ustępie zostały już włączone do funduszy własnych w następstwie śródrocznego raportu finansowego lub raportu finansowego na koniec roku.

5. Właściwy organ może udzielić uprzedniego zezwolenia zgodnie z kryteriami określonymi w art. 78 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 na podjęcie działań wymienionych w art. 77 w odniesieniu do określonej, wcześniej ustalonej kwoty, jeżeli kwota instrumentów funduszy własnych podlegająca wezwaniu do sprzedaży, wykupowi lub odkupowi jest

nieistotna w odniesieniu do pozostającej kwoty należnej odpowiedniej emisji po wezwaniu do sprzedaży, wykupie lub odkupie.

6. Ustępy 1–5 stosuje się, w stosownych przypadkach, na skonsolidowanym, subskonsolidowanym oraz jednostkowym poziomie stosowania wymogów ostrożnościowych.

Artykuł 30

Treść wniosku, który instytucja ma złożyć do celów art. 77 rozporządzenia (UE) nr 575/2013

1. Do wniosku, o którym mowa w art. 29, dołącza się następujące informacje:

a) dobrze uzasadnione wyjaśnienie przesłanek przeprowadzania jednego z działań, o których mowa w art. 29 ust. 1;

b) informacje o wymogach kapitałowych i buforach kapitałowych obejmujące okres co najmniej 3 lat, w tym informacje na temat poziomu i struktury funduszy własnych przed przeprowadzeniem działania i po jego przeprowadzeniu oraz na temat wpływu działania na wymogi regulacyjne;

c) wpływ zastąpienia instrumentu kapitałowego przez instytucję na rentowność instytucji zgodnie z art. 78 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 575/2013;

d) ocenę ryzyka, na jakie instytucja jest lub może być narażona, oraz informacje o tym, czy poziom funduszy własnych zapewnia odpowiednie pokrycie takiego ryzyka, uwzględniając wyniki testu warunków skrajnych przeprowadzonego w odniesieniu do głównych czynników ryzyka w celu oszacowania potencjalnych strat w ramach różnych scenariuszy;

e) wszelkie inne informacje uznane przez właściwy organ za niezbędne do oceny stosowności udzielenia zezwolenia zgodnie z art. 78 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

2. Właściwy organ znosi obowiązek przedłożenia niektórych informacji wymienionych w ust. 2, jeżeli ma pewność, że odpowiednie informacje są już dostępne.

3. Ustępy 1 i 2 stosuje się, w stosownych przypadkach, na jednostkowym, skonsolidowanym i subskonsolidowanym poziomie stosowania wymogów ostrożnościowych.

Artykuł 31

Terminy przedłożenia wniosku przez instytucję i rozpatrywanie wniosku przez właściwy organ do celów art. 77 rozporządzenia (UE) nr 575/2013

1. Instytucja przedkłada kompletny wniosek oraz informacje, o których mowa w art. 29 i 30, właściwemu organowi co najmniej na trzy miesiące przed dniem, w którym posiadacze instrumentów zostaną poinformowani o podjęciu jednego z działań wymienionych w art. 77 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

2. Właściwe organy mogą, w poszczególnych przypadkach i w wyjątkowych okolicznościach, zezwolić instytucjom na przedłożenie wniosku, o którym mowa w ust. 1, w okresie krótszym niż 3 miesiące.

3. Właściwy organ rozpatruje wniosek w okresie wskazanym w ust. 1 lub w okresie wskazanym w ust. 2. Właściwe organy uwzględniają nowe informacje uzyskane w tym okresie, jeżeli są one dostępne i jeżeli uznają je za istotne. Właściwe organy przystępują do rozpatrywania wniosku wyłącznie po upewnieniu się, że instytucja przekazała informacje wymagane na mocy art. 28.

Artykuł 32

Wnioski w sprawie wykupów, obniżen lub odkupów składane przez towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych, spółdzielnie, instytucje oszczędnościowe lub podobne instytucje do celów art. 77 rozporządzenia (UE) nr 575/2013

1. Jeżeli chodzi o wykup instrumentów w kapitale podstawowym Tier I towarzystw ubezpieczeń wzajemnych, spółdzielni, instytucji oszczędnościowych lub podobnych instytucji, wniosek, o którym mowa w art. 29 ust. 1, 2 i 6 oraz informacje, o których mowa w art. 30 ust. 1, przedkłada się właściwemu organowi z taką samą częstotliwością, jak częstotliwość badania wykupów przez właściwy organ instytucji.

2. Właściwe organy mogą udzielić uprzedniego zezwolenia na przeprowadzenie działania wymienionego w art. 77 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do określonej, wcześniej ustalonej kwoty podlegającej wykupowi po odliczeniu kwoty subskrypcji nowych wpłaconych instrumentów w kapitale podstawowym Tier I w okresie do jednego roku. Ta określona, wcześniej ustalona kwota może wynieść do 2 % kapitału podstawowego Tier I, jeżeli organy te są przekonane, że działanie to nie będzie stanowiło zagrożenia dla przyszłej sytuacji instytucji pod względem wypłacalności.

SEKCJA 3

Tymczasowe odstępstwo od odliczania z funduszy własnych

Artykuł 33

Tymczasowe odstępstwo od odliczania z funduszy własnych do celów art. 79 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013

1. Tymczasowe odstępstwo stosuje się przez okres nie dłuższy niż termin przewidziany w planie pomocy finansowej. Odstępstwo nie może zostać przyznane na okres dłuższy niż 5 lat.

2. Odstępstwo stosuje się wyłącznie do nowych udziałów w postaci instrumentów podmiotów sektora finansowego objętych pomocą finansową.

3. Do celów przyznawania tymczasowego odstępstwa od odliczania z funduszy własnych właściwy organ może uznać, że celem tymczasowo posiadanych udziałów, o których mowa

w art. 79 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, jest pomoc finansowa przeznaczona na reorganizację oraz uratowanie danej jednostki sektora finansowego, w przypadku gdy operacja jest przeprowadzana zgodnie z planem i została zatwierdzona przez właściwy organ oraz gdy w planie wyraźnie określono poszczególne etapy, harmonogram i cele oraz związek między tymczasowo posiadanymi udziałami a pomocą finansową.

ROZDZIAŁ V

UDZIAŁY MNIEJSZOŚCI ORAZ INSTRUMENTY DODATKOWE W TIER I I INSTRUMENTY W TIER II EMITOWANE PRZEZ JEDNOSTKI ZALĘŻNE

Artykuł 34

Rodzaje aktywów, które mogą odnosić się do funkcjonowania jednostek specjalnego przeznaczenia, oraz znaczenie pojęć „minimalny” i „nieznaczny” dotyczących kwalifikującego się kapitału dodatkowego Tier I i Tier II emitowanego przez jednostkę specjalnego przeznaczenia do celów art. 83 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013

1. Aktywa jednostki specjalnego przeznaczenia uznaje się za minimalne i nieznaczne, jeżeli obydwa poniższe warunki są spełnione:

- a) aktywa jednostki specjalnego przeznaczenia, które nie zostały ustanowione na mocy inwestycji w fundusze własne powiązanej jednostki zależnej, są ograniczone do aktywów gotówkowych przeznaczonych na wypłatę kuponów i wykup należnych instrumentów funduszy własnych;
- b) kwota aktywów jednostki specjalnego przeznaczenia innych niż aktywa wskazane w lit. a) nie przekracza 0,5 % średniej ogólnej wartości aktywów jednostki specjalnego przeznaczenia z ostatnich trzech lat.

2. Do celów ust. 1 lit. b) właściwy organ może zezwolić instytucji na stosowanie wyższego odsetka, pod warunkiem spełnienia obydwu poniższych wymogów:

- a) stosowanie wyższego odsetka jest konieczne wyłącznie w celu umożliwienia pokrycia kosztów bieżących jednostki specjalnego przeznaczenia;
- b) odpowiednia kwota nominalna nie przekracza 500 000 EUR.

ROZDZIAŁ VI

DOPRECYZOWANIE PRZEPISÓW PRZEJŚCIOWYCH ZAWARTYCH W ROZPORZĄDZENIU (UE) NR 575/2013 W ODNIESIENIU DO FUNDUSZY WŁASNYCH

Artykuł 35

Dodatkowe filtry i odliczenia do celów art. 481 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013

1. Zgodnie z art. 481 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 korekty pozycji kapitału podstawowego Tier I, pozycji kapitału dodatkowego Tier I i pozycji kapitału Tier II stosuje się zgodnie z ust. 2–7.

2. Jeżeli zgodnie ze środkami transpozycji dyrektywy 2006/48/WE i dyrektywy 2006/49/WE wspomniane odliczenia i filtry wynikają z pozycji funduszy własnych, o których mowa w art. 57 lit. a), b) i c) dyrektywy 2006/48/WE, korektę przeprowadza się w odniesieniu do pozycji kapitału podstawowego Tier I.

3. W przypadkach innych niż te przewidziane w ust. 1 oraz w przypadku gdy zgodnie ze środkami transpozycji dyrektywy 2006/48/WE i dyrektywy 2006/49/WE wspomniane odliczenia i filtry zostały zastosowane w odniesieniu do sumy pozycji, o której mowa w art. 57 lit. a)–ca) dyrektywy 2006/48/WE, uwzględniając przepisy art. 154 tej dyrektywy, korektę przeprowadza się w odniesieniu do pozycji kapitału dodatkowego Tier I.

4. Jeżeli kwota pozycji kapitału dodatkowego Tier I jest niższa niż wysokość powiązanej korekty, korektę rezydualną przeprowadza się w odniesieniu do pozycji kapitału podstawowego Tier I.

5. W przypadkach innych niż te przewidziane w ust. 1 i 2 oraz w przypadku gdy zgodnie ze środkami transpozycji dyrektywy 2006/48/WE i dyrektywy 2006/49/WE wspomniane odliczenia i filtry zostały zastosowane w odniesieniu do pozycji funduszy własnych, o których mowa w art. 57 lit. d)–h) dyrektywy 2006/48/WE lub sumy funduszy własnych, o których mowa w dyrektywie 2006/48/WE i dyrektywie 2006/49/WE, korektę przeprowadza się w odniesieniu do pozycji kapitału Tier II.

6. Jeżeli kwota pozycji kapitału Tier II jest niższa niż wysokość powiązanej korekty, korektę rezydualną przeprowadza się w odniesieniu do pozycji kapitału dodatkowego Tier I.

7. Jeżeli kwota pozycji kapitału Tier II i pozycji kapitału dodatkowego Tier I jest niższa niż wysokość powiązanej korekty, korektę rezydualną przeprowadza się w odniesieniu do pozycji kapitału podstawowego Tier I.

Artykuł 36

Pozycje wyłączone ze stosowania zasady praw nabytych w odniesieniu do składników instrumentów kapitałowych niestanowiących pomocy państwa w pozycjach kapitału podstawowego Tier I lub pozycjach dodatkowych w Tier I zaliczane do innych składników funduszy własnych do celów art. 487 ust. 1 i 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013

1. Przy zapewnianiu instrumentom funduszy własnych traktowania określonego w art. 487 ust. 1 i 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 w okresie od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2021 r., wszystkie instrumenty mogą być traktowane w ten sposób lub ich część. Żaden przypadek takiego traktowania nie wywiera wpływu na obliczenie limitów, jak określono w art. 486 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

2. Instrumenty funduszy własnych, o których mowa w ust. 1, mogą być traktowane jak pozycje, o których mowa w art. 484 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, pod warunkiem że są pozycjami, o których mowa w art. 484 ust. 3 tego rozporządzenia, oraz pod warunkiem że ich kwota nie przekracza już mających zastosowanie wartości procentowych, o których mowa w art. 486 ust. 2 tego rozporządzenia.

3. Instrumenty funduszy własnych, o których mowa w ust. 1, mogą być traktowane jak pozycje, o których mowa w art. 484 ust. 4, pod warunkiem że są pozycjami, o których mowa w art. 484 ust. 3 lub 4 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, oraz pod warunkiem że ich kwota nie przekracza już mających zastosowanie wartości procentowych, o których mowa w art. 486 ust. 3 tego rozporządzenia.

Artykuł 37

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 7 stycznia 2014 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 242/2014**z dnia 7 marca 2014 r.****rejestrujące w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych
nazwę [Lammefjordskartofler (ChOG)]**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych⁽¹⁾, w szczególności jego art. 52 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje,

- (1) Zgodnie z art. 50 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 1151/2012 wniosek Danii o rejestrację nazwy „Lammefjordskartofler” został opublikowany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*⁽²⁾.

- (2) Ponieważ do Komisji nie wpłynęło żadne oświadczenie o sprzeciwie zgodnie z art. 51 rozporządzenia (UE) nr 1151/2012, nazwa „Lammefjordskartofler” powinna zostać zarejestrowana,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Nazwa wymieniona w załączniku do niniejszego rozporządzenia zostaje zarejestrowana.

Artykuł 2Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 7 marca 2014 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,
Dacian CIOLOȘ
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 343 z 14.12.2012, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 286 z 2.1.2013, s. 3.

ZAŁĄCZNIK

Produkty rolne przeznaczone do spożycia przez ludzi wymienione w załączniku I do Traktatu:

Klasa 1.6. Owoce, warzywa i zboża, świeże lub przetworzone

DANIA

Lammefjordskartofler (ChOG)

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 243/2014**z dnia 7 marca 2014 r.****rejestrujące w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych
nazwę [Bornheimer Spargel/Spargel aus dem Anbaugebiet Bornheim (ChOG)]**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych⁽¹⁾, w szczególności jego art. 52 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 50 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 1151/2012 wniosek Niemiec o rejestrację nazwy „Bornheimer Spargel”/„Spargel aus dem Anbaugebiet Bornheim” został opublikowany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ⁽²⁾.

- (2) Ponieważ do Komisji nie wpłynęło żadne oświadczenie o sprzeciwie zgodnie z art. 51 rozporządzenia (UE) nr 1151/2012, nazwa „Bornheimer Spargel”/„Spargel aus dem Anbaugebiet Bornheim” powinna zostać zarejestrowana,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Nazwa wymieniona w załączniku do niniejszego rozporządzenia zostaje zarejestrowana.

Artykuł 2Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 7 marca 2014 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,
Dacian CIOLOȘ
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 343 z 14.12.2012, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 286 z 2.10.2013, s. 12.

ZAŁĄCZNIK

Produkty rolne przeznaczone do spożycia przez ludzi wymienione w załączniku I do Traktatu:

Klasa 1.6. Owoce, warzywa i zboża, świeże lub przetworzone

NIEMCY

Bornheimer Spargel/Spargel aus dem Anbaugebiet Bornheim (ChOG)

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 244/2014**z dnia 7 marca 2014 r.****rejestrujące w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych
nazwę [Strachitunt (ChNP)]**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych⁽¹⁾, w szczególności jego art. 52 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 50 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 1151/2012 wniosek Włoch o rejestrację nazwy „Strachitunt” został opublikowany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*⁽²⁾.

- (2) Ponieważ do Komisji nie wpłynęło żadne oświadczenie o sprzeciwie zgodnie z art. 51 rozporządzenia (UE) nr 1151/2012, nazwa „Strachitunt” powinna zostać zarejestrowana,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Nazwa wymieniona w załączniku do niniejszego rozporządzenia zostaje zarejestrowana.

Artykuł 2Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 7 marca 2014 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,
Dacian CIOLOȘ
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 343 z 14.12.2012, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 290 z 5.10.2013, s. 5.

ZAŁĄCZNIK

Produkty rolne przeznaczone do spożycia przez ludzi wymienione w załączniku I do Traktatu:

Klasa 1.3. Sery

WŁOCHY

Strachitunt (ChNP)

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (UE) NR 245/2014**z dnia 13 marca 2014 r.****zmieniające rozporządzenie Komisji (UE) nr 1178/2011 z dnia 3 listopada 2011 r. ustanawiające wymagania techniczne i procedury administracyjne odnoszące się do załóg w lotnictwie cywilnym****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 216/2008 z dnia 20 lutego 2008 r. w sprawie wspólnych zasad w zakresie lotnictwa cywilnego i utworzenia Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa Lotniczego oraz uchylające dyrektywę Rady 91/670/EWG, rozporządzenie (WE) nr 1592/2002 i dyrektywę 2004/36/WE ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 7 ust. 5 i 6,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Komisji (UE) nr 1178/2011 ⁽²⁾ ustanawia wymagania techniczne i procedury administracyjne odnoszące się do załóg w lotnictwie cywilnym.
- (2) Niektóre państwa członkowskie uznały, że niektóre wymagania zawarte w rozporządzeniu (UE) nr 1178/2011 nakładają niepotrzebne i nieproporcjonalne obciążenia administracyjne lub ekonomiczne na te państwa lub na zainteresowane podmioty, i wystąpiły z wnioskiem o przyznanie odstępstw od niektórych wymagań zgodnie z art. 14 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 216/2008.
- (3) Wnioski o odstępstwa zostały przeanalizowane przez Europejską Agencję Bezpieczeństwa Lotniczego, czego efektem było skierowane do Komisji zalecenie dotyczące przyjęcia niektórych odstępstw.
- (4) W rozporządzeniu (UE) nr 1178/2011 znaleziono również szereg błędów redakcyjnych, które w niezamierzony sposób spowodowały trudności z jego wdrożeniem.
- (5) W związku z tym należy zmienić obowiązujące wymagania w celu wprowadzenia odstępstw, które wpłyną wyraźnie na jasność przepisów, oraz w celu skorygowania błędów redakcyjnych.
- (6) Ponadto w załączniku I (część FCL) do rozporządzenia Komisji (UE) nr 1178/2011 zawarto wymagania dotyczące szkoleń i kontroli w zakresie lotów według wskazań przyrządów (IR). Ponieważ te wymagania dotyczące IR zostały oparte na poprzednich wymaganiach JAR-FCL, uznano, że należy dokonać ich przeglądu.

- (7) W związku z tym należy wprowadzić dodatkowe wymagania dotyczące kwalifikacji do lotu w warunkach meteorologicznych dla lotów według wskazań przyrządów i szczególne wymagania dotyczące lotów chmurowych na szybowcach.
- (8) Aby zapewnić – na potrzeby uzyskania tych uprawnień – możliwość uwzględnienia szkoleń według wskazań przyrządów zaliczonych przed datą rozpoczęcia obowiązywania niniejszego rozporządzenia lub doświadczenia w lotach według wskazań przyrządów zdobytego przed tą datą, należy określić warunki uznawania tego rodzaju zaliczonych szkoleń lub zdobytego doświadczenia.
- (9) Państwa członkowskie powinny mieć możliwość zaliczania doświadczenia w lotach według wskazań przyrządów zdobytego przez posiadacza licencji wydanej przez państwo trzecie, jeżeli może zostać zapewniony poziom bezpieczeństwa odpowiadający poziomowi bezpieczeństwa określonego w rozporządzeniu (WE) nr 216/2008. Należy również określić warunki uznawania takiego doświadczenia.
- (10) Aby zapewnić płynne przejście oraz zagwarantować wysoki, ujednolicony poziom bezpieczeństwa lotnictwa cywilnego w Unii Europejskiej, środki wykonawcze powinny odzwierciedlać aktualny stan wiedzy, w tym najlepsze praktyki, a także postęp naukowo-techniczny w zakresie szkolenia pilotów. W związku z tym w niniejszym zestawie przepisów należy uwzględnić wymagania techniczne i procedury administracyjne uzgodnione przez Organizację Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego (ICAO) oraz opracowane już wymagania zawarte w załączniku I (część FCL) do rozporządzenia (UE) nr 1178/2011, jak również istniejące przepisy krajowe dotyczące szczególnych warunków krajowych, uwzględniając przy tym szczególne potrzeby pilotów lotnictwa ogólnego w Europie.
- (11) Agencja przygotowała projekt przepisów wykonawczych i przedstawiła go Komisji w postaci opinii zgodnie z art. 19 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 216/2008.
- (12) Państwa członkowskie, które ustanowiły krajowy system zezwalający pilotom na wykonywanie lotów w warunkach meteorologicznych dla lotów według wskazań przyrządów (IMC) na podstawie uprawnień ograniczonych do krajowej przestrzeni powietrznej państwa członkowskiego i które mogą przedstawić dowody, że system ten jest bezpieczny i że istnieją szczególne potrzeby lokalne, powinny w dalszym ciągu mieć możliwość wydawania takich zezwoleń przez ograniczony okres, z zastrzeżeniem spełnienia określonych warunków.

⁽¹⁾ Dz.U. L 143 z 30.4.2004, s. 76.⁽²⁾ Dz.U. L 311 z 25.11.2011, s. 1.

- (13) Rozporządzenie Komisji (UE) 965/2012⁽¹⁾ zezwala na wykonywanie niektórych lotów, takich jak loty, w których kosztach partycypują osoby fizyczne, i loty zapoznawcze, zgodnie z zasadami mającymi zastosowanie do niezarobkowych operacji nieskomplikowanych statków powietrznych. Istnieje więc potrzeba zapewnienia spójności uprawnień pilotów ustanowionych w rozporządzeniu (UE) 1178/2011 z tym podejściem.
- (14) Należy zatem zezwolić posiadaczom licencji PPL, SPL, BPL lub LAPL na wykonywanie lotów należących do tych kategorii określonych w rozporządzeniu (UE) nr 965/2012.
- (15) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa Lotniczego, ustanowionego na mocy art. 65 rozporządzenia (WE) nr 216/2008.
- (16) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (UE) nr 1178/2011,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu Komisji (UE) nr 1178/2011 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) artykuł 3 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 3

Wydawanie licencji i orzeczeń lekarskich pilotom

1. Bez uszczerbku dla przepisów art. 8 niniejszego rozporządzenia, piloci statków powietrznych, o których mowa w art. 4 ust. 1 lit. b) i c) oraz art. 4 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 216/2008, muszą stosować się do wymagań technicznych i procedur administracyjnych określonych w załącznikach I i IV do niniejszego rozporządzenia.

2. Niezależnie od uprawnień posiadaczy licencji określonych w załączniku I do niniejszego rozporządzenia, posiadacze licencji pilota wydanych zgodnie z podczęścią B lub C załącznika I do niniejszego rozporządzenia mogą wykonywać loty, o których mowa w art. 6 ust. 4a rozporządzenia (UE) nr 965/2012. Pozostaje to bez uszczerbku dla obowiązku spełnienia wszelkich dodatkowych wymagań dotyczących przewozu pasażerów lub prowadzenia operacji zarobkowych określonych w podczęściach B lub C załącznika I do niniejszego rozporządzenia.”;

- 2) w art. 4 dodaje się ust. 8 w brzmieniu:

„8. Do dnia 8 kwietnia 2019 r. państwo członkowskie może wydawać pilotom zezwolenia z określonymi ograniczonymi uprawnieniami do pilotowania samolotów według

wskazań przyrządów, zanim spełnią oni wszystkie wymagania konieczne do wydania uprawnienia do wykonywania lotów według wskazań przyrządów zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, z zastrzeżeniem następujących warunków:

- a) państwo członkowskie może wydawać takie zezwolenia tylko wtedy, gdy jest to uzasadnione szczególną lokalną potrzebą, która nie może zostać spełniona w oparciu o uprawnienia wydane na podstawie niniejszego rozporządzenia;
- b) zakres uprawnień przyznanych w ramach zezwolenia jest oparty na ocenie ryzyka w zakresie bezpieczeństwa przeprowadzanej przez państwo członkowskie, z uwzględnieniem zakresu niezbędnych szkoleń, które pilot musi odbyć w celu uzyskania odpowiedniego poziomu kompetencji;
- c) uprawnienia przyznane w ramach zezwolenia są ograniczone do przestrzeni powietrznej danego państwa członkowskiego lub jej części;
- d) zezwolenie wydaje się kandydatom, którzy ukończyli odpowiednie szkolenie prowadzone przez wykwalifikowanych instruktorów i którzy wykazali się wymaganymi kompetencjami przed wykwalifikowanym egzaminatorem, zgodnie z ustaleniami danego państwa członkowskiego;
- e) państwo członkowskie przekazuje Komisji, EASA i pozostałym państwom członkowskim szczegółowe informacje na temat przedmiotowego zezwolenia, wraz z uzasadnieniem i oceną ryzyka w zakresie bezpieczeństwa;
- f) państwo członkowskie monitoruje działania związane z zezwoleniem w celu zapewnienia możliwego do zaakceptowania poziomu bezpieczeństwa oraz podejmuje stosowne działania w przypadku stwierdzenia podwyższonego ryzyka lub jakichkolwiek zagrożeń bezpieczeństwa;
- g) państwo członkowskie dokonuje przeglądu kwestii bezpieczeństwa związanych z realizacją zezwolenia oraz do dnia 8 kwietnia 2017 r. przedstawia Komisji sprawozdanie na ten temat.”;

- 3) art. 12 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W drodze odstępstwa od przepisów ust. 1 państwa członkowskie mogą zdecydować o niestosowaniu przepisów rozporządzenia w odniesieniu do pilotów posiadających licencje i odpowiednie orzeczenia lekarskie wydane przez państwo trzecie uczestniczące w niezarobkowej eksploatacji statków powietrznych, o których mowa w art. 4 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 216/2008, do dnia 8 kwietnia 2015 r.”;

- 4) załączniki I, II, III i VI zmienia się zgodnie z załącznikami do niniejszego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 965/2012 z dnia 5 października 2012 r. ustanawiające wymagania techniczne i procedury administracyjne odnoszące się do operacji lotniczych zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 216/2008, Dz.U. L 296 z 25.10.2012, s. 1.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 13 marca 2014 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

W załączniku I (część FCL) do rozporządzenia Komisji (UE) nr 1178/2011 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) tytuł FCL.015 otrzymuje brzmienie:

„FCL.015 Wnioskowanie o wydanie licencji, uprawnień i certyfikatów oraz ich wydawanie, przedłużanie i wznowianie”;

- 2) część FCL.020 otrzymuje brzmienie:

„FCL.020 Uczeń-pilot

- a) Uczeń-pilot nie może wykonywać samodzielnych lotów, chyba że został do tego upoważniony przez instruktora lotniczego i jest przez niego nadzorowany.

- b) Przed odbyciem swojego pierwszego samodzielnego lotu uczeń-pilot musi mieć ukończone co najmniej:

- 1) w przypadku samolotów, śmigłowców i sterowców: 16 lat;
- 2) w przypadku szybowców i balonów: 14 lat.”;

- 3) w części FCL.025 wprowadza się następujące zmiany:

- a) tytuł otrzymuje brzmienie:

„FCL.025 Egzamin z wiedzy teoretycznej poprzedzające wydanie licencji i uprawnień”;

- b) w lit. a) pkt 1) i 2) otrzymują brzmienie:

„1) Osoby wnioskujące o określoną licencję lub uprawnienie muszą zdać cały zestaw egzaminów z wiedzy teoretycznej w jednym państwie członkowskim.

2) Osoby wnioskujące przystępują do egzaminu z wiedzy teoretycznej tylko po uzyskaniu zaświadczenia zatwierdzonego ośrodka szkolenia (ATO – Approved Training Organisation) odpowiedzialnego za ich szkolenie, co następuje po zadowalającym ukończeniu odpowiednich elementów kursu szkoleniowego z zakresu wiedzy teoretycznej.”;

- c) w lit. b) wprowadza się następujące zmiany:

- (i) pkt 1) otrzymuje brzmienie:

„1) Osoba wnioskująca zalicza dany test z wiedzy teoretycznej, jeżeli uzyska co najmniej 75 % punktów możliwych do zdobycia w tym teście. Nie przyznaje się punktów karnych.”;

- (ii) pkt 3 oraz drugi akapit lit. b) otrzymują brzmienie:

„3) Jeżeli osoba wnioskująca nie zaliczy jednego z testów z wiedzy teoretycznej w 4 podejściach, bądź jeżeli nie zaliczy wszystkich testów w ciągu 6 sesji lub w okresie, o którym mowa w ust. 2, musi ona ponownie przystąpić do całego zestawu testów egzaminacyjnych.

Przed ponownym przystąpieniem do egzaminów z wiedzy teoretycznej osoba wnioskująca musi przejść dodatkowe szkolenie w ATO. Poziom i zakres potrzebnego szkolenia jest ustalany przez ATO w oparciu o potrzeby osoby wnioskującej.”;

- d) w lit. c) pkt 1) ppkt (ii) otrzymuje brzmienie:

„(ii) w przypadku wydania licencji pilota zawodowego, uprawnienia do wykonywania lotów według wskazań przyrządów (IR – Instrument Rating) lub uprawnienia do wykonywania lotów według wskazań przyrządów na trasie (EIR – En-route Instrument Rating) przez okres 36 miesięcy”;

- 4) w części FCL.035 wprowadza się następujące zmiany:

- a) w lit. a) wprowadza się następujące zmiany:

- (i) pkt 1) i pkt 2) zdanie pierwsze otrzymują brzmienie:

„1) O ile pozostałe przepisy niniejszej części nie stanowią inaczej, czas lotu zaliczany do licencji, uprawnienia lub certyfikatu musi być wykonany na tej samej kategorii statku powietrznego co kategoria we wniosku o wydanie licencji, uprawnienia lub certyfikatu.

2) Pilot dowódca lub pilot podczas szkolenia.”;

- (ii) pkt 3) otrzymuje brzmienie:

„3) Czas lotu w charakterze drugiego pilota lub PICUS. O ile pozostałe przepisy niniejszej części nie stanowią inaczej, posiadacz licencji pilota, pełniący funkcję drugiego pilota lub PICUS, jest uprawniony do zaliczenia całego czasu lotu wykonanego jako drugi pilot na poczet całkowitego czasu lotu wymaganego do uzyskania wyższego stopnia licencji pilota.”;

b) w lit. b) wprowadza się następujące zmiany:

(i) pkt 1) otrzymuje brzmienie:

„1) Osobie wnioskującej, która zdała egzamin z wiedzy teoretycznej na licencję pilota liniowego, zalicza się wymagania dotyczące wiedzy teoretycznej dla licencji pilota lekkich statków powietrznych, licencji pilota turystycznego, licencji pilota zawodowego oraz, z wyjątkiem śmigłowców, uprawnienia IR oraz EIR na tę samą kategorię statków powietrznych.”;

(ii) dodaje się pkt 5) w brzmieniu:

„5) Niezależnie od lit. b) pkt 3), posiadacz uprawnienia IR(A), który ukończył szkolenie modułowe IR(A) oparte na posiadanych kompetencjach, lub posiadacz uprawnienia EIR, uzyskuje pełne zaliczenie na poczet wymagań dotyczących szkolenia i egzaminu z wiedzy teoretycznej dla uprawnienia IR na inną kategorię statków powietrznych, tylko jeżeli zaliczył on szkolenie i egzamin z wiedzy teoretycznej dla części kursu dotyczącej IFR zgodnie z wymaganiami zawartymi w FCL.720.A. lit. b) pkt 2) ppkt (i).”;

5) w części FCL.055 wprowadza się następujące zmiany:

a) część wprowadzająca w lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) Szczególne wymagania dla posiadaczy uprawnienia do wykonywania lotów według wskazań przyrządów (IR) lub uprawnienia do wykonywania lotów według wskazań przyrządów na trasie (EIR). Bez uszczerbku dla powyższych ustępów, posiadacze uprawnienia IR lub EIR muszą wykazać się umiejętnością używania języka angielskiego na poziomie pozwalającym im.”;

b) lit. e) otrzymuje brzmienie:

„e) Wykazanie się biegłością językową oraz umiejętnością używania języka angielskiego w przypadku posiadaczy uprawnienia IR lub EIR odbywa się przy użyciu metody oceny ustalonej przez właściwy organ.”;

6) w części FCL.060 lit. b) pkt 3) otrzymuje brzmienie:

„3) jako drugi pilot zastępujący podczas przelotu, jeżeli:

(i) nie spełnił wymagań podanych w lit. b) pkt 1; lub

(ii) w ciągu 90 ostatnich dni nie wykonał co najmniej 3 lotów po trasie jako pilot zastępujący podczas przelotu na tym samym typie lub klasie statku powietrznego; lub

(iii) nie przechodził bieżącej praktyki ani szkoleń odświeżających na FFS w odstępach nieprzekraczających 90 dni. Szkolenie odświeżające może być łączone ze szkoleniem odświeżającym u operatora określonym w stosownych wymaganiach części ORO.”;

7) w części FCL.105.A lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) Posiadaczowi licencji LAPL(A) wolno przewozić pasażerów dopiero, gdy po wydaniu licencji wykona 10 godzin czasu lotu jako pilot dowódca samolotów lub motoszybowców turystycznych.”;

8) w części FCL.105.S lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) Posiadaczowi licencji LAPL(S) wolno przewozić pasażerów dopiero, gdy po wydaniu licencji wykona 10 godzin czasu lotu lub 30 startów jako pilot dowódca szybowców lub szybowców z napędem.”;

9) część FCL.105.B otrzymuje brzmienie:

„FCL.105.B LAPL(B) — uprawnienia

Posiadacz licencji balonowej LAPL jest uprawniony do wykonywania czynności pilota dowódcy balonów na ogrzane powietrze lub sterowców na ogrzane powietrze o maksymalnej pojemności powłoki 3 400 m³, bądź balonów gazowych o maksymalnej pojemności powłoki 1 260 m³, przewożących maksymalnie 3 pasażerów, w taki sposób, że na pokładzie statku powietrznego nigdy nie znajdują się więcej niż 4 osoby.”;

10) w części FCL.110.B tytuł otrzymuje brzmienie:

„FCL.110.B LAPL(B) — wymagane doświadczenie i zaliczenia”;

11) w części FCL.235 lit. c) pkt 2) otrzymuje brzmienie:

„2) Niezaliczenie jednego punktu sekcji powoduje niezaliczenie całej sekcji. W przypadku gdy kandydat nie zaliczy tylko jednej sekcji, powtarza tylko tę sekcję. Niezaliczenie więcej niż jednej sekcji powoduje niezaliczenie całego egzaminu.”;

12) w części FCL.205.A lit. b) pkt 3) otrzymuje brzmienie:

„3) szkolenie oraz za testowanie i sprawdzanie uprawnień i certyfikatów wpisanych do tej licencji.”;

13) w części FCL.205.H lit. b) pkt 3) otrzymuje brzmienie:

„3) szkolenie oraz za testowanie i sprawdzanie uprawnień i certyfikatów wpisanych do tej licencji.”;

14) w części FCL.205.As lit. b) pkt 3) otrzymuje brzmienie:

„3) szkolenie oraz za testowanie i sprawdzanie uprawnień i certyfikatów wpisanych do tej licencji.”;

15) w części FCL.205.S lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) Niezależnie od przepisów lit. b) pkt 2, posiadacz licencji SPL z uprawnieniami instruktora lub egzaminatora może otrzymywać wynagrodzenie za:

- 1) prowadzenie szkolenia w locie w zakresie licencji LAPL(S) lub SPL;
- 2) przeprowadzanie egzaminów praktycznych i kontroli umiejętności w zakresie powyższych licencji;
- 3) szkolenie oraz za testowanie i sprawdzanie uprawnień i certyfikatów wpisanych do tych licencji.”;

16) w części FCL.205.B wprowadza się następujące zmiany:

a) lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) Posiadacz licencji BPL jest uprawniony do wykonywania czynności pilota dowódcy balonów.”;

b) w lit. c) pkt 3) otrzymuje brzmienie:

„3) szkolenie oraz za testowanie i sprawdzanie uprawnień i certyfikatów wpisanych do tych licencji.”;

17) w części FCL.230.B lit. a) pkt 2) otrzymuje brzmienie:

„2) 1 lotu szkolnego z instruktorem na balonie odpowiedniej klasy i należącego do największej grupy, w odniesieniu do której ma uprawnienia.”;

18) w części FCL.510.A lit. c) pkt 2) otrzymuje brzmienie:

„2) Posiadacz licencji mechanika pokładowego wydanej zgodnie ze stosownymi przepisami krajowymi uzyskuje zaliczenie 50 % czasu spędzonego w charakterze mechanika pokładowego, do maksymalnej liczby 250 godzin. Wspomniane 250 godzin może zostać zaliczone na poczet 1 500 godzin wymaganych zgodnie z lit. b) oraz 500 godzin wymaganych zgodnie z lit. b) pkt 1), pod warunkiem że całkowite zaliczenie na poczet obydwu tych wymagań nie przekracza ogółem 250 godzin.”;

19) część FCL.600 otrzymuje brzmienie:

„FCL.600 IR – Przepisy ogólne

Z wyjątkiem przypadków określonych w FCL.825, operacje wykonywane zgodnie z przepisami dla lotów według wskazań przyrządów (IFR) na samolotach, śmigłowcach, sterowcach lub pionowzłotach mogą być wykonywane tylko przez tych posiadaczy licencji PPL, CPL, MPL oraz ATPL, którzy posiadają uprawnienie IR odpowiednie dla danej kategorii statku powietrznego bądź zaliczają egzamin praktyczny lub realizują szkolenie z instruktorem.”;

20) w części FCL.610 wprowadza się następujące zmiany:

a) w lit. a) pkt 1) ppkt (i) otrzymuje brzmienie:

„(i) uprawnienia do wykonywania lotów nocnych zgodnie z FCL.810, jeżeli uprawnienia IR będą wykorzystywane w nocy, lub”;

b) lit. b) otrzymuje brzmienie:

„(b) musi wykonać co najmniej 50 godzin lotów nawigacyjnych w charakterze pilota dowódcy samolotu, motoszybowca turystycznego, śmigłowca lub sterowca, z czego co najmniej 10 godzin lub, w przypadku sterowców, 20 godzin na statku powietrznym odpowiedniej kategorii.”;

21) w części FCL.615 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) Egzamin. Kandydat musi wykazać, że posiada wiedzę teoretyczną na odpowiednim poziomie dla nadawanych uprawnień w zakresie następujących przedmiotów:

- prawo lotnicze,
- ogólna wiedza o statku powietrznym – oprzyrządowanie,
- planowanie i monitorowanie lotu,
- człowiek – możliwości i ograniczenia,
- meteorologia,
- radionawigacja,
- łączność IFR.”;

22) w części FCL.625.H lit. a) pkt 2) otrzymuje brzmienie:

„2) jeżeli nie towarzyszy temu przedłużenie ważności uprawnienia na typ, musi zaliczyć, na odpowiednim typie śmigłowca, tylko sekcję 5 oraz odpowiednie części sekcji 1 kontroli umiejętności przewidzianej w dodatku 9 do niniejszej części. W takim przypadku można skorzystać z urządzeń FTD 2/3 lub symulatora FFS odpowiedniego typu śmigłowca, jednakże przynajmniej każda co druga kontrola umiejętności na potrzeby przedłużenia ważności IR(H) w takich warunkach musi być przeprowadzana na śmigłowcu.”;

23) w części FCL.710 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) Jeżeli na danym wariancie statku powietrznego nie wykonywano lotów w okresie 2 lat po ukończeniu szkolenia w różnicach, do utrzymania uprawnień wymagane jest dalsze szkolenie w różnicach lub kontrola umiejętności na tym wariancie; nie dotyczy to typów lub wariantów objętych uprawnieniami na klasę jednosilnikowych tłokowych statków powietrznych i motoszybowców turystycznych.”;

24) w części FCL.725 lit. b) pkt 4) otrzymuje brzmienie:

„4) W przypadku samolotów z załogą jednoosobową sklasyfikowanych jako samoloty o wysokich osiągnięciach, egzamin ma formę pisemną i składa się z co najmniej 100 pytań wielokrotnego wyboru w równy sposób obejmujących przedmioty z programu szkolenia.”;

25) w części FCL.720.A lit. e) otrzymuje brzmienie:

„e) Niezależnie od przepisów lit. d), państwo członkowskie może wydać uprawnienie na typ z uprawnieniami ograniczonymi dotyczące samolotów z załogą wieloosobową, umożliwiające jego posiadaczowi wykonywanie czynności drugiego pilota zastępującego podczas przelotu powyżej poziomu lotu 200, pod warunkiem że dwóch innych członków załogi posiada uprawnienie na typ zgodnie z lit. d).”;

26) w części FCL.740.A lit. a) pkt 4) otrzymuje brzmienie:

„4) Przedłużenie ważności uprawnienia do wykonywania lotów według wskazań przyrządów na trasie (EIR) lub ważności uprawnienia IR(A), jeżeli pilot takowe posiada, można połączyć z kontrolą umiejętności przeprowadzaną w celu przedłużenia ważności uprawnienia na klasę lub typ.”;

27) w części FCL.735.As lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) Szkolenie w zakresie współpracy w załodze wieloosobowej (MCC) musi składać się z co najmniej:

- 1) 12 godzin szkolenia teoretycznego i ćwiczeń; oraz
- 2) 5 godzin szkolenia praktycznego MCC.

Podczas szkolenia używa się urządzenia FNPT II lub III kwalifikowanego dla MCC, urządzenia FTD 2/3 lub symulatora FFS.”;

28) w części FCL.810 lit. a) pkt 1) wprowadza się następujące zmiany:

a) w pkt 1) akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„1) Aby korzystać z uprawnień wynikających z licencji LAPL, SPL lub PPL na samoloty, motoszybowce turystyczne lub sterowce w warunkach VFR w nocy, kandydat musi mieć ukończone szkolenie w zatwierdzonym ośrodku szkolenia. Szkolenie to musi obejmować:”;

b) ppkt (ii) otrzymuje brzmienie:

„(ii) co najmniej 5 godzin czasu lotu na statku powietrznym odpowiedniej kategorii w nocy, w tym co najmniej 3 godziny szkolenia z instruktorem, z czego co najmniej 1 godzinę lotu nawigacyjnego z co najmniej jednym lotem nawigacyjnym z instruktorem na odległość co najmniej 50 km (27 NM), a także 5 samodzielnych lądowań z pełnym zatrzymaniem.”;

29) dodaje się nowe części FCL.825 i FCL.830 w brzmieniu:

„FCL.825 Uprawnienie do wykonywania lotów według wskazań przyrządów na trasie (EIR)

a) Uprawnienia i warunki

- (1) Posiadacz uprawnienia do wykonywania lotów według wskazań przyrządów na trasie (EIR) może wykonywać loty IFR w dzień w fazie przelotowej na samolocie, dla którego posiada on uprawnienie na klasę lub typ. Uprawnienie to można rozszerzyć na wykonywanie lotów IFR nocą w fazie przelotowej, jeżeli pilot posiada uprawnienie do wykonywania lotów nocnych zgodnie z FCL.810.
- 2) Posiadacz uprawnienia EIR rozpoczyna lub kontynuuje lot, podczas którego zamierza skorzystać z przysługujących mu uprawnień, tylko jeżeli najświeższe dostępne informacje meteorologiczne wskazują na to, że:
 - (i) warunki pogodowe podczas odlotu pozwalają na wykonanie segmentu lotu od startu do planowanego przejścia z VFR do IFR zgodnie z przepisami wykonywania lotu z widocznością (VFR); oraz
 - (ii) warunki pogodowe na planowanym lotnisku docelowym będą w przewidywanym czasie przylotu pozwalać na wykonanie segmentu lotu od przejścia z IFR do VFR do lądowania zgodnie z przepisami wykonywania lotu z widocznością (VFR).

b) Warunki wstępne. Osoby ubiegające się o uprawnienie EIR muszą posiadać co najmniej licencję PPL(A) oraz wykonać co najmniej 20 godzin lotu nawigacyjnego w charakterze pilota dowódcy na samolotach.

c) Szkolenia. Osoby ubiegające się o uprawnienie EIR muszą odbyć w zatwierdzonym ośrodku szkolenia w okresie 36 miesięcy:

- 1) co najmniej 80 godzin wykładów z wiedzy teoretycznej zgodnie z FCL.615; oraz
- 2) szkolenie w locie według wskazań przyrządów, podczas którego:
 - (i) szkolenie w locie do uprawnienia EIR na samoloty jednosilnikowe obejmuje co najmniej 15 godzin lotu szkolnego według wskazań przyrządów; oraz
 - (ii) szkolenie w locie do uprawnienia EIR na samoloty wielosilnikowe obejmuje co najmniej 16 godzin lotu szkolnego według wskazań przyrządów, z czego co najmniej 4 godziny na samolotach wielosilnikowych.

d) Wiedza teoretyczna. Przed przystąpieniem do egzaminu praktycznego osoba ubiegająca się o uprawnienie EIR musi wykazać, że posiada wiedzę teoretyczną z zakresu tematów, o których mowa w FCL.615 lit. b), na poziomie odpowiednim dla nadawanych uprawnień.

e) Egzamin praktyczny. Po ukończeniu szkolenia osoba ubiegająca się o uprawnienie zdaje egzamin praktyczny w samolocie w obecności egzaminatora IRE. W przypadku uprawnienia EIR na samoloty wielosilnikowe egzamin praktyczny należy wykonać na samolocie wielosilnikowym. W przypadku uprawnienia EIR na samoloty jednosilnikowe egzamin praktyczny odbywa się w samolocie jednosilnikowym.

f) W drodze odstępstwa od lit. c) i d), posiadacz uprawnienia EIR na samoloty jednosilnikowe, który posiada również uprawnienie na klasę lub typ samolotu wielosilnikowego i który pragnie uzyskać po raz pierwszy uprawnienie EIR na samoloty wielosilnikowe, musi ukończyć szkolenie w zatwierdzonym ośrodku szkolenia obejmujące co najmniej 2 godziny lotu szkolnego według wskazań przyrządów w fazie przelotowej w samolocie wielosilnikowym oraz zdać egzamin praktyczny, o którym mowa w lit. e).

g) Ważność oraz przedłużenie i wznowienie ważności uprawnień

- 1) Uprawnienie EIR jest ważne przez 1 rok.
- 2) Osoby ubiegające się o przedłużenie ważności uprawnienia EIR muszą:
 - (i) zaliczyć kontrolę umiejętności w samolocie w ciągu 3 miesięcy bezpośrednio poprzedzających termin upływu ważności uprawnienia; lub
 - (ii) w ciągu 12 miesięcy poprzedzających termin upływu ważności uprawnienia, zaliczyć 6 godzin lotu IFR w charakterze pilota dowódcy i odbyć co najmniej 1 godzinę lotu szkolnego z instruktorem posiadającym uprawnienia do prowadzenia szkoleń na IR(A) lub EIR.
- 3) W ramach każdego co drugiego przedłużenia ważności uprawnienia posiadacz uprawnienia EIR musi zaliczyć kontrolę umiejętności zgodnie z lit. g) pkt 2) ppkt (i).
- 4) W celu wznowienia ważności uprawnienia EIR, którego termin ważności upłynął, jego posiadacz musi:
 - (i) w celu osiągnięcia potrzebnego poziomu umiejętności odbyć szkolenie odświeżające prowadzone przez instruktora uprawnionego do prowadzenia szkoleń na uprawnienia IR(A) lub EIR; oraz
 - (ii) zaliczyć kontrolę umiejętności.

- 5) W przypadku nieprzedłużenia lub niewznowienia ważności uprawnienia EIR w ciągu 7 lat od ostatniego terminu ważności jego posiadacz musi również ponownie zdać egzamin z wiedzy teoretycznej na EIR zgodnie z FCL.615 lit. b).
- 6) W przypadku uprawnienia EIR na samoloty wielosilnikowe, kontrola umiejętności do przedłużenia lub wznowienia jego ważności, a także lot szkolny wymagany zgodnie z lit. g) pkt 2) ppkt (ii) odbywają się w samolocie wielosilnikowym. Jeżeli pilot posiada również uprawnienie EIR na samoloty jednosilnikowe, zaliczenie kontroli umiejętności, o której mowa wyżej, skutkuje również przedłużeniem lub wznowieniem ważności uprawnienia EIR na samoloty jednosilnikowe.
- (h) W przypadku gdy osoba ubiegająca się o uprawnienie EIR zaliczyła czas lotu szkolnego według wskazań przyrządów z instruktorem IRI(A) lub FI(A) uprawnionym do prowadzenia szkoleń na uprawnienia IR lub EIR, odpowiednio maksymalnie 5 lub 6 godzin tego czasu można zaliczyć na poczet godzin wymaganych w lit. c) pkt 2) ppkt (i) i (ii). Zaliczenie to nie dotyczy 4 godzin szkolenia w locie według wskazań przyrządów na samolotach wielosilnikowych wymaganych zgodnie z lit. c) pkt 2) ppkt (ii).
- 1) W celu określenia liczby godzin do zaliczenia oraz ustalenia potrzeb szkoleniowych kandydat przechodzi ocenę wstępną w zatwierdzonym ośrodku szkolenia.
- 2) Ukończenie szkolenia w locie według wskazań przyrządów prowadzonego przez instruktora IRI(A) lub FI(A) jest dokumentowane w specjalnym dzienniku szkoleniowym i potwierdzane podpisem instruktora.
- (i) Osoby ubiegające się o uprawnienie EIR posiadające licencję PPL lub CPL zgodną z częścią FCL oraz ważne uprawnienie IR(A) nadane przez kraj trzeci zgodnie z wymogami załącznika 1 do konwencji chicagowskiej mogą uzyskać pełne zaliczenie wymogów szkoleniowych, o których mowa w lit. c). Aby uzyskać uprawnienie EIR, osoba ubiegająca się musi:
- 1) zdać egzamin praktyczny na uprawnienie EIR;
- 2) w drodze odstępstwa od lit. d) wykazać przed egzaminatorem podczas egzaminu praktycznego, że zdobyła odpowiednią wiedzę teoretyczną z zakresu prawa lotniczego, meteorologii oraz planowania i wykonania lotu (IR);
- 3) posiadać minimalne doświadczenie co najmniej 25 godzin lotu IFR samolotem w charakterze pilota dowódcy."

„FCL.830 Uprawnienie do wykonywania lotów chmurowych na szybowcach

- a) Posiadacze licencji pilota z uprawnieniami do wykonywania lotów na szybowcach użytkują szybowce lub motoszybowce, z wyjątkiem motoszybowców turystycznych, w chmurach, tylko jeżeli posiadają uprawnienie do wykonywania lotów chmurowych na szybowcach.
- b) Osoby ubiegające się o uprawnienie do wykonywania lotów chmurowych na szybowcach muszą zaliczyć co najmniej:
- 1) 30 godzin w charakterze pilota dowódcy na szybowcach lub motoszybowcach po otrzymaniu licencji;
- 2) szkolenie w zatwierdzonym ośrodku szkolenia obejmujące:
- (i) wykłady z wiedzy teoretycznej; oraz
- (ii) co najmniej 2 godziny lotu szkolnego na szybowcu lub motoszybowcu, podczas których szybowiec jest pilotowany wyłącznie według wskazań przyrządów, z czego maksimum jedną godzinę można wykonać na motoszybowcu turystycznym; oraz
- 3) egzamin praktyczny przed egzaminatorem FE posiadającym odpowiednie kwalifikacje.
- c) Posiadacze uprawnień EIR lub IR(A) uzyskują zaliczenie wymagań, o których mowa w lit. b) pkt 2) ppkt (i). W drodze odstępstwa od lit. b) pkt 2) ppkt (ii), dopuszcza się zaliczenie co najmniej jednej godziny lotu szkolnego z instruktorem na szybowcu lub motoszybowcu, z wyjątkiem motoszybowca turystycznego, podczas której szybowiec jest pilotowany wyłącznie według wskazań przyrządów.
- d) Posiadacze uprawnienia do wykonywania lotów chmurowych korzystają z przysługujących im uprawnień, tylko jeżeli w okresie ostatnich 24 miesięcy zaliczyli co najmniej 1 godzinę lotu lub 5 lotów w charakterze pilota dowódcy szybowca lub motoszybowca, z wyjątkiem motoszybowca turystycznego, z wykorzystaniem uprawnienia do wykonywania lotów chmurowych.
- e) Posiadacze uprawnienia do wykonywania lotów chmurowych, którzy nie spełniają wymagań podanych w lit. d), przed ponownym skorzystaniem z tego uprawnienia muszą:

- 1) poddać się kontroli umiejętności przed egzaminatorem FE posiadającym odpowiednie kwalifikacje; lub
 - 2) zaliczyć dodatkowy czas lotu lub loty wymagane zgodnie z lit. d) w obecności wykwalifikowanego instruktora.
 - f) Posiadacze ważnego uprawnienia EIR lub IR(A) uzyskują pełne zaliczenie wymagań podanych w lit. d).”;
- 30) w części FCL.915 lit. b) pkt 2) ppkt (i) otrzymuje brzmienie:
- „(i) posiadać co najmniej 15 godzin czasu lotu w charakterze pilota klasy lub typu statku powietrznego, na którym ma być prowadzone szkolenie w locie, z czego nie więcej niż 7 godzin na urządzeniu FSTD tego typu lub klasy, w stosownych przypadkach; lub”;
- 31) w części FCL.905.FI wprowadza się następujące zmiany:
- a) lit. f) otrzymuje brzmienie:

„f) uprawnień do wykonywania lotów holujących, akrobacyjnych lub, w przypadku instruktora FI(S), lotów chmurowych, pod warunkiem posiadania takich uprawnień i wykazania się przed instruktorem FI uprawnionym zgodnie z lit. i) zdolnością prowadzenia szkolenia w zakresie tych uprawnień;”
 - b) część wprowadzająca w lit. g) otrzymuje brzmienie:

„g) uprawnień EIR lub IR na odpowiednią kategorię statku powietrznego pod warunkiem.”;
 - c) lit. g) pkt 3) ppkt (i) otrzymuje brzmienie:

„(i) w przypadku samolotów wielosilnikowych, spełnienia wymagań dotyczących CRI w przypadku samolotów wielosilnikowych;”
 - d) lit. h) pkt 2) otrzymuje brzmienie:

„2) w przypadku śmigłowców, wymagań określonych w FCL.910.TRI lit. c) pkt 1 oraz warunków wstępnych dotyczących szkolenia TRI(H) określonych w FCL.915.TRI lit. d) pkt 2;”;
- 32) w części FCL.910.FI lit. a) pkt 3) otrzymuje brzmienie:
- „3) w odniesieniu do uprawnień na klasę lub typ jednosilnikowych statków powietrznych z załogą jednoosobową, z wyjątkiem samolotów skomplikowanych o wysokich osiąгах z załogą jednoosobową, oraz w odniesieniu do rozszerzeń na klasę lub grupę balonów oraz rozszerzeń na klasę szybowców;”;
- 33) w części FCL.915.FI lit. e) otrzymuje brzmienie:
- „e) w przypadku uprawnienia FI(S), wykonać 100 godzin czasu lotu oraz 200 startów jako pilot dowódca na szybowcach. Dodatkowo, jeżeli kandydat chce prowadzić szkolenie w locie na motoszybowcach turystycznych, musi wykonać 30 godzin czasu lotu w charakterze pilota dowódcy na motoszybowcach turystycznych oraz przejść dodatkową ocenę kompetencji na motoszybowcu turystycznym zgodnie z FCL.935 z instruktorem FI uprawnionym zgodnie z FCL.905.FI lit. i);”;
- 34) w części FCL.930.FI lit. b) pkt 3) otrzymuje brzmienie:
- a) ppkt (v) otrzymuje brzmienie:

„(v) w przypadku FI(B), co najmniej 3 godziny szkolenia w locie, w tym 3 starty.”;
 - b) pkt 3) akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„4) W przypadku ubiegania się o uprawnienie FI na inną kategorię statku powietrznego pilotowi, który posiada lub posiadał uprawnienie FI(A), (H) lub (As), zalicza się 55 godzin na poczet wymagania określonego w lit. b) pkt 2 ppkt (i) lub 18 godzin na poczet wymagań określonych w lit. b) pkt 2 ppkt (ii).”;
- 35) w części FCL.905.TRI, po słowach wprowadzających, lit. a) otrzymuje brzmienie:
- „a) przedłużania i wznowiania ważności uprawnień EIR lub IR pod warunkiem posiadania ważnego uprawnienia IR;”;

36) w części FCL.905.CRI wprowadza się następujące zmiany:

a) w części FCL.905.CRI lit. a) pkt 1) otrzymuje brzmienie:

„1) wydawania, przedłużania lub wznowiania ważności uprawnień na klasę lub typ samolotów z załogą jednoosobową, z wyjątkiem samolotów skomplikowanych o wysokich osiągnięciach z załogą jednoosobową, jeżeli kandydat ubiega się o uprawnienia do wykonywania lotów w ramach operacji w załodze jednoosobowej;”;

b) dodaje się nową literę c) w brzmieniu:

„c) Osoby ubiegające się o uprawnienie CRI dla samolotów wielosilnikowych, które posiadają uprawnienie CRI dla samolotów jednosilnikowych, muszą spełnić warunki wstępne uzyskania uprawnienia CFI określone w FCL.915.CRI lit. a) oraz wymagania określone w FCL.930.CRI lit. a) pkt 3) i FCL.935.”;

37) w części FCL.905.IRI lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) Instruktor IRI jest uprawniony do prowadzenia szkolenia w zakresie wydawania oraz przedłużania i wznowiania ważności uprawnień EIR lub IR na odpowiednią kategorię statku powietrznego.”;

38) w części FCL.915.IRI lit. a) pkt 2) otrzymuje brzmienie:

„2) w przypadku osób ubiegających się o uprawnienie IRI(A) na samoloty wielosilnikowe, spełniać wymagania określone w FCL.915.CRI lit. a), FCL.930.CRI i FCL.935.”;

39) w części FCL.905.SFI lit. d) pkt 2) otrzymuje brzmienie:

„2) szkolenia MCC, jeżeli SFI upoważnia do prowadzenia szkolenia w zakresie śmigłowców z załogą wieloosobową.”;

40) w części FCL.915.MCCI lit. b) pkt 1) otrzymuje brzmienie:

„1) w przypadku samolotów, sterowców i pionowzłotów, 1 500 godzin czasu lotu w charakterze pilota w operacjach w załodze wieloosobowej;”;

41) część FCL.940.MI otrzymuje brzmienie:

„FCL.940.MI Ważność uprawnień MI

Uprawnienie MI zachowuje ważność przez cały okres ważności uprawnień FI, TRI lub CRI.”;

42) w części FCL.1015 wprowadza się następujące zmiany:

a) w literze f) dodaje się następujące punkty 4) i 5):

„(4) sesja informacyjna na temat potrzeby dokonania przeglądu i zastosowania elementów określonych w pkt 3) w trakcie przeprowadzania egzaminów praktycznych, kontroli umiejętności i ocen kompetencji kandydatów niepodlegających temu samemu właściwemu organowi, który wydał egzaminatorowi jego upoważnienie; oraz

5) wskazówki na temat tego, w jaki sposób można uzyskać w razie potrzeby dostęp do tych krajowych procedur i wymagań innych właściwych organów;”;

b) lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) Posiadacz upoważnienia egzaminatora nie może przeprowadzać egzaminów praktycznych, kontroli umiejętności ani ocen kompetencji kandydatów niepodlegających temu samemu właściwemu organowi, który wydał egzaminatorowi jego upoważnienie, chyba że dokonał przeglądu najnowszych dostępnych informacji na temat odpowiednich krajowych procedur stosowanych przez właściwy organ kandydata.”;

43) w części FCL.1030 lit. b) pkt 3) wprowadza się następujące zmiany:

a) dodaje się nowy ppkt (iv):

„(iv) oświadczenie mówiące o tym, że egzaminator dokonał przeglądu krajowych procedur i wymagań stosowanych przez właściwy organ kandydata, oraz że je zastosował, jeżeli właściwy organ odpowiedzialny za licencję kandydata nie jest tym samym organem, który wydał egzaminatorowi jego certyfikat;”;

b) dodaje się nowy ppkt (v):

„(v) kopię upoważnienia egzaminatora, zawierającego zakres jego/jej uprawnień jako egzaminatora w przypadku egzaminów praktycznych, kontroli umiejętności i ocen kompetencji kandydatów niepodlegających temu samemu organowi, który wydał egzaminatorowi jego certyfikat.”;

44) w części FCL.1005.FE wprowadza się następujące zmiany:

a) w lit. a) dodaje się pkt 5) w brzmieniu:

„5) kontroli umiejętności w celu przedłużania i wznowiania ważności uprawnień EIR, pod warunkiem zaliczenia co najmniej 1 500 godzin w charakterze pilota samolotu i spełnienia wymagań podanych w FCL.1010.IRE lit. a) pkt 2).”;

b) w lit. d) pkt 3) otrzymuje brzmienie:

„3) egzaminów praktycznych w celu rozszerzenia uprawnień licencji SPL lub LAPL(S) na motoszybowce turystyczne, pod warunkiem że egzaminator posiada 300 godzin czasu lotu w charakterze pilota szybowców lub szybowców z napędem, z czego 50 godzin w ramach szkolenia w locie na motoszybowcach turystycznych;

4) egzaminów praktycznych i kontroli umiejętności do uprawnienia do wykonywania lotów chmurowych, pod warunkiem że egzaminator posiada co najmniej 200 godzin czasu lotu w charakterze pilota szybowców lub szybowców z napędem, w tym co najmniej 5 godzin lub 25 lotów w ramach szkolenia w locie do lotów chmurowych lub co najmniej 10 godzin szkolenia w locie do uprawnień EIR lub IR(A).”;

45) w części FCL.1005.TRE lit. a) pkt 2) otrzymuje brzmienie:

„2) kontroli umiejętności w celu przedłużenia lub wznowienia ważności uprawnień na typ oraz uprawnień EIR i IR.”;

46) w części FCL.1010.TRE lit. b) pkt 5) ppkt (ii) otrzymuje brzmienie:

„(ii) posiadać licencję CPL (H) lub ATPL (H).”;

47) w części FCL.1005.CRE lit. b) dodaje się pkt 3) w brzmieniu:

„3) przedłużenia lub wznowienia ważności uprawnień EIR, pod warunkiem zaliczenia co najmniej 1 500 godzin w charakterze pilota samolotu i spełnienia wymagań podanych FCL.1010.IRE lit. a) pkt 2).”;

48) część FCL.1005.IRE otrzymuje brzmienie:

„FCL.1005.IRE IRE – Uprawnienia

Posiadacz upoważnienia IRE jest uprawniony do przeprowadzania egzaminów praktycznych w celu wydania oraz kontroli umiejętności umożliwiających przedłużenie lub wznowienie ważności uprawnień EIR lub IR.”;

49) w dodatku 1 do załącznika I (część FCL) wprowadza się następujące zmiany:

a) pkt 3.2 otrzymuje brzmienie:

„3.2. Osoba, o której mowa w powyższym ustępie, musi zdać egzaminy z wiedzy teoretycznej określone w niniejszej części z następujących przedmiotów dotyczących odpowiedniej kategorii statku powietrznego:

021 — Ogólna wiedza o statku powietrznym: konstrukcja płatowca i systemy, urządzenia elektryczne, zespół napędowy, sprzęt ratunkowy,

022 — Ogólna wiedza o statku powietrznym: oprzyrządowanie,

032/034 — Osiągi samolotów lub śmigłowców, odpowiednio do przypadku,

070 — Procedury operacyjne, oraz

080 — Zasady lotu.”;

b) pkt. 4.1. otrzymuje brzmienie:

„4.1. Osoba ubiegająca się o uprawnienie IR lub EIR, która zdała odpowiednie egzaminy z wiedzy teoretycznej na licencję CPL na tę samą kategorię statku powietrznego, uzyskuje zaliczenie wymagań dotyczących wiedzy teoretycznej z następujących przedmiotów:

— człowiek – możliwości i ograniczenia,

— meteorologia.”;

50) w dodatku 3 do załącznika I (część FCL) wprowadza się następujące zmiany:

a) w sekcji E, pod nagłówkiem PRZEPISY OGÓLNE w pkt 12 lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) 6 godzin czasu lotu na samolocie wielosilnikowym, jeżeli samolot wielosilnikowy jest użyty do przeprowadzenia egzaminu.”;

b) w sekcji K, pod nagłówkiem PRZEPISY OGÓLNE w pkt 3 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) posiadać 155 godzin czasu lotu, w tym 50 godzin w charakterze pilota dowódcy śmigłowców, z czego 10 godzin w lotach nawigacyjnych. Czas lotu w charakterze pilota dowódcy na innych kategoriach statków powietrznych można zaliczyć na poczet wymaganych 155 godzin czasu lotu zgodnie z pkt 11 sekcji K;”;

51) w dodatku 5 do załącznika I (część FCL), pod nagłówkiem PRZEPISY OGÓLNE pkt 2) otrzymuje brzmienie:

„2. Zgoda na prowadzenie szkolenia MPL może być udzielona wyłącznie zatwierdzonemu ośrodkowi szkolenia należącemu do operatora wykonującego zarobkowe przewozy lotnicze certyfikowanego zgodnie z częścią ORO lub posiadającemu specjalną umowę z takim operatorem. Do czasu ukończenia szkolenia przejściowego u operatora liniowego, zakres licencji ogranicza się do operatora, o którym mowa w zdaniu poprzedzającym.”;

52) w dodatku 6 do części FCL wprowadza się następujące zmiany:

a) w sekcji A wprowadza się następujące zmiany:

(i) pkt 2) otrzymuje brzmienie:

„2. Kandydat do szkolenia modułowego do uprawnień IR(A) musi być posiadaczem licencji PPL(A) lub CPL(A). Kandydat do podjęcia proceduralnego modułu szkolenia do lotów według wskazań przyrządów, który nie posiada licencji CPL(A), musi posiadać zaświadczenie ukończenia kursu wydane po ukończeniu podstawowego modułu szkolenia do lotów według wskazań przyrządów.

Zatwierdzony ośrodek szkolenia prowadzący szkolenie musi dopilnować, aby kandydat ubiegający się o uprawnienia IR(A) na samoloty wielosilnikowe, nieposiadający uprawnień na typ lub klasę samolotu wielosilnikowego, przed rozpoczęciem szkolenia IR(A) przeszedł szkolenie w zakresie samolotów wielosilnikowych określone w podczęści H.”;

(ii) pkt 10.2 otrzymuje brzmienie:

„10.2. W przypadku posiadacza uprawnień IR(H), łączną długość szkolenia wymaganą zgodnie z ust. 7 lub 8 powyżej można zmniejszyć do 10 godzin.”;

b) dodaje się nową sekcję Aa w brzmieniu:

„Aa IR(A) – Szkolenie modułowe oparte na posiadanych kompetencjach

PRZEPISY OGÓLNE

1. Celem szkolenia modułowego opartego na posiadanych kompetencjach jest przeszkolenie posiadacza licencji PPL lub CPL do wykonywania lotów według wskazań przyrządów z uwzględnieniem uprzedniego szkolenia i doświadczenia w locie według wskazań przyrządów. Szkolenie jest skonstruowane w taki sposób, aby zapewnić zdobycie poziomu umiejętności niezbędnego do pilotowania samolotów w lotach IFR oraz w warunkach meteorologicznych do wykonywania lotów według wskazań przyrządów (IMC). Kurs składa się ze szkolenia w locie według wskazań przyrządów prowadzonego przez instruktora IRI(A) lub FI(A) uprawniającego do prowadzenia szkoleń na IR oraz szkolenia w locie w zatwierdzonym ośrodku szkolenia.
2. Kandydat ubiegający się o odbycie szkolenia modułowego IR(A) opartego na posiadanych kompetencjach musi posiadać licencję PPL(A) lub CPL(A).
3. Szkolenie teoretyczne należy ukończyć w ciągu 18 miesięcy. Część kursu obejmującą szkolenie w locie według wskazań przyrządów oraz egzamin praktyczny należy ukończyć w okresie ważności zaliczenia egzaminów teoretycznych.
4. Kurs ten obejmuje:
 - a) szkolenie teoretyczne do poziomu IR(A);
 - b) szkolenie w locie według wskazań przyrządów.

WIEDZA TEORETYCZNA

5. Zatwierdzone szkolenie modułowe do uprawnień IR(A) oparte na posiadanych kompetencjach obejmuje co najmniej 80 godzin szkolenia teoretycznego. Szkolenie teoretyczne może zawierać elementy nauczania z wykorzystaniem komputera i za pośrednictwem internetu. Należy zapewnić minimalną wymaganą liczbę zajęć w klasie przewidzianą w ORA.ATO.305.

SZKOLENIE W LOCIE

6. Uprawnienie IR(A) jest uzyskiwane po ukończeniu tego szkolenia modułowego w oparciu o ocenę posiadanych kompetencji. Kandydat musi spełnić jednakże poniższe wymagania minimalne. W tym celu konieczne może być przejście dodatkowego szkolenia.

a) Oparte na posiadanych kompetencjach szkolenie modułowe do uprawnień IR(A) na samoloty jednosilnikowe obejmuje co najmniej 40 godzin czasu szkolenia według wskazań przyrządów, z czego w ramach czasu ćwiczeń na ziemi według wskazań przyrządów można wykonać do 10 godzin na urządzeniu FNPT I lub do 25 godzin na symulatorze FFS lub na urządzeniu FNPT II. Z czasu ćwiczeń na ziemi według wskazań przyrządów przewidzianego na urządzenia FNPT II lub symulator FFS, do 5 godzin można zrealizować na urządzeniu FNPT I.

(i) W przypadku gdy kandydat:

A) ma zaliczone szkolenie w locie według wskazań przyrządów przeprowadzone przez instruktora IRI(A) lub FI(A) uprawnionego do prowadzenia szkoleń na IR; lub

B) ma już uzyskany wcześniej czas lotu IFR w charakterze pilota dowódcy samolotu w ramach uprawnień do wykonywania lotów według przepisów IFR oraz w warunkach IMC,

maksimum 30 godzin z tego czasu można zaliczyć na poczet 40 godzin, o których mowa powyżej;

(ii) W przypadku gdy kandydat uzyskał już wcześniej czas lotu według wskazań przyrządów w ramach szkolenia inny niż określony w lit. a) pkt (i), maksimum 15 godzin z tego czasu można zaliczyć na poczet wymaganych 40 godzin.

(iii) W każdym przypadku szkolenie w locie powinno obejmować co najmniej 10 godzin szkolenia w locie według wskazań przyrządów przeprowadzonego w samolocie w zatwierdzonym ośrodku szkolenia.

(iv) Łączna długość szkolenia w locie według wskazań przyrządów w obecności instruktora wynosi co najmniej 25 godzin.

b) Oparte na posiadanych kompetencjach szkolenie modułowe do uprawnień IR(A) na samoloty wielosilnikowe obejmuje co najmniej 45 godzin czasu szkolenia według wskazań przyrządów, z czego w ramach czasu ćwiczeń na ziemi według wskazań przyrządów można wykonać do 10 godzin na urządzeniu FNPT I lub do 30 godzin na symulatorze FFS lub na urządzeniu FNPT II. Z czasu ćwiczeń na ziemi według wskazań przyrządów przewidzianego na urządzenia FNPT II lub symulator FFS, do 5 godzin można zrealizować na urządzeniu FNPT I.

(i) W przypadku gdy kandydat:

A) ma zaliczone szkolenie w locie według wskazań przyrządów przeprowadzone przez instruktora IRI(A) lub FI(A) uprawnionego do prowadzenia szkoleń na IR; lub

B) ma już uzyskany wcześniej czas lotu IFR w charakterze pilota dowódcy samolotu w ramach uprawnień do wykonywania lotów według przepisów IFR oraz w warunkach IMC,

maksimum 35 godzin z tego czasu można zaliczyć na poczet 45 godzin, o których mowa powyżej.

(ii) W przypadku gdy kandydat uzyskał już wcześniej czas lotu według wskazań przyrządów w ramach szkolenia inny niż określony w lit. b) pkt (i), maksimum 15 godzin z tego czasu można zaliczyć na poczet wymaganych 45 godzin.

(iii) W każdym przypadku szkolenie w locie powinno obejmować co najmniej 10 godzin szkolenia w locie według wskazań przyrządów przeprowadzonego w samolocie wielosilnikowym w zatwierdzonym ośrodku szkolenia.

(iv) Łączna długość szkolenia według wskazań przyrządów z instruktorem musi wynosić co najmniej 25 godzin, z czego co najmniej 15 godzin należy zrealizować w samolocie wielosilnikowym.

c) W celu określenia liczby godzin do zaliczenia oraz ustalenia potrzeb szkoleniowych kandydat przechodzi ocenę wstępną w zatwierdzonym ośrodku szkolenia.

d) Ukończenie szkolenia w locie według wskazań przyrządów prowadzonego przez instruktora IRI(A) lub FI(A) zgodnie z lit. a) ppkt (i) lub lit. b) ppkt (i) jest dokumentowane w specjalnym dzienniku szkoleniowym i potwierdzane podpisem instruktora.

7. Szkolenie w locie na modułowe IR(A) oparte na posiadanych kompetencjach obejmuje:

- a) procedury i manewry z podstaw lotu według wskazań przyrządów, obejmujące co najmniej:
 - (i) podstawy lotu według wskazań przyrządów bez zewnętrznych odniesień wzrokowych;
 - (ii) lot poziomy;
 - (iii) wznoszenie;
 - (iv) opadanie;
 - (v) zakręty w locie poziomym oraz podczas wznoszenia i opadania;
 - (vi) wskazania przyrządów;
 - (vii) głębokie zakręty;
 - (viii) radionawigację;
 - (ix) wyprowadzanie z nietypowych położań;
 - (x) lot z ograniczonym zestawem przyrządów; oraz
 - (xi) rozpoznawanie i wyprowadzanie z początkowej fazy przeciągnięcia i pełnego przeciągnięcia;
- b) procedury przygotowawcze do lotu IFR, w tym korzystanie z instrukcji użytkownika w locie oraz odpowiednich dokumentów służb kontroli ruchu lotniczego do przygotowania planu lotu IFR;
- c) procedury i manewry stosowane podczas lotu IFR w warunkach normalnych, anormalnych i w sytuacjach awaryjnych, w tym co najmniej:
 - (i) przejście z lotu z widocznością do lotu według wskazań przyrządów w momencie startu;
 - (ii) standardowy odlot i dolot według wskazań przyrządów;
 - (iii) procedury IFR podczas przelotu;
 - (iv) procedury oczekiwania;
 - (v) podejścia według wskazań przyrządów do określonych minimów;
 - (vi) procedury odlotu po nieudanym podejściu; oraz
 - (vii) lądowanie po podejściu według wskazań przyrządów, w tym podejście z okrążeniem;
- d) manewry podczas lotu oraz poszczególne parametry lotu;
- e) jeżeli jest to wymagane, wykonywanie powyższych ćwiczeń na samolocie wielosilnikowym, w tym:
 - (i) pilotowanie samolotu wyłącznie według wskazań przyrządów w symulowanym locie z jednym silnikiem nieczynnym;
 - (ii) wyłączenie i ponowne uruchomienie silnika podczas lotu (to ćwiczenie należy wykonywać na bezpiecznej wysokości, chyba że jest wykonywane na symulatorze FFS lub urządzeniu FNPT II).

8. Kandydaci ubiegający się o modułowe, oparte na posiadanych kompetencjach uprawnienie IR(A), którzy posiadają licencję PPL lub CPL zgodną z częścią FCL oraz ważne uprawnienie IR(A) wydane przez państwo trzecie zgodnie z wymaganiami załącznika 1 do konwencji chicagowskiej, mogą uzyskać pełne zaliczenie wymogów szkoleniowych, o których mowa w pkt 4. Aby uzyskać takie uprawnienie IR(A), kandydat musi:

- a) zdać egzamin praktyczny na IR(A) zgodnie z dodatkiem 7;
- b) wykazać przed egzaminatorem podczas egzaminu praktycznego, że zdobył odpowiednią wiedzę teoretyczną z zakresu prawa lotniczego, meteorologii oraz planowania i wykonania lotu (IR); oraz
- c) posiadać minimalne doświadczenie co najmniej 50 godzin czasu lotu IFR w charakterze pilota dowódcy samolotu.

OCENA WSTĘPNA

9. Zakres tematyczny i czas trwania oceny wstępnej jest ustalany przez zatwierdzony ośrodek szkolenia w oparciu o posiadane przez kandydata doświadczenie w lotach według wskazań przyrządów.

SAMOLOTY WIELOSILNIKOWE

10. Posiadacz uprawnień IR(A) na samoloty jednosilnikowe, który posiada również uprawnienia na typ lub klasę samolotu wielosilnikowego i pragnie zdobyć po raz pierwszy uprawnienia IR(A) na samoloty wielosilnikowe, musi ukończyć szkolenie w zatwierdzonym ośrodku szkolenia, obejmujące co najmniej 5 godzin szkolenia według wskazań przyrządów na samolotach wielosilnikowych, z czego 3 godziny można zrealizować na symulatorze FFS lub na urządzeniu FNPT II, oraz zdać egzamin praktyczny.”;

c) w sekcji B wprowadza się następujące zmiany:

(i) pkt 2) otrzymuje brzmienie:

„2. Kandydat do szkolenia modułowego do uprawnień IR(H) musi być posiadaczem licencji PPL(A) bądź CPL(H) lub ATPL(H). Przed rozpoczęciem etapu szkolenia na statku powietrznym w ramach szkolenia IR(H), kandydat musi uzyskać uprawnienia na typ śmigłowca, który będzie wykorzystany podczas egzaminu praktycznego do uprawnień IR(H), lub ukończyć zatwierdzone szkolenie do uprawnień na ten typ. Jeżeli egzamin praktyczny ma zostać przeprowadzony w warunkach operacji w załodze wieloosobowej, kandydat musi posiadać zaświadczenie zaliczenia szkolenia MCC.”;

(ii) pkt 9.2 otrzymuje brzmienie:

„9.2. W przypadku posiadacza uprawnień IR(A) długość szkolenia można zmniejszyć do 10 godzin.”;

(iii) dodaje się ust. 9.3. w brzmieniu:

„9.3. W przypadku posiadacza licencji PPL(H) z uprawnieniami do wykonywania lotów nocnych na śmigłowcach lub licencji CPL (H) łączną długość czasu szkolenia według wskazań przyrządów można zmniejszyć o 5 godzin.”;

53) w dodatku 9 do załącznika I (część FCL) wprowadza się następujące zmiany:

a) w sekcji B pkt 5) lit. f) ppkt (i) otrzymuje brzmienie:

„(i) kwalifikacja symulatora FFS lub urządzenia FNPT II zgodnie z odpowiednimi wymaganiami części ARA i ORA;”;

b) w sekcji C wprowadza się następujące zmiany:

(i) zdanie wprowadzające w pkt 4) otrzymuje brzmienie:

„4. Zastosowanie mają poniższe tolerancje, skorygowane przy uwzględnieniu występowania turbulencji, a także właściwości pilotażowych oraz osiągnięć wykorzystywanego śmigłowca.”

(ii) w pkt 10) ppkt (i) otrzymuje brzmienie:

„(i) kwalifikacja urządzenia FSTD zgodnie z odpowiednimi wymaganiami części ARA i ORA;”;

(iii) w sekcji D pkt 8) lit. a) otrzymuje brzmienie:

„(a) kwalifikacja szkoleniowych urządzeń symulacji lotu zgodnie z odpowiednimi wymaganiami części ARA i ORA;”;

(iv) w sekcji E pkt 8) zdanie wprowadzające i lit. a) zastępuje się tekstem w brzmieniu:

„8. Jeżeli ćwiczenia na szkoleniowych urządzeniach symulacji lotu (FSTD) wchodzą w zakres kursu do uprawnień na typ, podczas szkolenia praktycznego i egzaminów należy korzystać z urządzeń FSTD. W przypadku takiego kursu należy uwzględnić następujące aspekty:

a) kwalifikacja szkoleniowych urządzeń symulacji lotu zgodnie z odpowiednimi wymaganiami części ARA i ORA;”.

ZAŁĄCZNIK II

W załączniku II do rozporządzenia (UE) nr 1178/2011 wprowadza się następujące zmiany:

1) w sekcji A „SAMOLOTY” w pkt 1) wprowadza się następujące zmiany:

a) lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) wykazanie się znajomością odpowiednich zagadnień z wymagań operacyjnych i z części FCL;”

b) lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) spełnienie wymagań podanych w poniższej tabeli:

Posiadana licencja krajowa	Liczba godzin ogólnego czasu lotu	Pozostałe wymagania	Docelowa licencja zgodna z częścią FCL oraz warunki (stosownie do przypadku)	Zniesienie warunków	
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	
ATPL(A)	> 1 500 w charakterze pilota dowódcy na samolotach z załogą wieloosobową	Brak	ATPL(A)	Nie dotyczy	(a)
ATPL(A)	> 1 500 na samolotach z załogą wieloosobową	Brak	Jak w (c)(4)	Jak w (c)(5)	(b)
ATPL(A)	> 500 na samolotach z załogą wieloosobową	Wykazanie się wiedzą z zakresu planowania lotu i osiągnięć zgodnie z FCL.515	ATPL(A), z uprawnieniami na typ ograniczonymi do funkcji drugiego pilota	Wykazanie się zdolnością działania w charakterze pilota dowódcy zgodnie z wymaganiami dodatku 9 do części FCL	(c)
CPL/IR(A) z egzaminem teoretycznym ICAO ATPL zaliczonym w państwie członkowskim, które wydało licencję		(i) wykazanie się wiedzą z zakresu planowania lotu i osiągnięć zgodnie z FCL.310 i FCL.615 lit. b) (ii) spełnienie pozostałych wymagań FCL.720.A lit. c)	CPL/IR(A) z zaliczeniem teorii ATPL	Nie dotyczy	(d)
CPL/IR(A)	> 500 na samolotach z załogą wieloosobową albo podczas operacji w załodze wieloosobowej na samolotach z załogą jednoosobową sklasyfikowanych jako samoloty komunikacji lokalnej kategorii CS-23 lub na równorzędnych samolotach zgodnie z odpowiednimi wymaganiami części CAT i ORO dotyczącymi zarobkowego transportu lotniczego	(i) zaliczenie egzaminu teoretycznego do ATPL(A) w państwie członkowskim, które wydało licencję (*) (ii) spełnienie wymagań FCL.720.A lit. c)	CPL/IR(A) z zaliczeniem teorii ATPL	Nie dotyczy	(e)
CPL/IR(A)	< 500 w charakterze pilota dowódcy na samolotach z załogą jednoosobową	Wykazanie się wiedzą z zakresu planowania i osiągnięć lotu na poziomie CPL/IR	Jak w (4)(f)	Uzyskanie uprawnień na typ z załogą wieloosobową zgodnie z częścią FCL	(g)

Posiadana licencja krajowa	Liczba godzin ogólnego czasu lotu	Pozostałe wymagania	Docelowa licencja zgodna z częścią FCL oraz warunki (stosownie do przypadku)	Zniesienie warunków	
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	
CPL(A)	> 500 w charakterze pilota dowódcy na samolotach z załogą jednoosobową	Uprawnienia do wykonywania lotów nocnych, w miarę potrzeby	CPL(A) z wpisanymi uprawnieniami na klasę/typ ograniczonymi do samolotów z załogą jednoosobową		(h)
CPL(A)	< 500 w charakterze pilota dowódcy na samolotach z załogą jednoosobową	(i) Uprawnienia do wykonywania lotów nocnych, w miarę potrzeby; (ii) wykazanie się wiedzą z zakresu planowania i osiągnięć lotu, zgodnie z wymaganiami FCL.310	Jak w (4)(h)		(i)
PPL/IR(A)	≥ 75 zgodnie z przepisami IFR		PPL/IR(A) (uprawnienia IR ograniczone do PPL)	Wykazanie się wiedzą z zakresu planowania i osiągnięć lotu, zgodnie z wymaganiami FCL.615 lit. b)	(j)
PPL(A)	≥ 70 na samolotach	Wykazanie się umiejętnością używania radiowych pomocy nawigacyjnych	PPL(A)		(k)

(*) Posiadacze licencji CPL, którzy uzyskali już uprawnienia na typ samolotu z załogą wieloosobową, nie muszą zdać egzaminu teoretycznego do licencji ATPL(A), o ile nadal będą pilotować ten sam typ samolotu, jednakże nie uzyskają zaliczenia teorii ATPL(A) do licencji zgodnej z częścią FCL. Jeżeli osoby te chcą uzyskać uprawnienia na inny typ samolotu z załogą wieloosobową, muszą spełnić wymagania podane w kolumnie (3), rząd (e)(i) powyższej tabeli."

2) w sekcji B „ŚMIGŁOWCE” w pkt 1) wprowadza się następujące zmiany:

a) lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) wykazanie się znajomością odpowiednich zagadnień z wymagań operacyjnych i z części FCL;”

b) lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) spełnienie wymagań podanych w poniższej tabeli:

Posiadana licencja krajowa	Liczba godzin ogólnego czasu lotu	Pozostałe wymagania	Docelowa licencja zgodna z częścią FCL oraz warunki (stosownie do przypadku)	Zniesienie warunków	
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	
ATPL(H) z ważnymi uprawnieniami IR(H)	> 1 000 w charakterze pilota dowódcy na śmigłowcach z załogą wieloosobową	Brak	ATPL(H) oraz IR	Nie dotyczy	(a)
ATPL(H) bez uprawnień IR(H)	> 1 000 w charakterze pilota dowódcy na śmigłowcach z załogą wieloosobową	Brak	ATPL(H)		(b)

Posiadana licencja krajowa	Liczba godzin ogólnego czasu lotu	Pozostałe wymagania	Docelowa licencja zgodna z częścią FCL oraz warunki (stosownie do przypadku)	Zniesienie warunków	
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	
ATPL(H) z ważnymi uprawnieniami IR(H)	> 1 000 na śmigłowcach z załogą wieloosobową	Brak	ATPL(H), a także IR z uprawnieniami na typ ograniczonymi do roli drugiego pilota	Wykazanie się zdolnością działania w charakterze pilota dowódcy zgodnie z wymaganiami dodatku 9 do części FCL	(c)
ATPL(H) bez uprawnień IR(H)	> 1 000 na śmigłowcach z załogą wieloosobową	Brak	ATPL(H) z uprawnieniem na typ ograniczonym do roli drugiego pilota	Wykazanie się zdolnością działania w charakterze pilota dowódcy zgodnie z wymaganiami dodatku 9 do części FCL	(d)
ATPL(H) z ważnymi uprawnieniami IR(H)	> 500 na śmigłowcach z załogą wieloosobową	Wykazanie się wiedzą z zakresu planowania i osiągnięć lotu zgodnie z wymaganiami FCL.515 i FCL.615 lit. b)	Jak w (4)(c)	Jak w (5)(c)	(e)
ATPL(H) bez uprawnień IR(H)	> 500 na śmigłowcach z załogą wieloosobową	Jak w (3)(e)	Jak w (4)(d)	Jak w (5)(d)	(f)
CPL/IR(H) z egzaminem teoretycznym ICAO ATPL(H) zaliczonym w państwie członkowskim, które wydało licencję		(i) Wykazanie się wiedzą z zakresu planowania i osiągnięć lotu zgodnie z wymaganiami FCL.310 i FCL.615 lit. b); (ii) Spełnienie pozostałych wymagań FCL.720.H lit. b)	CPL/IR(H) z zaliczeniem teorii do ATPL(H) pod warunkiem zaliczenia egzaminu teoretycznego ATPL(H) ICAO, którego poziom spełnia wymagania części FCL	Nie dotyczy	(g)
CPL/IR(H)	> 500 na śmigłowcach z załogą wieloosobową	(i) Zaliczenie egzaminu teoretycznego do licencji ATPL(H) zgodnej z częścią FCL w państwie członkowskim, które wydało licencję (*) (ii) Spełnienie pozostałych wymagań FCL.720.H lit. b)	CPL/IR(H) z zaliczeniem teorii do licencji ATPL(H) zgodnej z częścią FCL	Nie dotyczy	(h)

Posiadana licencja krajowa	Liczba godzin ogólnego czasu lotu	Pozostałe wymagania	Docelowa licencja zgodna z częścią FCL oraz warunki (stosownie do przypadku)	Zniesienie warunków	
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	
CPL/IR(H)	> 500 w charakterze pilota dowódcy na śmigłowcach z załogą jednoosobową	Brak	CPL/IR(H) z wpisanymi uprawnieniami na typ ograniczonymi do śmigłowców z załogą jednoosobową	Uzyskanie uprawnień na typ śmigłowca z załogą wieloosobową zgodnie z wymaganiami części FCL	(i)
CPL/IR(H)	< 500 w charakterze pilota dowódcy na śmigłowcach z załogą jednoosobową	Wykazanie się wiedzą z zakresu planowania i osiągnięć lotu zgodnie z wymaganiami FCL.310 i FCL.615 lit. b)	Jak w (4)(i)		(j)
CPL(H)	>500 w charakterze pilota dowódcy na śmigłowcach z załogą jednoosobową	Uprawnienia do wykonywania lotów nocnych	CPL(H) z wpisanymi uprawnieniami na typ ograniczonymi do śmigłowców z załogą jednoosobową		(k)
CPL(H)	< 500 w charakterze pilota dowódcy na śmigłowcach z załogą jednoosobową	Uprawnienia do wykonywania lotów nocnych; wykazanie się wiedzą z zakresu planowania i osiągnięć lotu, zgodnie z wymaganiami FCL.310	Jak w (4)(k)		(l)
CPL (H) bez uprawnień do wykonywania lotów nocnych	>500 w charakterze pilota dowódcy na śmigłowcach z załogą jednoosobową		Jak w (4)(k) i ograniczone do dziennych lotów VFR	Uzyskanie uprawnień na typ śmigłowca z załogą wieloosobową zgodnie z wymaganiami części FCL, a także uzyskanie uprawnień do wykonywania lotów nocnych	(m)
CPL (H) bez uprawnień do wykonywania lotów nocnych	< 500 w charakterze pilota dowódcy na śmigłowcach z załogą jednoosobową	Wykazanie się wiedzą z zakresu planowania i osiągnięć lotu zgodnie z FCL.310	Jak w (4)(k) i ograniczone do dziennych lotów VFR		(n)
PPL/IR(H)	≥ 75 zgodnie z przepisami IFR		PPL/IR(H) (IR ograniczone do PPL)	Wykazanie się wiedzą z zakresu planowania i osiągnięć lotu, zgodnie z wymaganiami FCL.615 lit. b)	(o)
PPL(H)	≥ 75 na śmigłowcach	Wykazanie się umiejętnością używania radiowych pomocy nawigacyjnych	PPL(H)		(p)

(*) Posiadacze licencji CPL, którzy uzyskali już uprawnienia na typ śmigłowca z załogą wieloosobową, nie muszą zdać egzaminu teoretycznego do licencji ATPL(H), o ile nadal będą pilotować ten sam typ śmigłowca, jednakże nie uzyskają zaliczenia teorii ATPL(H) do licencji zgodnej z częścią FCL. Jeżeli osoby te chcą uzyskać uprawnienia na inny typ śmigłowca z załogą wieloosobową, muszą spełnić wymagania podane w kolumnie (3), rząd (h)(i) powyższej tabeli."

ZAŁĄCZNIK III

W załączniku III do rozporządzenia (UE) nr 1178/2011 wprowadza się następujące zmiany:

1) W sekcji A. „UZNAWANIE LICENCJI” wprowadza się następujące zmiany:

a) pkt 1) otrzymuje brzmienie:

„1. Licencja pilota wydana przez państwo trzecie zgodnie z wymaganiami załącznika 1 do konwencji chicagowskiej może zostać uznana przez właściwy organ państwa członkowskiego.

W tym celu pilot wnioskuje do właściwego organu państwa członkowskiego, w którym mieszka lub ma siedzibę. Jeżeli pilot nie mieszka na terytorium państwa członkowskiego, składa wniosek do właściwego organu państwa członkowskiego, w którym znajduje się główne miejsce prowadzenia działalności operatora, dla którego dany pilot wykonuje loty lub zamierza wykonywać loty, lub w którym zarejestrowany jest statek powietrzny, na którym wykonuje loty lub zamierza wykonywać loty.”;

b) w pkt 3) wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. b) i c) otrzymują brzmienie:

„b) wykazać się znajomością odpowiednich zagadnień z wymagań operacyjnych i z części FCL;

c) wykazać się biegłą znajomością języka zgodnie z FCL.055;”;

(ii) lit. e) otrzymuje brzmienie:

„e) w przypadku samolotów, spełnić wymagania dotyczące doświadczenia określone w poniższej tabeli:

Posiadana licencja	Liczba godzin ogólnego czasu lotu	Uprawnienia	
(1)	(2)	(3)	
ATPL(A)	> 1 500 w charakterze pilota dowódcy na samolotach z załogą wieloosobową	Zarobkowy transport lotniczy na samolotach z załogą wieloosobową – jako pilot dowódca	(a)
ATPL(A) lub CPL(A)/IR (*)	> 1 500 godzin w charakterze pilota dowódcy lub drugiego pilota na samolotach z załogą wieloosobową zgodnie z wymaganiami operacyjnymi	Zarobkowy transport lotniczy na samolotach z załogą wieloosobową – jako drugi pilot	(b)
CPL(A)/IR	> 1 000 godzin w charakterze pilota dowódcy w zarobkowym transporcie lotniczym od uzyskania uprawnień IR	Zarobkowy transport lotniczy na samolotach z załogą jednoosobową – jako pilot dowódca	(c)
CPL(A)/IR	> 1 000 godzin w charakterze pilota dowódcy lub drugiego pilota na samolotach z załogą jednoosobową zgodnie z wymaganiami operacyjnymi	Zarobkowy transport lotniczy na samolotach z załogą jednoosobową – jako drugi pilot zgodnie z wymaganiami operacyjnymi	(d)
ATPL(A), CPL(A)/IR, CPL(A)	> 700 godzin na samolotach innych niż motoszybowce turystyczne, w tym 200 godzin w charakterze, którego dotyczyć ma uznanie, a także 50 godzin w tym charakterze w ciągu ostatnich 12 miesięcy	Korzystanie z uprawnień na samolotach w operacjach innych niż zarobkowy transport lotniczy	(e)
CPL(A)	> 1 500 godzin w charakterze pilota dowódcy w zarobkowym transporcie lotniczym, w tym 500 godzin w operacjach na wodnosamolotach	Zarobkowy transport lotniczy na samolotach z załogą jednoosobową – jako pilot dowódca	(f)

(*) Posiadacz licencji CPL(A)/IR na samoloty z załogą wieloosobową przed jej uznaniem musi wykazać się wiedzą na poziomie ATPL(A) ICAO.”;

c) w pkt 4) wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) wykazać się biegłą znajomością języka zgodnie z FCL.055;”;

(ii) lit. e) otrzymuje brzmienie:

„e) posiadać co najmniej 100 godzin czasu lotu według wskazań przyrządów jako pilot dowódca na odpowiedniej kategorii statku powietrznego.”;

d) w ust. 6 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) jest zatrudniona, pośrednio lub bezpośrednio, przez producenta statków powietrznych.”;

2) w sekcji B. „KONWERSJA LICENCJI” pkt 1) otrzymuje brzmienie:

„1. Właściwy organ państwa członkowskiego może dokonać konwersji licencji PPL/BPL/SPL, CPL lub ATPL, która została wydana przez państwo trzecie zgodnie z wymaganiami określonymi w załączniku 1 do konwencji chicagowskiej, do licencji PPL/BPL/SPL na klasę lub typ statku powietrznego z załogą jednoosobową zgodnej z częścią FCL.”.

ZAŁĄCZNIK IV

W załączniku VI do rozporządzenia (UE) nr 1178/2011 wprowadza się następujące zmiany:

1) w podczęści FCL sekcja II część ARA.FCL.205 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) Właściwy organ prowadzi wykaz certyfikowanych przez niego egzaminatorów. Wykaz ten zawiera uprawnienia egzaminatorów oraz jest publikowany i aktualizowany przez właściwy organ.”;

2) w podczęści FCL sekcja II część ARA.FCL.210 otrzymuje brzmienie:

„ARA.FCL.210 Informacje dla egzaminatorów

- a) Właściwy organ powiadamia Agencję o krajowych procedurach administracyjnych, wymaganiach w zakresie ochrony danych osobowych, odpowiedzialności, ubezpieczeń od wypadków i opłat, mających zastosowanie na jego terytorium, które są wykorzystywane przez egzaminatorów w trakcie przeprowadzania egzaminów praktycznych, kontroli umiejętności oraz ocen kompetencji kandydatów niepodlegających temu samemu organowi, który wydał egzaminatorowi jego certyfikat.
- b) W celu ułatwienia rozpowszechniania informacji otrzymanych od właściwych organów, o których mowa w lit. a), i w celu ułatwienia dostępu do nich, Agencja publikuje te informacje w formacie zaleconym przez Agencję.
- c) Właściwy organ może nałożyć na egzaminatorów, których sam certyfikował lub którzy zostali certyfikowani przez inne właściwe organy korzystające ze swoich praw na swoim terytorium, obowiązek przestrzegania kryteriów bezpieczeństwa podczas egzaminów praktycznych i kontroli umiejętności przeprowadzanych na statku powietrznym.”;

3) w PODCZĘŚCI MED wprowadza się następujące zmiany:

a) w sekcji I część ARA.MED.130 otrzymuje brzmienie:

„ARA.MED.130 Wzór orzeczenia lotniczo-lekarskiego

Orzeczenie lotniczo-lekarskie musi być zgodne z następującymi specyfikacjami:

a) Treść

- 1) państwo, w którym złożono wniosek o licencję pilota lub ją wydano (I);
- 2) klasa orzeczenia lotniczo-lekarskiego (II);
- 3) numer licencji rozpoczynający się od określenia kraju, w którym złożono wniosek o wydanie licencji pilota lub ją wydano, za pomocą kodu kraju według ONZ, po którym następuje kod składający się z cyfr arabskich lub liter alfabetu łacińskiego (III);
- 4) nazwisko i imię posiadacza (IV);
- 5) obywatelstwo posiadacza (VI);
- 6) data urodzenia posiadacza: (dd/mm/rrrr) (XIV);
- 7) podpis posiadacza (VII);
- 8) ograniczenie(-a) (XIII);
- 9) data wygaśnięcia orzeczenia lotniczo-lekarskiego (IX) dla:
 - (i) klasy 1: operacje zarobkowe w załodze jednoosobowej w przewozie pasażerów,
 - (ii) klasy 1: inny rodzaj operacji zarobkowych,
 - (iii) klasy 2,
 - (iv) LAPL;
- 10) data badania lekarskiego;
- 11) data wykonania ostatniego elektrokardiogramu;
- 12) data wykonania ostatniego audiogramu;
- 13) data wydania i podpis lekarza orzecznika medycyny lotniczej lub konsultanta medycznego, który wydał orzeczenie lotniczo-lekarskie. W tym polu można dodać lekarza medycyny ogólnej, jeśli jest on uprawniony do wydawania orzeczeń lotniczo-lekarskich zgodnie z prawem krajowym państwa członkowskiego, w którym wydawana jest licencja;
- 14) odcisk pieczęci lub stempla (XI).

- b) Materiał: Z wyjątkiem licencji LAPL wydanych przez lekarza medycyny ogólnej, wykorzystany papier lub inny materiał musi uniemożliwiać wprowadzanie jakichkolwiek zmian lub usunięcie fragmentu bądź pozwalać na łatwe rozpoznanie wprowadzonych zmian lub usuniętych fragmentów. Każde uzupełnienie lub usunięcie wpisu w orzeczeniu lotniczo-lekarskim wymaga uzyskania wyraźnego upoważnienia od władzy uprawnionej do licencjonowania.
 - c) Język: Orzeczenie sporządza się w języku(-ach) narodowym(-ych), języku angielskim i innych językach uznanych przez władzę uprawnioną do licencjonowania za odpowiednie.
 - d) Wszystkie daty na orzeczeniu lotniczo-lekarskim muszą mieć format dd/mm/rrrr.”;
- b) w sekcji II w części ARA.MED.200 „Lekarze orzecznicy medycyny lotniczej (AME)” lit. b) otrzymuje brzmienie:
- „b) Po uzyskaniu pewności, że dany lekarz orzecznik medycyny lotniczej (AME) spełnia stosowne wymagania, właściwy organ musi wydać, przedłużyć, wznowić lub wymienić certyfikat AME na okres nieprzekraczający trzech lat, korzystając z formularza ustanowionego w dodatku VII do niniejszej części.”;
- 4) w dodatku II „Standardowy format świadectw dopuszczenia do pracy personelu pokładowego opracowany przez EASA”, w części „Instrukcje” wprowadza się następujące zmiany:
- a) lit. a) i b) otrzymują brzmienie:
 - „a) Świadectwo dopuszczenia do pracy personelu pokładowego obejmuje wszystkie punkty wyszczególnione w formularzu 142 EASA zgodnie z instrukcjami zawartymi w punktach 1–12 wskazanymi poniżej.
 - b) Wymiary świadectwa wynoszą 105mm x 74mm (jedna ósma arkusza A4) lub 85mm x 54mm; wykorzystany materiał musi uniemożliwiać wprowadzanie jakichkolwiek zmian lub usunięcie fragmentu bądź pozwalać na łatwe rozpoznanie wprowadzonych zmian lub usuniętych fragmentów.”;
 - b) pkt 8 otrzymuje brzmienie:

„Punkt 8: Należy podać dane identyfikacyjne właściwego organu państwa członkowskiego, w którym świadectwo zostało wydane, tj. pełną nazwę właściwego organu, adres pocztowy oraz oficjalną pieczęć, stempel lub logo, w zależności od przypadku.”;
 - c) w pkt 9 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Jeśli właściwy organ jest organem wydającym świadectwo, należy wpisać „właściwy organ” oraz odcisnąć oficjalną pieczęć, oficjalny stempel lub oficjalne logo.”;
- 5) dodatek V CERTYFIKAT DLA CENTRÓW MEDYCyny LOTNICZEJ (AeMCS) otrzymuje brzmienie:

„Dodatek V do ZAŁĄCZNIKA VI CZĘŚCI ARA

CERTYFIKAT DLA CENTRÓW MEDYCyny LOTNICZEJ (AeMCS)

Unia Europejska ⁽¹⁾

Właściwy organ

CERTYFIKAT DLA CENTRUM MEDYCyny LOTNICZEJ

NUMER REFERENCYJNY:

Na podstawie rozporządzenia Komisji (UE) nr 1178/2011 oraz z zastrzeżeniem warunków określonych poniżej [właściwy organ] niniejszym zaświadcza, że

[NAZWA ORGANIZACJI]

[ADRES ORGANIZACJI]

jako centrum medycyny lotniczej certyfikowane zgodnie z częścią ORA posiada uprawnienia do wykonywania czynności, których zakres jest wyszczególniony w załączonych warunkach zatwierdzenia.

WARUNKI:

1. Niniejszy certyfikat jest ograniczony do zakresu określonego w sekcji dotyczącej zatwierdzenia znajdującej się w zatwierdzonym podręczniku organizacji.
2. Niniejszy certyfikat wymaga zapewnienia zgodności z procedurami określonymi w dokumentacji organizacji zgodnie z częścią ORA.
3. Niniejszy certyfikat zachowuje ważność dopóty, dopóki spełniane są wymagania określone w części ORA oraz o ile wcześniej nie dojdzie do jego zrzeczenia się, zastąpienia, zawieszenia lub cofnięcia.

Data wydania Podpisano:

⁽¹⁾ W przypadku państw spoza UE słowa „Unia Europejska” należy skreślić.
Formularz 146 EASA Wydanie 1”

6) treść dodatku VI skreśla się i otrzymuje on brzmienie:

„(PUSTA STRONA)”.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (UE) NR 246/2014**z dnia 13 marca 2014 r.****zmieniające załącznik I do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1334/2008
w odniesieniu do usunięcia z unijnego wykazu niektórych środków aromatyzujących****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1334/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie środków aromatyzujących i niektórych składników żywności o właściwościach aromatyzujących do użycia w oraz na środkach spożywczych oraz zmieniające rozporządzenie Rady (EWG) nr 1601/91, rozporządzenia (WE) nr 2232/96 oraz (WE) nr 110/2008 oraz dyrektywę 2000/13/WE⁽¹⁾, w szczególności jego art. 11 ust. 3,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1331/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. ustanawiające jednolitą procedurę wydawania zezwoleń na stosowanie dodatków do żywności, enzymów spożywczych i środków aromatyzujących⁽²⁾, w szczególności jego art. 7 ust. 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 1334/2008 ustanowiono unijny wykaz środków aromatyzujących i materiałów źródłowych do stosowania w żywności oraz określono warunki ich stosowania.

(2) Rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 872/2012⁽³⁾ przyjęto wykaz substancji aromatycznych i włączono ten wykaz do części A załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 1334/2008.

⁽¹⁾ Dz.U. L 354 z 31.12.2008, s. 34.

⁽²⁾ Dz.U. L 354 z 31.12.2008, s. 1.

⁽³⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 872/2012 z dnia 1 października 2012 r. w sprawie przyjęcia wykazu substancji aromatycznych przewidzianego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 2232/96, włączenia go do załącznika I do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1334/2008 oraz uchylecia rozporządzenia Komisji (WE) nr 1565/2000 i decyzji Komisji 1999/217/WE (Dz.U. L 267 z 2.10.2012, s. 1).

(3) Wykaz ten może być aktualizowany zgodnie ze wspólną procedurą, o której mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1331/2008, z inicjatywy Komisji albo na wniosek złożony przez państwo członkowskie lub zainteresowaną stronę.

(4) Część A unijnego wykazu zawiera szereg substancji, w odniesieniu do których Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności nie zakończył oceny lub zwrócił się o dostarczenie dodatkowych danych naukowych w celu zakończenia oceny. W odniesieniu do 19 substancji osoby odpowiedzialne za wprowadzenie do obrotu substancji aromatyzujących wycofały swoje wnioski. Przedmiotowe substancje aromatyzujące należy zatem usunąć z unijnego wykazu.

(5) Należy zatem odpowiednio zmienić część A załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 1334/2008.

(6) Na podstawie art. 30 rozporządzenia (WE) nr 1334/2008 substancje aromatyczne niewłączone do unijnego wykazu mogą być wprowadzane do obrotu jako takie i stosowane w środkach spożywczych i na ich powierzchni do dnia 22 października 2014 r. Ponieważ substancje aromatyczne zostały już wprowadzone do obrotu w państwach członkowskich oraz aby zapewnić sprawne przejście do unijnej procedury udzielania pozwoleń, w odniesieniu do żywności zawierającej te substancje ustanowiono środki przejściowe w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 873/2012⁽⁴⁾.

(7) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W części A załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 1334/2008 wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 873/2012 z dnia 1 października 2012 r. w sprawie środków przejściowych dotyczących unijnego wykazu środków aromatyzujących i materiałów źródłowych wskazanego w załączniku I do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1334/2008 (Dz.U. L 267 z 2.10.2012, s. 162).

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 13 marca 2014 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

Załącznik

W części A załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 1334/2008 skreśla się następujące pozycje:

„01.015	Winylobenzen	100-42-5		11022			1	EFSA
02.122	p-Menta-1,8(10)-dien-9-ol	3269-90-7					2	EFSA
09.809	Octan p-menta-1,8(10)-dien-9-ylu	15111-97-4		10743			2	EFSA
12.114	Trisiarczek dietylu	3600-24-6	1701	11451			4	EFSA
12.120	2,8-Epitio-p-mentan	68398-18-5	1685				4	EFSA
12.159	Metanotiosulfonian metylu	2949-92-0		11520			3	EFSA
12.256	Trisiarczek etylu propylu	31499-70-4	1695				4	EFSA
12.272	Propanotiosulfonian propylu	1113-13-9	1702				3	EFSA
13.029	2,5-Dimetylofuran	625-86-5	1488	2208			3	EFSA
13.030	2-Metylofuran	534-22-5	1487	2209			3	EFSA
13.092	2-Etylofuran	3208-16-0	1489	11706			3	EFSA
14.145	Aldehyd pirolo-2-karboksylowy	1003-29-8		11393			4	EFSA
14.163	Aldehyd 1-metylopirolo-2- karboksylowy	1192-58-1					4	EFSA
14.169	Aldehyd 1-etylo-2-pirolokarboksylowy	2167-14-8					4	EFSA
15.064	2,5-Dimetylotiofen	638-02-8					4	EFSA
15.072	2-Etylotiofen	872-55-9		11614			4	EFSA
15.091	2-Metylotiofen	554-14-3		11631			4	EFSA
15.092	3-Metylotiofen	616-44-4		11632			4	EFSA
16.124	(1R,2S,5R)-N-cyklopropylo-5-metylo-2-izopro- pylocykloheksanokarboksyamid	73435-61-7					1	EFSA”

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 247/2014**z dnia 13 marca 2014 r.****ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 543/2011 z dnia 7 czerwca 2011 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do sektorów owoców i warzyw oraz przetworzonych owoców i warzyw ⁽²⁾, w szczególności jego art. 136 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 543/2011 przewiduje – zgodnie z wynikami wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej – kryteria, na których podstawie ustalania Komisja ustala standardowe wartości

dla przywozu z państw trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w części A załącznika XVI do wspomnianego rozporządzenia.

- (2) Standardowa wartość w przywozie jest obliczana każdego dnia roboczego, zgodnie z art. 136 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, przy uwzględnieniu podlegających zmianom danych dziennych. Niniejsze rozporządzenie powinno zatem wejść w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości celne w przywozie, o których mowa w art. 136 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, są ustalone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 13 marca 2014 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,

Jerzy PLEWA

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 157 z 15.6.2011, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)		
Kod CN	Kod państw trzecich ⁽¹⁾	Standardowa wartość w przywozie
0702 00 00	MA	73,3
	TN	108,4
	TR	104,7
	ZZ	95,5
0707 00 05	EG	182,1
	MA	182,1
	TR	152,6
	ZZ	172,3
0709 91 00	EG	45,1
	ZZ	45,1
0709 93 10	MA	40,6
	TR	87,7
	ZZ	64,2
0805 10 20	EG	49,2
	IL	66,9
	MA	46,5
	TN	51,1
	TR	56,3
	ZA	62,4
	ZZ	55,4
0805 50 10	TR	69,1
	ZZ	69,1
0808 10 80	CL	132,6
	CN	58,1
	MK	32,3
	US	189,7
	ZZ	103,2
0808 30 90	AR	101,7
	CL	144,6
	TR	158,2
	US	211,0
	ZA	98,1
	ZZ	142,7

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1833/2006 (Dz.U. L 354 z 14.12.2006, s. 19). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

DECYZJE

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI

z dnia 12 marca 2014 r.

dotycząca niektórych środków ochronnych w odniesieniu do afrykańskiego pomoru świń w Polsce

(notyfikowana jako dokument nr C(2014) 1657)

(Jedynie tekst w języku polskim jest autentyczny)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2014/134/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę Rady 89/662/EWG z dnia 11 grudnia 1989 r. dotyczącą kontroli weterynaryjnych w handlu wewnątrzwspólnotowym w perspektywie wprowadzenia rynku wewnętrznego ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 9 ust. 4,

uwzględniając dyrektywę Rady 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotyczącą kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych mających zastosowanie w handlu wewnątrzwspólnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami w perspektywie wprowadzenia rynku wewnętrznego ⁽²⁾, w szczególności jej art. 10 ust. 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Afrykański pomór świń jest zakaźną chorobą wirusową dotykającą populację świń domowych i dziczyżnych, która może mieć duży wpływ na rentowność hodowli trzody chlewnej, powodując zakłócenia w handlu wewnątrz Unii i wywozie do państw trzecich.
- (2) W przypadku wystąpienia ogniska afrykańskiego pomoru świń istnieje ryzyko, że czynnik chorobotwórczy rozprzestrzeni się na inne gospodarstwa, w których chowa się trzodę chlewną, i na dziczyżne świnię. W rezultacie, w wyniku handlu żywymi świniami lub pochodzącymi z nich produktami, może się on rozprzestrześć z jednego państwa członkowskiego na inne państwa członkowskie i na państwa trzecie.
- (3) Dyrektywą Rady 2002/60/WE ⁽³⁾ wprowadzono minimalne środki, które mają być stosowane w Unii w celu

zwalczania tej choroby. W art. 15 dyrektywy 2002/60/WE przewiduje się ustanowienie obszaru zakażonego po otrzymaniu informacji stwierdzającej przynajmniej jeden przypadek afrykańskiego pomoru świń u dzików.

- (4) Polska poinformowała Komisję o bieżącej sytuacji w odniesieniu do afrykańskiego pomoru świń na swoim terytorium i zgodnie z art. 15 dyrektywy 2002/60/WE ustanowiła obszar zakażony, na którym stosowane są środki, o których mowa w art. 15 i 16 tej dyrektywy.
- (5) Aby zapobiec niepotrzebnym zakłóceniom w handlu wewnątrz Unii oraz uniknąć nieuzasadnionych barier handlowych ze strony państw trzecich, konieczne jest stworzenie, we współpracy z państwem członkowskim, którego to dotyczy, unijnego wykazu terytoriów zakażonych w związku z afrykańskim pomorem świń w Polsce.
- (6) W związku z tym terytoria zakażone w Polsce powinny zostać wymienione w załączniku do niniejszej decyzji oraz powinien zostać ustalony czas przedmiotowego podziału na obszary zgodnie z art. 15 dyrektywy 2002/60/WE.
- (7) W wyniku konsultacji ze Stałym Komitetem ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt należy potwierdzić decyzję wykonawczą Komisji 2014/100/UE ⁽⁴⁾,
- (8) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

⁽¹⁾ Dz.U. L 395 z 30.12.1989, s. 13.

⁽²⁾ Dz.U. L 224 z 18.8.1990, s. 29.

⁽³⁾ Dyrektywa Rady 2002/60/WE z dnia 27 stycznia 2002 r. ustanawiająca przepisy szczególne w celu zwalczania afrykańskiego pomoru świń oraz zmieniająca dyrektywę 92/119/EWG w zakresie choroby cieszyńskiej i afrykańskiego pomoru świń (Dz.U. L 192 z 20.7.2002, s. 27).

⁽⁴⁾ Decyzja wykonawcza Komisji 2014/100/UE z dnia 18 lutego 2014 r. dotycząca niektórych tymczasowych środków ochronnych w odniesieniu do afrykańskiego pomoru świń w Polsce (Dz.U. L 50 z 20.2.2014, s. 35).

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Polska dopilnowuje, by obszar zakazony ustanowiony zgodnie z art. 15 dyrektywy Rady 2002/60/WE obejmował co najmniej terytoria wymienione w załączniku do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Niniejszą decyzję stosuje się do dnia 30 kwietnia 2014 r.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja skierowana jest do Rzeczypospolitej Polskiej.

Sporządzono w Brukseli dnia 12 marca 2014 r.

W imieniu Komisji

Tonio BORG

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

OBSZAR ZAKAZONY

Następujące terytoria w Rzeczypospolitej Polskiej:

- w województwie podlaskim: powiat sejneński; w powiecie augustowskim gminy Płaska, Lipsk i Sztabin; powiat sokółski; w powiecie białostockim gminy Czarna Białostocka, Supraśl, Zabłudów, Michałowo i Gródek; oraz powiaty hajnowski, bielski i siemiatycki,
 - w województwie mazowieckim: powiat łosicki,
 - w województwie lubelskim: powiaty bialski, Biała Podlaska i włodawski.
-

ZALECENIA

ZALECENIE KOMISJI

z dnia 12 marca 2014 r.

w sprawie nowego podejścia do niepowodzenia w działalności gospodarczej i niewypłacalności

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2014/135/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 292,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Celem niniejszego zalecenia jest zapewnienie, aby rentowne przedsiębiorstwa znajdujące się w trudnej sytuacji finansowej, niezależnie od miejsca ich siedziby na terenie Unii, miały dostęp do krajowych ram postępowania upadłościowego, umożliwiających restrukturyzację na wczesnym etapie, tak aby zapobiec ich niewypłacalności, zapewniając tym samym maksymalizację całkowitej wartości dla wierzycieli, pracowników, właścicieli oraz dla całej gospodarki. Celem zalecenia jest również umożliwienie uczciwym przedsiębiorcom, wobec których ogłoszono upadłość, skorzystanie z drugiej szansy na terenie Unii.
- (2) Krajowe przepisy prawa upadłościowego różnią się znacznie między sobą w kontekście wyboru procedur, z których mogą skorzystać dłużnicy znajdujący się w trudnej sytuacji finansowej w celu przeprowadzenia restrukturyzacji prowadzonego przedsiębiorstwa. Niektóre państwa członkowskie oferują ograniczony wybór takich procedur, co oznacza, że restrukturyzacja jest możliwa jedynie na stosunkowo późnym etapie, w kontekście formalnego postępowania upadłościowego. W innych państwach członkowskich restrukturyzacja jest możliwa na wcześniejszym etapie, ale dostępne procedury mogłyby być bardziej skuteczne lub też wiążą się z różnym stopniem formalności, w szczególności w odniesieniu do korzystania z postępowań pozasądowych.
- (3) Analogicznie, przepisy krajowe umożliwiające przedsiębiorcom skorzystanie z tzw. drugiej szansy, w szczególności poprzez zapewnienie im umorzenia długów zaciągniętych w czasie prowadzenia działalności gospodarczej, są zróżnicowane pod względem długości okresu wymagalnego do uzyskania umorzenia oraz jego warunków.
- (4) Rozbieżności między krajowymi ramami prawnymi w zakresie restrukturyzacji oraz krajowymi przepisami umożliwiającymi uczciwym przedsiębiorcom skorzystanie z drugiej szansy prowadzą do zwiększonych

kosztów oraz niepewności w odniesieniu do oceny ryzyka inwestowania w innym państwie członkowskim, a także do fragmentacji warunków dostępu do kredytów oraz zróżnicowanego poziomu stopy odzysku dla wierzycieli. Okoliczności te utrudniają opracowywanie i przyjmowanie spójnych planów restrukturyzacji transgranicznych grup przedsiębiorstw. W ujęciu bardziej ogólnym rozbieżności te mogą stanowić czynniki zniechęcające dla przedsiębiorstw, które zamierzają podjąć działalność w różnych państwach członkowskich.

- (5) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1346/2000 ⁽¹⁾ dotyczy wyłącznie zagadnień dotyczących jurysdykcji, uznawania i wykonywania orzeczeń, prawa właściwego oraz współpracy w zakresie transgranicznego postępowania upadłościowego. Wniosek Komisji dotyczący zmiany tego rozporządzenia ⁽²⁾ powinien rozszerzać jego zakres na procedury zapobiegawcze, które sprzyjają ratowaniu rentownego dłużnika i dają przedsiębiorcom możliwość skorzystania z drugiej szansy. Jednak proponowana zmiana nie odnosi się do rozbieżności między tymi procedurami w prawie krajowym.
- (6) Dnia 15 listopada 2011 r. Parlament Europejski przyjął rezolucję ⁽³⁾ w sprawie postępowania upadłościowego. Zawarto w nim zalecenia dotyczące harmonizacji niektórych aspektów krajowego prawa upadłościowego, w tym warunków tworzenia planów restrukturyzacji oraz ich skutków i treści.
- (7) W komunikacie w sprawie Aktu o jednolitym rynku II ⁽⁴⁾ z dnia 3 października 2012 r. Komisja zobowiązała się do realizacji podstawowego działania, polegającego na modernizacji unijnych przepisów w zakresie upadłości, aby zwiększyć szanse przetrwania przedsiębiorstw na rynku oraz dać przedsiębiorcom drugą szansę. W tym celu Komisja zapowiedziała, że przeanalizuje sposoby dalszego zwiększenia skuteczności krajowych przepisów prawa upadłościowego w celu stworzenia równych warunków działania dla przedsiębiorstw, przedsiębiorców i osób prywatnych w ramach rynku wewnętrznego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego (Dz.U. L 160 z 30.6.2000, s. 1).

⁽²⁾ COM(2012) 744 final.

⁽³⁾ Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 listopada 2011 r. zawierająca zalecenia dla Komisji w sprawie postępowań upadłościowych w kontekście prawa spółek w UE, P7_TA (2011) 0484.

⁽⁴⁾ COM(2012) 573 final.

- (8) W Komunikacie Komisji w sprawie nowego europejskiego podejścia do niepowodzeń biznesowych i niewypłacalności ⁽¹⁾ z dnia 12 grudnia 2012 r. podkreślono niektóre dziedziny, w których różnice pomiędzy krajowymi przepisami upadłościowymi mogą utrudniać ustanowienie sprawnie działającego rynku wewnętrznego. Komisja podkreśliła, że stworzenie równych warunków konkurencji w tych obszarach prowadziłoby do tego, że spółki, przedsiębiorcy i osoby fizyczne nabrałyby większego zaufania do systemów innych państw członkowskich, a także ułatwiłoby dostęp do kredytów i stanowiłoby zachętę dla inwestycji.
- (9) W dniu 9 stycznia 2013 r. Komisja przyjęła plan działania w dziedzinie przedsiębiorczości do 2020 r. ⁽²⁾, w ramach którego zachęca się państwa członkowskie między innymi do tego, by do roku 2013 skróciły, tam, gdzie jest to możliwe, okres umarzania i spłaty zadłużenia następujący po ogłoszeniu upadłości do maksymalnie trzech lat dla uczciwych przedsiębiorców oraz by oferowały usługi wsparcia skierowane do przedsiębiorstw na wczesnym etapie restrukturyzacji, porady mające na celu zapobieganie upadłości oraz wsparcie dla małych i średnich przedsiębiorstw w zakresie restrukturyzacji i ponownego rozpoczynania działalności.
- (10) Kilka państw członkowskich prowadzi obecnie przegląd krajowego prawa upadłościowego w celu poprawy ram służących ratowaniu przedsiębiorstw oraz umożliwianiu przedsiębiorcom skorzystania z drugiej szansy. Właściwe jest zatem zachęcanie do zachowania spójności w obrębie tych i przyszłych inicjatyw krajowych w celu wzmocnienia funkcjonowania rynku wewnętrznego.
- (11) Należy sprzyjać większej spójności między krajowymi ramami w zakresie upadłości w celu zmniejszenia rozbieżności i niewydolności, które utrudniają wczesną restrukturyzację rentownych przedsiębiorstw znajdujących się w trudnej sytuacji finansowej i umożliwienie uczciwym przedsiębiorcom skorzystania z drugiej szansy, a tym samym obniżenia kosztów restrukturyzacji zarówno dla dłużników, jak i dla wierzycieli. Większa spójność i zwiększona skuteczność tych krajowych przepisów prawa upadłościowego doprowadziłaby do maksymalizacji zysków dla wszystkich rodzajów wierzycieli i inwestorów oraz będzie stanowiła zachętę dla inwestycji transgranicznych. Większa spójność ułatwiłaby również restrukturyzację grup przedsiębiorstw niezależnie od tego, gdzie na terytorium Unii znajdują się siedziby członków grupy.
- (12) Ponadto usunięcie przeszkód stojących na drodze do skutecznej restrukturyzacji rentownych przedsiębiorstw znajdujących się w trudnej sytuacji finansowej przyczynia się do ochrony miejsc pracy, a także przynosi korzyści całej gospodarce. Ułatwienie przedsiębiorcom skorzystania z drugiej szansy również doprowadziłoby do wzrostu stopy samozatrudnienia w państwach członkowskich. Skuteczne ramy w zakresie upadłości będą również umożliwiały lepszą ocenę ryzyka związanego z podejmowaniem decyzji o udzielaniu lub zaciąganiu kredytów i ułatwią nadmiernie zadłużonym przedsiębiorstwom dostosowanie się, minimalizując ekonomiczne i społeczne koszty związane z procesem zmniejszenia udziału finansowania dłużnego w tych przedsiębiorstwach.
- (13) Małe i średnie przedsiębiorstwa odniosłyby korzyści z bardziej spójnego podejścia na poziomie Unii, ponieważ nie posiadają niezbędnych zasobów, które umożliwiłyby im sprostanie znacznym kosztom restrukturyzacji i skorzystanie z bardziej skutecznych procedur restrukturyzacyjnych w niektórych państwach członkowskich.
- (14) Skuteczne ramy restrukturyzacji dla rentownych przedsiębiorstw leżą również w interesie organów podatkowych. W ramach wdrażania niniejszego zalecenia państwa członkowskie powinny mieć możliwość podejmowania właściwych środków w celu zapewnienia poboru i odzyskiwania dochodów podatkowych z poszanowaniem ogólnych zasad uczciwości podatkowej oraz stosowania skutecznych środków w przypadku oszustwa, uchylania się od opodatkowania lub nadużyć podatkowych.
- (15) Z zakresu stosowania niniejszego zalecenia należy wyłączyć zakłady ubezpieczeń, instytucje kredytowe, przedsiębiorstwa inwestycyjne i przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, partnerów centralnych, centralnych depozytariuszy papierów wartościowych i inne instytucje finansowe, które podlegają specjalnym ramom naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w których krajowe organy nadzoru dysponują szerokimi uprawnieniami nadzorczymi. Chociaż w zakres niniejszego zalecenia nie wchodzi również upadłość konsumenta oraz nadmierne zadłużenie konsumentów, zachęca się państwa członkowskie do zbadania możliwości stosowania tych zaleceń także w odniesieniu do konsumentów, gdyż niektóre z zasad, o których mowa w niniejszym zaleceniu, mogą się odnosić również do nich.
- (16) Ramy restrukturyzacji powinny umożliwiać dłużnikom rozwiązanie trudności finansowych na wczesnym etapie, kiedy można jeszcze zapobiec niewypłacalności oraz zapewnić kontynuację prowadzonej przez nich działalności gospodarczej. Aby jednak uniknąć wszystkich potencjalnych zagrożeń związanych z nieprawidłowym stosowaniem procedury, trudności finansowe dłużnika muszą mieć taki charakter, aby istniało prawdopodobieństwo jego niewypłacalności, a plan restrukturyzacji musi być w stanie jej zapobiec oraz zapewnić rentowność przedsiębiorstwa.
- (17) W celu sprzyjania skuteczności i zmniejszania opóźnień i kosztów krajowe ramy zapobiegawczej restrukturyzacji powinny obejmować elastyczne procedury ograniczające formalności sądowe do koniecznego minimum, przy czym powinny one mieć charakter proporcjonalny, tak aby możliwe było zabezpieczenie interesów wierzycieli oraz innych zainteresowanych stron, których mogą one dotyczyć. Na przykład, aby uniknąć zbędnych kosztów i odzwierciedlić wczesny charakter postępowania, dłużnikom należy zasadniczo pozostawić kontrolę nad ich aktywami, a wyznaczenie mediatora lub nadzorca nie powinno być obowiązkowe, lecz zależec do decyzji podejmowanej indywidualnie w każdym przypadku.

⁽¹⁾ COM(2012) 742 final.

⁽²⁾ COM(2012) 795 final.

- (18) Dłużnik powinien mieć możliwość zwrócenia się do sądu o wstrzymanie czynności egzekucyjnych w indywidualnych przypadkach oraz zawieszenie postępowania upadłościowego, które zostało wszczęte na wniosek wierzycieli, jeżeli takie działania mogą mieć negatywny wpływ na negocjacje i osłabić szanse na restrukturyzację przedsiębiorstwa dłużnika. Jednakże w celu zapewnienia odpowiedniej równowagi pomiędzy prawami dłużnika i prawami wierzycieli, a także biorąc pod uwagę doświadczenie wynikające z ostatnich reform w państwach członkowskich, wstrzymanie czynności egzekucyjnych mogłoby początkowo obejmować okres nie dłuższy niż cztery miesiące.
- (19) Zatwierdzenie przez sąd planu restrukturyzacji jest niezbędne do zapewnienia, by ograniczenie praw wierzycieli było proporcjonalne do korzyści wynikających z restrukturyzacji oraz by wierzyciele mogli skorzystać ze skutecznego środka prawnego, przy pełnym poszanowaniu wolności prowadzenia działalności gospodarczej oraz prawa własności, które zostały zapisane w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej. Sąd powinien zatem odrzucić plan w sytuacji, gdy prawdopodobne jest, że próba restrukturyzacji ogranicza prawa wierzycieli wyrażających sprzeciw poniżej poziomu tego, co mogliby się oni zasadnie spodziewać uzyskać w sytuacji, gdyby nie doszło do restrukturyzacji przedsiębiorstwa dłużnika.
- (20) Skutki upadłości, a w szczególności piętno społeczne, skutki prawne oraz bieżący brak możliwości spłaty zadłużenia stanowią istotny czynnik zniechęcający przedsiębiorców pragnących rozpocząć działalność gospodarczą lub skorzystać z drugiej szansy, nawet jeśli istnieją dowody na to, że przedsiębiorcy, którzy już raz ogłosili upadłość, mają większe szanse powodzenia za drugim razem. Dlatego też należy podjąć działania zmierzające do ograniczenia negatywnych skutków upadłości dla przedsiębiorców poprzez umożliwienie pełnego umorzenia długów po upływie określonego maksymalnego okresu,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ZALECENIE:

I. CEL I PRZEDMIOT

1. Celem niniejszego zalecenia jest zachęcenie państw członkowskich do stworzenia ram umożliwiających skuteczną restrukturyzację rentownych przedsiębiorstw znajdujących się w trudnej sytuacji finansowej oraz dzięki którym uczciwi przedsiębiorcy będą mieli możliwość skorzystania z drugiej szansy, wspierając w ten sposób przedsiębiorczość, inwestycje i zatrudnienie, a także przyczyniając się do zmniejszenia przeszkód dla sprawnego funkcjonowania rynku wewnętrznego.
2. Poprzez zmniejszenie tych przeszkód zalecenie ma w szczególności na celu:
 - a) obniżenie kosztów oceny ryzyka inwestowania w innym państwie członkowskim;
 - b) zwiększenie stopy odzysku dla wierzycieli; oraz

- c) usunięcie trudności związanych z transgraniczną restrukturyzacją grup przedsiębiorstw.

3. Niniejsze zalecenie określa minimalne normy dotyczące:

- a) ram zapobiegawczej restrukturyzacji; oraz
- b) umorzenia długów przedsiębiorstwa, w odniesieniu do którego ogłoszono upadłość.

4. Wdrażając niniejsze zalecenie, państwa członkowskie powinny być w stanie podjąć odpowiednie i skuteczne środki w celu zapewnienia wykonania zobowiązań podatkowych, w szczególności w przypadku oszustw, uchylania się od opodatkowania lub nadużyć.

II. DEFINICJE

5. Dla celów niniejszego zalecenia:

- a) „dłużnik” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną znajdującą się w trudnej sytuacji finansowej, gdy istnieje prawdopodobieństwo niewypłacalności;
- b) „restrukturyzacja” oznacza zmianę składu, warunków lub struktury aktywów i zobowiązań dłużników lub kombinacji tych elementów w celu umożliwienia kontynuacji, w całości lub w części, działalności prowadzonej przez dłużnika;
- c) „wstrzymanie czynności egzekucyjnych w indywidualnych przypadkach” oznacza zarządzone przez sąd zawieszenie przysługującego wierzycielowi prawa prowadzenia egzekucji roszczenia przeciwko dłużnikowi;
- d) „sądy” obejmują wszelkie inne organy właściwe w sprawach dotyczących procedur zapobiegawczych, którym państwa członkowskie powierzyły obowiązki sądów i od decyzji których przysługuje możliwość wniesienia środka odwoławczego do organu sądowego.

III. RAMY RESTRUKTURYZACJI ZAPOBIEGAWCZEJ

A. Dostępność ram restrukturyzacji zapobiegawczej

6. Dłużnicy powinni mieć dostęp do ram umożliwiających restrukturyzację prowadzoną przez nich działalność w celu zapobieżenia niewypłacalności. Ramy te powinny obejmować następujące elementy:
 - a) dłużnik powinien być w stanie dokonać restrukturyzacji na wczesnym etapie, gdy tylko okaże się, że istnieje prawdopodobieństwo niewypłacalności;
 - b) dłużnik powinien utrzymać kontrolę w zakresie bieżącego prowadzenia działalności;
 - c) dłużnik powinien mieć możliwość złożenia wniosku o tymczasowe wstrzymanie czynności egzekucyjnych w indywidualnych przypadkach;
 - d) plan restrukturyzacji przyjęty przez większość przewidzianą w przepisach prawa krajowego powinien być wiążący dla wszystkich wierzycieli, pod warunkiem że został zatwierdzony przez sąd;

e) nowe źródła finansowania niezbędne do wykonania planu restrukturyzacji nie powinny być uznane za nieważne, podlegające unieważnieniu lub niewykonalne jako czynności dokonane z pokrzywdzeniem ogółu wierzycieli.

7. Postępowanie restrukturyzacyjne nie powinno być długotrwałe i kosztowne oraz powinno być elastyczne, tak aby możliwe było podjęcie większej liczby czynności bez udziału sądu. Udział sądu powinien ograniczać się do przypadków, gdy jest on konieczny i proporcjonalny w celu zabezpieczenia praw wierzycieli i innych zainteresowanych stron, których dotyczy plan restrukturyzacji.

B. Ułatwianie negocjacji w sprawie planów restrukturyzacji

Wyznaczenie mediatora lub nadzorcy

8. Dłużnicy powinni mieć możliwość rozpoczęcia procedury restrukturyzacji prowadzonej działalności gospodarczej bez konieczności formalnego wszczęcia postępowania sądowego.

9. Wyznaczenie przez sąd mediatora lub nadzorcy nie powinno być obowiązkowe; decyzja ta powinna być podejmowana z uwzględnieniem specyfiki każdego przypadku, jeżeli sąd uzna to za niezbędne:

- a) w przypadku mediatora, aby pomóc dłużnikowi i wierzycielom w skutecznych negocjacjach w sprawie planu restrukturyzacji;
- b) w przypadku nadzorcy, w celu nadzorowania działalności dłużnika i wierzycieli oraz podjęcia niezbędnych działań mających na celu ochronę prawnie uzasadnionych interesów co najmniej jednego wierzyciela lub innej zainteresowanej strony.

Wstrzymanie czynności egzekucyjnych w indywidualnych przypadkach oraz zawieszenie postępowania upadłościowego

10. Dłużnicy powinni mieć prawo do złożenia do sądu wniosku o wstrzymanie czynności egzekucyjnych w indywidualnych przypadkach (zwane dalej „wstrzymaniem czynności egzekucyjnych”) podjętych przez wierzycieli, w tym wierzycieli zabezpieczonych i wierzycieli uprzywilejowanych, którzy w przeciwnym razie mogliby doprowadzić do zmniejszania szans powodzenia planu restrukturyzacji. Wstrzymanie czynności egzekucyjnych nie powinno kolidować z wykonywaniem umów będących w toku realizacji.

11. W państwach członkowskich, które uzależniają wstrzymanie czynności egzekucyjnych od spełnienia pewnych warunków, dłużnicy powinni mieć możliwość skorzystania z tej możliwości we wszystkich sytuacjach, w których:

- a) wierzyciele, którym przysługuje znaczna liczba roszczeń, których najprawdopodobniej będzie dotyczył plan restrukturyzacji, wyrażają poparcie dla negocjacji w sprawie przyjęcia planu restrukturyzacji; oraz
- b) istnieje realna szansa wykonania planu restrukturyzacji i tym samym zapobieżenia niewypłacalności dłużnika.

12. Na czas wstrzymania czynności egzekucyjnych powinno się też zawiesić obowiązek złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości przez dłużnika oraz rozpatrzenie wniosku o wszczęcie przeciwko dłużnikowi postępowania upadłościowego złożonego przez wierzycieli, jeżeli takie sytuacje są przewidziane przez przepisy prawa państwa członkowskiego.

13. Czas wstrzymania czynności egzekucyjnych powinien umożliwiać osiągnięcie właściwej równowagi pomiędzy interesami dłużnika i wierzycieli, w szczególności wierzycieli zabezpieczonych. Czas wstrzymania czynności egzekucyjnych należy zatem określić na podstawie złożoności przewidywanych działań restrukturyzacyjnych, przy czym nie powinien on przekroczyć czterech miesięcy. Państwa członkowskie mogą przewidzieć możliwość przedłużenia tego okresu w przypadku przedstawienia dowodów świadczących o poczynionych postępach w negocjacjach w sprawie planu restrukturyzacji. Całkowity czas wstrzymania czynności egzekucyjnych nie powinien przekraczać 12 miesięcy.

14. Jeżeli wstrzymanie czynności egzekucyjnych nie jest już konieczne na potrzeby ułatwienia przyjęcia planu restrukturyzacji, postępowanie należy podjąć na nowo.

C. Plany restrukturyzacji

Treść planów restrukturyzacji

15. Państwa członkowskie powinny zadbać o to, by sądy mogły zatwierdzać plany w dogodny sposób, zasadniczo w ramach procedury pisemnej. Powinny one ustanowić jasne i szczegółowe przepisy dotyczące treści planów restrukturyzacji. Plany restrukturyzacji powinny zawierać szczegółowy opis następujących elementów:

- a) jasne i pełne wskazanie wierzycieli, których plan miałby dotyczyć;
- b) skutki proponowanej restrukturyzacji w odniesieniu do poszczególnych długów lub ich kategorii;
- c) stanowisko w sprawie planu restrukturyzacji zajęte przez wierzycieli, których plan ten dotyczy;
- d) w stosownych przypadkach, warunki korzystania z nowych źródeł finansowania; oraz
- e) prawdopodobieństwo, że plan pozwoli zapobiec niewypłacalności dłużnika i zapewni rentowność przedsiębiorstwa.

Przyjęcie planów restrukturyzacji przez wierzycieli

16. W celu zwiększenia prawdopodobieństwa powodzenia restrukturyzacji i związanej z tym liczby rentownych przedsiębiorstw, które zostaną uratowane, powinna istnieć możliwość przyjmowania planu restrukturyzacji przez wierzycieli, których plan ten dotyczy, w tym wierzycieli zabezpieczonych i niezabezpieczonych.

17. Wierzyciele o odmiennych interesach powinni zostać zaliczeni do odrębnych grup odzwierciedlających te interesy. Należy wyznaczyć co najmniej oddzielne grupy dla wierzycieli zabezpieczonych i niezabezpieczonych.

18. Plan restrukturyzacji powinien zostać przyjęty przez większość wierzycieli, ustaloną na podstawie wartości roszczeń w każdej grupie, zgodnie z przepisami prawa krajowego. W przypadku istnienia dwóch lub więcej grup wierzycieli państwa członkowskie powinny mieć możliwość utrzymania lub wprowadzenia przepisów, które upoważniają sądy do zatwierdzania planów restrukturyzacji, które uzyskały poparcie większości grup wierzycieli, w szczególności uwzględniając wagę roszczeń poszczególnych grup wierzycieli.
19. Wierzyciele powinni korzystać z tych samych warunków niezależnie od tego, gdzie znajduje się ich siedziba. W związku z tym w przypadku gdy ustawodawstwo państwa członkowskiego wymaga formalnego procesu głosowania, wierzyciele powinni zasadniczo mieć możliwość przeprowadzenia głosowania za pomocą środków komunikowania się na odległość, np. listu poleconego lub bezpiecznych technologii elektronicznych.
20. Aby ułatwić przyjmowanie planów restrukturyzacji, państwa członkowskie powinny również zapewnić, by mogły one być przyjmowane wyłącznie przez niektórych wierzycieli lub niektóre rodzaje lub grupy wierzycieli, pod warunkiem że nie wpłynie to na sytuację pozostałych wierzycieli.

Zatwierdzenie planu restrukturyzacji przez sąd

21. W celu zapewnienia, że plan restrukturyzacji nie narusza w nienależyty sposób praw wierzycieli oraz w trosce o pewność prawa, plany restrukturyzacji, które mają wpływ na interesy wierzycieli wyrażających sprzeciw lub które przewidują wykorzystanie nowych źródeł finansowania, powinny stać się wiążące po ich zatwierdzeniu przez sąd.
22. Warunki, na jakich plan restrukturyzacji może zostać zatwierdzony przez sąd, powinny zostać jasno określone w przepisach państw członkowskich i powinny uwzględniać przynajmniej elementy wskazane poniżej:
- a) plan restrukturyzacji został przyjęty w warunkach zapewniających ochronę słusznym interesom wierzycieli;
 - b) plan restrukturyzacji został podany do wiadomości wszystkich wierzycieli, którzy najprawdopodobniej zostaną nim objęci;
 - c) plan restrukturyzacji nie ogranicza praw wierzycieli wyrażających sprzeciw poniżej poziomu tego, co mogliby się oni zasadnie spodziewać uzyskać w przypadku braku restrukturyzacji, jeżeli doszłoby do likwidacji przedsiębiorstwa dłużnika lub jego sprzedaży jako podmiotu kontynuującego działalność, w zależności od przypadku;
 - d) wszelkie nowe źródła finansowania przewidziane w planie restrukturyzacji są niezbędne do realizacji tego planu i nie wywołują w sposób niesprawiedliwy uszczerbku dla interesów wierzycieli wyrażających sprzeciw.
23. Państwa członkowskie powinny zapewnić, by sądy mogły odrzucać plany restrukturyzacji, które w sposób wyraźny

nie dają szans na zapobieżenie niewypłacalności dłużnika oraz zapewnienie rentowności przedsiębiorstwa, na przykład ze względu na fakt, że nie przewidziano w nich nowych źródeł finansowania niezbędnych do kontynuowania działalności.

Prawa wierzycieli

24. Wszyscy wierzyciele, których plan restrukturyzacji może dotyczyć, powinni zostać zawiadomieni o jego treści oraz uzyskać prawo do zgłoszenia do niego zastrzeżeń i skorzystania ze środków odwoławczych. Niemniej jednak w interesie wierzycieli wyrażających poparcie dla planu możliwość odwołania się nie powinna co do zasady prowadzić do zawieszenia wykonania planu restrukturyzacji.

Skutki planu restrukturyzacji

25. Plany restrukturyzacji, które zastały jednomyślnie przyjęte przez wierzycieli, których one dotyczą, powinny być wiążące dla wszystkich tych wierzycieli.
26. Plany restrukturyzacji, które zostały zatwierdzone przez sąd, powinny być wiążące dla każdego wierzyciela, którego dotyczą i który został w nich wskazany.

D. Ochrona nowych źródeł finansowania

27. Nowe źródła finansowania, w tym nowe pożyczki, sprzedaż pewnych aktywów przez dłużnika oraz zamiana długu na udziały w kapitale własnym, uzgodnione w ramach planu restrukturyzacji i zatwierdzone przez sąd, nie powinny być uznane za nieważne, podlegające unieważnieniu lub niewykonalne jako czynność dokonana z pokrzywdzeniem ogółu wierzycieli.
28. Dostawcy nowych źródeł finansowania w ramach planu restrukturyzacji, który został zatwierdzony przez sąd, powinni zostać zwolnieni z odpowiedzialności cywilnej i karnej związanej z procesem restrukturyzacji.
29. Od reguły dotyczącej ochrony nowych źródeł finansowania należy zastosować wyjątki w przypadku wykrycia oszustwa związanego z nowymi źródłami finansowania.

IV. DRUGA SZANSA DLA PRZEDSIĘBIORCÓW

Okresy umorzenia

30. Należy ograniczyć negatywne skutki upadłości dla przedsiębiorców w celu umożliwienia im skorzystania z drugiej szansy. Całkowite umorzenie zadłużenia przedsiębiorców, wobec których ogłoszona została upadłość, powinno nastąpić nie później niż w terminie trzech lat:
- a) w przypadku postępowania, które zakończyło się likwidacją majątku dłużnika, od dnia, w którym sąd wydał orzeczenie w sprawie wniosku o wszczęcie postępowania upadłościowego;
 - b) w przypadku postępowania, które obejmuje plan spłaty, od dnia, w którym rozpoczęto realizację planu spłaty.
31. Po upływie okresu umorzenia przedsiębiorcy powinni zostać zwolnieni z długów, co do zasady bez konieczności ponownego zwrócenia się w tej sprawie do sądu.

32. Pełne umorzenie po upływie krótkiego okresu nie jest właściwe w każdych okolicznościach. Państwa członkowskie powinny zatem być w stanie utrzymać lub wprowadzić bardziej restrykcyjne przepisy, które są niezbędne do tego, aby:

- a) zniechęcić przedsiębiorców, którzy działali w sposób nieuczciwy lub w złej wierze, zarówno przed wszczęciem, jak i po wszczęciu postępowania upadłościowego;
- b) zniechęcić przedsiębiorców, którzy nie realizują planu spłat lub jakichkolwiek innych zobowiązań prawnych mających na celu ochronę interesów wierzycieli; lub
- c) zapewnić środki utrzymania dla przedsiębiorcy i jego rodziny poprzez zezwolenie przedsiębiorcy na zachowanie niektórych aktywów.

33. Państwa członkowskie mogą wyłączyć z zasady pełnego umorzenia określone kategorie zadłużenia, takie jak odpowiedzialność deliktowa.

V. KONTROLA I SPRAWOZDAWCZOŚĆ

34. Zachęca się państwa członkowskie do wdrożenia zasad określonych w niniejszym zaleceniu do dnia 14 marca 2015 r.

35. Zachęca się państwa członkowskie do gromadzenia wiarygodnych rocznych statystyk dotyczących liczby wszczętych zapobiegawczych postępowań restrukturyzacyjnych, czasu

trwania tych postępowań oraz informacji o wielkości uczestniczących w nich dłużników, jak również wyników wszczętych postępowań oraz przekazywania tych informacji Komisji raz w roku, przy czym po raz pierwszy do dnia 14 marca 2015 r.

36. Komisja dokona oceny wdrożenia niniejszego zalecenia w państwach członkowskich do dnia 14 września 2015 r. W tym kontekście Komisja dokona oceny jego wpływu na ratowanie przedsiębiorstw znajdujących się w trudnej sytuacji finansowej i umożliwienie uczciwym przedsiębiorcom skorzystania z drugiej szansy, powiązań z innymi postępowaniami upadłościowymi w innych dziedzinach, takich jak okresy umorzenia zadłużenia dla osób fizycznych nieprowadzących działalności handlowej, gospodarczej, rzemieślniczej lub zawodowej, a także wpływu na funkcjonowanie rynku wewnętrznego, małe i średnie przedsiębiorstwa oraz konkurencyjność gospodarki Unii. Komisja powinna również ocenić, czy należy przedstawić propozycje dalszych działań w celu konsolidacji i wzmocnienia podejścia, które zobrazowano w niniejszym zaleceniu.

Sporządzono w Brukseli dnia 12 marca 2014 r.

W imieniu Komisji

Viviane REDING

Wiceprzewodniczący

Portal EUR-Lex (<http://new.eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL